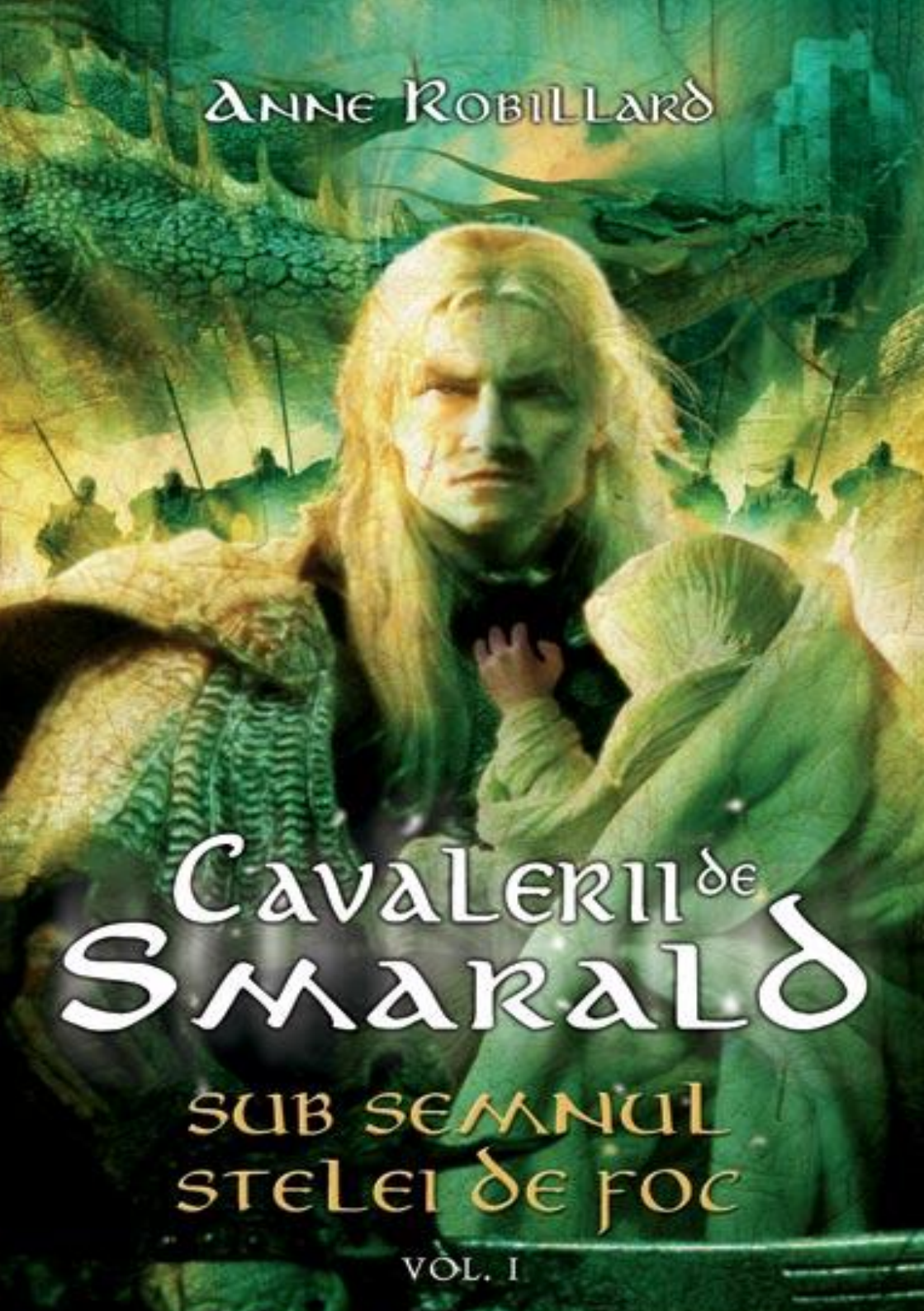

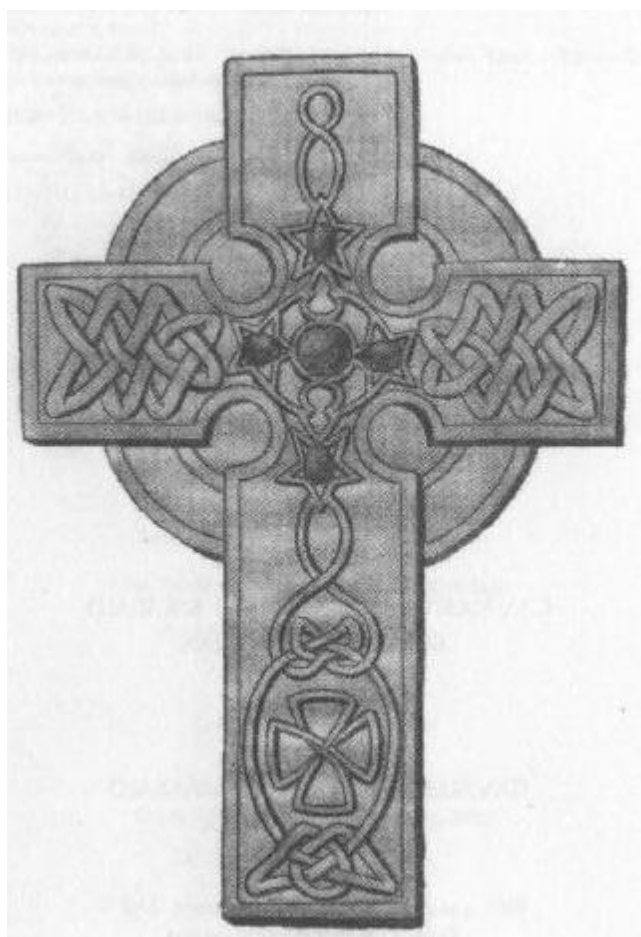

ANNE ROBILLARD

Cavalerii de SMARALD

SUB SEMNUL
STELEI DE FOC

VOL. I

Imperiul
Negru

Insula Șopârlelor

Shola

Umbre

Spirite

Elfi

Opal

Zâne

Diaman

Rubin

Mardoll

Jad

Smaral

Beril

Crista

Turcoaz

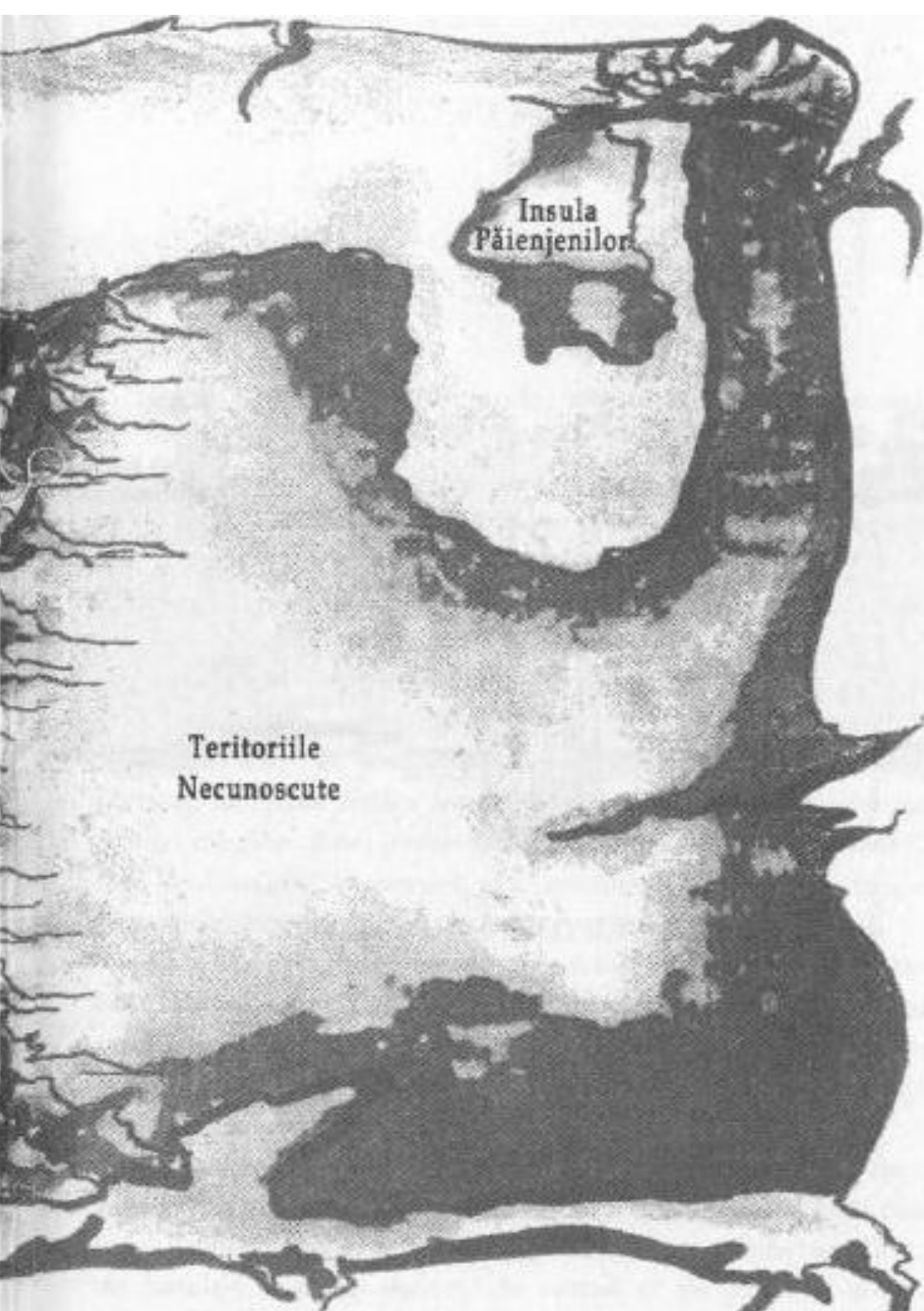
Zenor

Perla

Fal

Pădurea
Interzisă

Deșert

Insula
Păienjenilor

Teritoriile
Necunoscute

1

ÎNTOARCEREA CAVALERILOR

Se spune că, de mult, regatele întinsului continent Enkidiev, scăldat pe toate țărmurile sale de Marea cea Mare, nu cunoscuseră pacea decât timp de sute de ani după ce fuseseră nevoite să poarte un război pustiitor împotriva lui Amecareth, împăratul oamenilor-insectă. Sub lănci de războinici și colți de dragon, pe care-i călăreau acești oameni ciudați, pieriră atunci bărbați, femei și copii, iar înșiși zeii trebuiră să intervină, pentru ca omenirea să nu fie rasă de pe fața pământului. Așa că deteră ei poruncă tare unuia dintre slujitorii lor, un

nemuritor, pe numele său Magicianul de Cristal, să ridice oștire numeroasă, pe care ei o înzestraseră cu puteri magice. Acei preafericiți luptători deveniră primii Cavaleri de Smarald și reușiră să-i arunce pe invadatori înapoi în marea din care țâșniseră pe neașteptate.

Trecând vremea, numărată de-atunci în veacuri multe, încetul cu încetul oamenii uitară de sângeroasele bătălii purtate c-un dușman nemernic. Doar magicienii îi mai păstrau amintirea, întrucât stelele nu conteneau să le vorbească despre o amenințare ce creștea dinspre soare-apune.

În marea sa înțelepciune, Smarald întâiul, regele ce domnea asupra teritoriului din mijlocul continentului și-și avea castelul la poalele Muntelui de Cristal, hotărî să-ntemeieze un nou ordin de cavaleri, a cărui datorie de seamă să fie protejarea tuturor ființelor continentului Enkidiev. Pentru a ajunge Cavaler al Ordinului de Smarald, însă, nu era de-ajuns doar să vrei. Căci însuși Maiestatea Sa însemnase pe-un pergament lung toate calitățile pe care trebuiau să le demonstreze copiii de vârstă fragedă, care s-ar fi dovedit vrednici a îmbrăca într-o zi platoșa de culoarea smaraldului și-ncrustată cu tot felul de alte pietre prețioase a noului Ordin.

Iar cel ce-ar fi năzuit să intre-n rândurile lui, putea fi bărbat sau femeie, având aptitudinea de a intra în legătură cu lumea invizibilă și dovedind atât cinste, cât și curaj.

Aspiranții, regele însuși își dorea acest lucru, urmau să studieze, îndrumați fiind de bătrânul său

prieten și magician al castelului, Elund, să-nvețe să cunoască și să stăpânească mediul înconjurător, să citească semnele cerului și să mânuiască toate armele cu agilitate și abilitate, fermitate și curaj. Se spunea că viața de cavaler ar fi-nceput în biblioteca și sălile de clasă ale castelului, pe care monarhul le pusese la dispoziția ordinului, întrucât soarta nu-i îngăduise să aibă un moștenitor.

Viitorii apărători ai dreptății ar urma să-nvețe până la vârsta de unsprezece ani, după care și-ar fi continuat pregătirea pentru a deveni Scutieri, putând, de-acuma, să se dedice și mînuirii armelor. Pentru că ei erau primii, având menirea de-a renaște Ordinul Cavalerilor de Smarald, trebuiau să se mulțumească să facă antrenamente doar cu soldații regelui. Apoi, la vârsta de douăzeci de ani, erau investiți Cavaleri, putând, la rîndu-le, proteja și forma și ei un scutier tânăr.

Ascultând de sfaturile înțelepte ale magicianului său, regele hotărî că un astfel de Cavaler nu putea îndruma decât un singur Scutier o dată. Tot el ar fi avut obligația ca de-a lungul celor nouă ani de ucenicie să-l țină pe Scutier lângă sine, retrăgându-i această calitate doar în cazul în care acesta ar fi comis greșeli grave, având drept consecință lezarea Ordinului.

Odată ce gîndi cu temeinicie dreapta desfășurare a vieții viitorilor Cavaleri, mulțumit, Smarald întăiul dădu poruncă aspră ca toate aceste reguli să fie înscrise cu litere de aur pe pereții curții interioare a castelului său, pentru ca toți cei ce locuiau acolo să

le aibă mereu în atenția lor și să ia aminte.

Trimise apoi crainici iuți și răvașe bine-ntocmite prin orașele și țările continentului, ca să le facă știute și de toți cei care viețuiau pe alte meleaguri.

Și uite că primii copii n-au întârziat să se ivească. De pretutindeni, din toate regatele, copiii se-adunară la Castelul de Smarald și se-nscriseră la probele de selecție ale magicianului Elund.

Dar din cei mulți, doar câțiva trecură încercările. Erau doar șapte. Viitorii cavaleri, o fată și șase băieți, începură imediat studiul la castel. Odată admiși, copiii nu mai puteau să se-ntoarcă niciodată în familiile din care plecaseră, mai puțin dac-ar fi fost dați afară de magician. Din acel moment Ordinul devenea căminul lor, iar Smarald numele lor de familie.

Ei nu mai aparțineau unei rase anume sau unei anumite țări, ci deveneau fii ai continentului întreg.

Nedorind să facă din ei niște asceți sau niște singuratici, regele le acordă dreptul de-a se căsători și de-a avea copii, dar numai după investitură și-ntr-o perioadă în care nu aveau obligația de-a-ndruma un Scutier. În cazul în care Ordinul avea nevoie de ei, era de la sine-nțeles că, oricare-ar fi fost motivul, Cavalerii trebuiau să-și lase familiile și să-l slujească.

Dintre primii șapte copii, patru erau de sânge regesc, iar trei proveneau din rândurile oamenilor simpli. Din fragedă pruncie toți dovediseră talente ieșite din comun. Unii vorbiseră la puțin timp după naștere, alții mutaseră obiecte fără ca măcar să le-

atingă sau preziseră evenimente importante pentru țara lor. Niciunul dintre ei nu era un copil obișnuit, iar destinul îi alesese ca ei să devină noii Cavaleri de Smarald.

Regele le urmărea îndeaproape evoluția și, în curând, castelul de la poalele Muntelui de Cristal răsuna de pașii lor zgłobii.

Nici un alt copil nu mai fu admis înainte de a se ști cu precizie dacă primii elevi ar putea realiza marele vis de dreptate și de apărare al întregului continent. Când împliniră toți cincisprezece ani, Regele Smarald întâiul îngădui popoarelor continentului Enkidiev să trimită și alți copii, dintre care fură aleși alți vreo doisprezece.

Trecură încă vreo cinci ani și, după investitura primilor șapte Cavaleri, sosi un al doilea val de viitori elevi, dar și de-această dată puțini găsiră drumul spre sălile de clasă ale Castelului Ordinului de Smarald.

Clase diferite, niveluri diferite de însușire a cunoștințelor, rase diferite, toate supravegheate, de-acum înainte, de însuși magicianul Elund. Unii dintre copii se-arătau a fi mai dotați și-atunci mentorul lor se hotăra să-i separe de ceilalți, să le poată da spre rezolvare exerciții pe măsura aptitudinilor lor. Niciodată regele nu-l văzuse pe Elund atât de entuziasmat. Îl întâlnea cu regularitate în holul cel mare al palatului și-l asculta de fiecare dată cu o răbdare infinită, împăunându-se cu progresele făcute de elevii săi.

Existau mai multe nume care apăreau frecvent în

tiradele magicianului. Cel mai des era al lui Wellan, cel care văzuse lumina zilei în Regatul de Rubin, fiind cel mai mic fiu al Regelui Burge, ale cărui statură impozantă și forță musculară le moștenise. Pe toți frații săi de arme Wellan îi depășea cu un cap. Mânua cu deosebită îndrăzneală cea mai grea sabie, iar curajul său îl alesese, încă de la-nceput, șef al cavalerilor din clasa lui. Niciunul n-ar fi luat o hotărâre fără să se fi sfătuit, în prealabil, cu el.

Regele avea multe motive să fie mândru de Wellan de Smarald și, având încredere în el, abia aștepta să-l vadă la lucru într-o situație care necesita intervenția Ordinului.

Și uite că vreme-ndelungată nu-i fu dat s-aștepte, căci primul act de strălucire al lui Wellan nu se produse împotriva unui dușman al regatului. În timp ce se antrenau între ei, exersând arta războiului, cei șapte tineri Cavaleri auziră strigăte puternice de protest, ce ajungeau până la ei din afara zidurilor. Cum porțile castelului erau mereu deschise oamenilor de rând, ei descoperiră imediat izvorul gălăgiei. Văzură apropiindu-se un grup de pelerini, însoțiți de niște țărani. Pelerinii erau îmbrăcați în tunici ample și-și ascundeau chipul sub glugi mari, în pofida razelor arzătoare ale soarelui de după-amiază.

Cu un gest sec, Wellan întrerupse imediat ora de antrenament, iar Cavalerii se-ntoarseră spre mulțimea care intra în curtea cea mare a castelului. Ascuțindu-și auzul și deschizându-și inima în fața acestei mulțimi de oameni, Wellan înțelese că

supușii lui Smarald întâiul erau nervoși și pe punctul de a-i ataca pe nou-veniți. Neascultând decât de propriul curaj, Wellan trase sabia și-naintă spre bieții amărâți, după cât se părea, neînarmați. Camarazii lui îl urmară la mică distanță și-i încercuiră pe vizitatori, cu sabia în mână. Țăranii se opriră și ei, uimiți de inițiativa Cavalerilor.

— De ce-i amenințați pe-acești oameni? tună Wellan, străpungând mulțimea cu ochii lui albaștri și reci.

— Nu-i vrem în țara noastră! strigă unul dintre bărbați.

— Sunt din Shola! urlă un altul, după care scuipe pe jos.

— Au făcut vreun gest de amenințare la adresa voastră? îi chestionă Wellan, luând o poziție dârză.

Nimeni nu-i răspunse. Pelerinii se-așezaseră în mijlocul cercului format de Cavaleri, îmbrăcați în tunicile lor verzi, și-așteptau cu răbdare derularea evenimentelor. Nu erau decât vreo doisprezece și Wellan nu simțea în inima lor nicio intenție ostilă.

— Toți cetățenii continentului Enkidiev au dreptul să ceară audiență la regele Smarald întâiul, urmă el cu o voce autoritară. Chiar și sholienii. Întoarceți-vă la muncile voastre, iar noi vom avea grijă de pelerini!

Mulțimea începu să mârâie nemulțumită, apoi să bombăne, dar părăsi până la urmă incinta fortificată. Wellan așteptă până ce toți țăranii plecară și-abia atunci se-ntoarse spre străini.

— Vă mulțumesc, Cavalerie, se auzi vocea unei femei, care avea și ea gluga trasă pe cap. Venim de

departe ca să ne-ntâlnim cu cel mai înțelept dintre regii continentului.

— Pe cine să anunț Maiestății Sale? se interesă curios Wellan, pe un ton mai blând, dar ferm totuși.

— Regina Fan din Shola.

Schimbând o privire neliniștită, imediat Cavalerii de Smarald își puseră deodată spadele înapoi în teacă, fără să rostească un cuvânt. Hotărârea de a-i prezenta sau nu pe sholienii regelui urma să fie luată de Wellan. Regina le ghici gândurile, căci acești Cavaleri cu suflet drept nu puteau rămâne indiferenți în fața urmașilor singurului rege care atacase Regatul de Smarald.

Monarh al Țării Argintului, Draka, altădată vecinul lor dinspre soare-apune, fusese, la un moment dat, tentat să-și lărgească stăpânirile și să cucerească și celebrul castel de la poalele Muntelui de Cristal. În cele din urmă el a fost înfrânt, căci toate statele s-au unit împotriva lui, dar nu înainte ca monarhul să semene moarte și teroare-n calea sa.

Fan era soția lui Shill, unul din cei doi fii ai lui Draka. Umilit profund de ceea ce făcuse tatăl său, Shill se refugiase cu acesta în Shola, țara cea mai îndepărtată, unde el își regăsise curajul să-și continue viața, la adăpost de privirile pline de reproș ale celorlalți locuitori ai continentului. Acolo se îndrăgostise de Fan, prințesa castelului, își uniseră destinele și el urmasse la tron după moartea regelui din Shola. Fratele lui, Cull, o fire mai dură, căruia puțin îi păsa de cei mulți, rămăsese în

Regatul de Argint, unde voia să domnească până la sfârșitul zilelor sale.

— Trebuie să am neapărat o întrevedere cu Regele Smarald întâiul, insistă Regina Fan. Este cât se poate de important.

Wellan avu un moment de-ndoială, căci nu simțea intenții agresive în gândurile femeii și nici în cele ale escorte sale. Totuși, prima îndatorire a unui cavaler era aceea de a-și proteja regele:

— Sunteți înarmați? întrebă el în final.

— Sholienii n-au nicio armă, Cavaliere, răspunse ea cu un glas nemaipomenit de dulce.

Încet, își lăasă să cadă apoi gluga, smulgând un murmur de admirație Cavalerilor care-o înconjurau.

Mama ei aparținuse Regatului Elfilor, iar bunica ei crescuse în cel al zânelor. Regina le moștenise amândurora trăsăturile fine și părul aproape transparent. Tânără, subțire, delicată, Fan era de-o frumusețe rar întâlnită. Ochii ei argintii străluceau sub razele crude ale soarelui, susținând cu mândrie privirea Cavalerului. Nu purta coroană. Dar ființa ei întreagă respira noblețe. Pielea albă și pură strălucea asemenea zăpezii din țara ei, iar buzele roșii lăsau să se observe perlele dinților perfecți.

În Regatul de Smarald ea nu-și avea asemănare, căci nicio altă femeie nu purta cu sine atâta frumusețe, iar Wellan fu surprins la gândul că, în cazul în care ea n-ar fi fost soția regelui magician din Shola, el ar fi vrut pe loc să-i ceară mâna.

Falcon, unul dintre tovarășii săi de arme, se-apropie de el și-i șopti ceva la ureche:

— Nu te lăsa vrăjit, Wellan. E-o zână!

Falcon avea dreptate. Prin simpla putere a privirii lor, locuitorii țărilor magice ar fi putut deruta chiar și o oștire.

Păstrând în privire respectul datorat reginei, Wellan își coborî ochii spre Fan.

— Dacă ați dori să mă urmați, milady, spuse el, cu o scurtă reverență. Soarele-acesta trebuie să fie greu de suportat pentru locuitorii unor ținuturi înghețate.

Bergeau, cavalerul cu fire aprigă, născut în triburile din Deșert, se-ndreptă și el spre Wellan, fără să-și ascundă neliniștea:

— Dar nu-ți dai seama? protestă el.

— Du-te și anunț-o pe Maiestatea Sa că au sosit la castel oaspeți de seamă, îi răspunse în schimb Wellan, pe-un ton care n-accepta replică.

Bergeau ezită, uitându-se lung în ochii de gheață ai lui Wellan, apoi, bombănind, se-nclină în fața Reginei Fan, după care se-ntoarse și se-ndreptă spre intrarea-n palat.

Wellan îl privi plecând, apoi, oferindu-i brațul său reginei, o conduse spre marea poartă verde a Castelului Ordinului de Smarald. Toți ceilalți pelerini îi urmară în tăcere.

Odată intrați în holul cel mare, obiceiul era ca oaspeților să le fie servite băuturi răcoritoare. Ajunși acolo, ei își lăsară glugile să cadă pe spate și astfel Wellan avu ocazia să observe că pielea lor era tot atât de albă ca zăpada ce-mpodobeia Masivul de Cristal.

Magicianul Elund îi povestise deja că, în Regatul

Shola, soarele nu strălucește aproape deloc, iar aerul era mai rar decât în celelalte țări ale continentului.

Pământ stâncos, acoperit în cea mai mare parte a timpului de zăpadă, acest teritoriu, prea puțin ospitalier, se afla în nordul extrem al continentului Enkidiev, pe-un podiș înalt, ce se-acleca peste mereu înverzită Țară a Elfilor. În Shola nu creștea nimic și niciun animal nu-ndrăznea să se aventureze într-acolo, în afară de legendarii dragoni ai mării care veneau, câteodată, să se odihnească pe plajele acoperite de gheață. Din cărțile de istorie puteai afla că, într-un timp, climatul țării fusese mai blând, dar cutremurele și schimbările climatice transformaseră radical acest colț de lume. De ce o femeie atât de frumoasă ca Fan preferase să se izoleze în vastul deșert arctic?

Bergeau apăru din nou în holul cel spațios, iar Wellan îi observă aerul cât se poate de nedumerit. Se-nclină adânc în fața oaspeților și spuse, cam în vârful buzelor, fără a-și ascunde prea bine nemulțumirea:

— Regele este onorat de vizita voastră și vă roagă să mai osteniți până-n sala tronului pentru a-l întâlni.

Wellan se gândi c-ar fi fost mai bine să-l fi trimis la rege pe Cavalerul Santo, căci firea și manierele lui erau mai blânde și, în situația de față, ar fi convenit tuturor. Dar regina nu părea să acorde prea mare importanță lipsei de respect a Cavalerului Bergeau.

Ochii ei mari și argintii se-ntoarseră spre Wellan,

iar acesta-i oferi, din nou, brațul. Atingerea degetelor ei lungi îl făcu să freamăte și-un zâmbet rar îi luminează fața arsă de soare. Încet o conduse spre sala tronului, unde avea să aibă loc întâlnirea cu Regele Smarald întâiul, urmați fiind de toată suita celorlalți pelerini.

Bergeau și ceilalți cavaleri veneau în urma oaspeților, păstrând o distanță respectuoasă.

— Sunt convins că ea i-a făcut o vrajă, îi șopti Falcon Cavalerului Bergeau, cel care era mai aproape de el.

— Pe-un bărbat nu-l poate lăsa indiferent o față atât de frumoasă, îi replică Iason, având grijă mare ca nu cumva să fie auzit.

— Dar ea este din Shola, le aminti Cavalerul Dempsey, care mergea în spatele lor.

— De când au devenit rasiști Cavalerii de Smarald? Le reproșă Chloe, singura femeie din grupul lor.

Rușinați, ei nu mai scoaseră nicio vorbă și-i urmară pe oaspeți până-n imensa sală de marmură albă, drapată cu verde.

Smarald întâiul se ridică încet din tronul său incrustat cu pietre prețioase, și-naintă spre regină, întinzându-i mâna.

Fan i-o dădu pe-a ei și se-nclină respectuos în fața lui.

Monarhul Țării de Smarald nu era doar cel mai vârstnic dintre toți stăpânii popoarelor continentului, dar și cel mai înțelept. Era înalt și trupeș și avea un păr alb și neted ce-i ajungea bogat pe umeri, măturându-i barba tăiată ascuțit. Ochii

lui gri, de culoarea perlei, lăsau să treacă o privire sinceră și cinstită, iar pe fața lui nu puteai observa niciodată un zâmbet fals, de circumstanță. Însă Regina din Shola părea să aibă asupra lui același farmec pe care-l răsfârșise și asupra șefului Cavalerilor lui.

— Ridicați-vă, vă rog, îi spuse el fermecat.

La câțiva pași de ei, Wellan observă că frumusețea fără seamăn a lui Fan îl vrăjise până și pe rege.

— Veniți de departe ca să-mi faceți o vizită, continuă suveranul, dându-i cu regret drumul la mână.

— Am venit mai mult să reluăm relațiile între regatul nostru și al vostru, Alteță, răspunse ea cu vocea ei melodioasă. Ar fi fost de mult cazul ca acest lucru să fie făcut.

— Sunt perfect de acord, consimți regele. Veniți și așezați-vă lângă mine.

— Mi-e teamă că este imposibil, Maiestate. Am petrecut deja destul de mult timp departe de poporul meu și trebuie să mă străduiesc să mă-ntorc la Shola cât mai repede. Dar înainte de-a pleca, eu vreau să vă las dovada bunelor noastre intenții.

O locuitoare din Shola se-apropie de ea și scotoci ceva sub haina ei largă. Discret, Wellan duse mâna la mânerul spadei, dar femeia scoase dintre pliurile pelerinei ceva ce semăna cu un copil. Creatura cea slăbuță avea pielea mov și urechile ascuțite, asemănătoare cu cele ale unei pisici. Părul ei violet era presărat și cu meșe de culoare mai deschisă.

Toată curtea avu un moment de spaimă, cu atât mai mult superstițiosul Cavaler Falcon. Bergeau puse imediat mâna pe brațul lui, ca să-l liniștească.

— Iat-o pe fiica mea, Kira, declară regina. A ajuns până la noi vestea că voi căutați copii înzestrați, ca să faceți din ei luptători asemenea cavalerului Wellan. Trimise apoi o privire tandră în direcția acestuia, iar Wellan nu se putu abține să nu-i zâmbească. Sângele-i fierbea în vene și își dădu imediat seama că se-ndrăgostise până peste cap de femeia aceasta minunată.

— Porțile castelului nu sunt deschise aspiranților decât o dată la șase sau șapte ani, domniță, îi explică suveranul și chiar și atunci nu sunt acceptați toți cei care se prezintă.

— În felul ei, Kira este un copil unic, îl asigură Fan. Iar pentru Regele Shill și chiar pentru mine însămi este foarte important să facem să se uite greșelile lui Draka, bunicul ei, altădată stăpân pe Regatul de Argint. Ne-am gândit că popoarele continentului ar trebui să ne-acorde de-acum înainte iertarea lor, dacă fetița noastră are să ajungă un Cavaler de Smarald.

Regina Fan puse copilul pe podeaua de marmură. Kira nu părea să aibă mai mult de doi ani și era vizibil subnutrită. Ținea capul aplecat și-și contempla picioarele, fără să emită nici cel mai mic sunet. Regele o ocoli de jur împrejur:

— Ar fi trebuit să o supunem probelor de admitere, probe pe care ea nu este nici măcar în măsură să le-nțeleagă, protestă el.

— N-o subestimați, replică regina, cu voce plăcută.

Copilul părea intimidat de toți acei străini, dar n-nerca să se-agațe de mama lui, nici de ceilalți pelerini. Într-un târziu ridică capul și Smarald întâiul putu să observe că fața ei, deși avea o culoare neobișnuită, era absolut umană. Avea trăsăturile fine ale mamei sale, nasul abia zărindu-i-se pe fața de forma unui triunghi, iar buzele violete trasau o linie fină deasupra bărbiei. Totuși, ochii parcă nu erau din lumea aceasta. De-aceeași culoare cu părul, se-ntindeau spre tâmpile și două pupile verticale, tot atât de negre ca noaptea, secționau irișii fosforescenți chiar prin mijloc.

— Îmi dați câteva zile ca magicianul să-i evalueze aptitudinile?

— Nu mai pot să rămân, Sire. Dacă nu va reuși, faceți-o servitoarea voastră.

După ce lansă această declarație stupefiantă, Fan făcu o reverență cât se poate de grațioasă și părăsi camera împreună cu întreaga ei suită. Bietul copil rămase pe loc, curios de resemnat de soarta lui. Regele chemă imediat câteva servitoare și le rugă să aibă grijă de ea.

— Dar înainte de toate dați-i de mâncare! exclamă el. Apoi se-ntoarse spre Cavaleri și le ordonă să-i escorteze pe sholienii până la frontieră. Wellan trecu în față și ceilalți șase Cavaleri îl urmară în holul cel mare, ce răsună în curând de pașii lor. Când ieșiră-n curtea cea mare a castelului, nu mai exista nici măcar o urmă a trecerii oaspeților. Îi întrebară pe băieții de la grajduri, pe meșteșugari și lucrători și

aflară că pelerinii ieșiseră din cetate.

Uimit, Wellan dădu poruncă să le fie aduși caii și Cavalerii porniră în galop. Ieșiră ca vântul pe poarta cea mare a castelului, îndreptându-se spre miazănoapte, dar căutările lor rămaseră fără rezultat. Îi întrebă și pe țăranii de pe câmpuri. Pe oaspeți, toți îi văzuseră trecând, dar fiecare în altă direcție.

— E imposibil! Cum ar fi putut merge fiecare în altă direcție? Se-mpotrivi Iason, cel mai tânăr dintre ei.

— V-am spus eu, tună Falcon. Sunt în stare să facă tot felul de vrăji!

— Poate c-au fost trimiși de Stăpânul Regatului Umbrelor ca să-l vrăjească pe rege, sugeră Bergeau, neliniștit.

— Sau să-l împiedice să pună pe picioare Ordinul Cavalerilor de Smarald, adăugă Dempsey.

Agasat, Wellan ridică deodată brațul, impunându-le să tacă.

— Dacă toți locuitorii continentului v-ar detesta, spuse el, pe un ton cât se poate de sever, nu ați fi avut și voi poftă să vă folosiți de magie și să dispăreți, ca să nu fiți uciși cu pietre înainte de-a ajunge la locul de destinație?

— Wellan are dreptate, îl susținu Chloe. Altfel n-ar fi putut ajunge niciodată până la noi.

— Dar de ce este atât de urâtă fiica reginei? izbucni Bergeau.

— Are elfi și zâne printre strămoși, suspină Wellan, care și-ar fi dorit ca frații săi să dea dovadă de mai

multă bunăvoință. Sunt ființe stranii.

— Eu nu-nțeleg cum o mamă își poate părăsi singura ei fiică, fără măcar să știe ce i se va întâmpla, spuse Santo, încruntându-și sprâncenele.

— Nu este totuși greu de înțeles, se liniști Wellan. Pe vârful lor înzăpezit, de la exilul lui Draka, sholienii n-au încetat să sufere. Multe dintre țările care dintotdeauna le procurau cele necesare tracului, în schimbul pietrelor prețioase pe care ei le-aduc la lumină din munții lor, le-au întors spatele. Eu cred că regina s-a despărțit de fiica ei pentru ca aceasta să devină un adevărat Cavaler de Smarald și astfel să poată restabili legăturile diplomatice dintre Shola și restul continentului.

— Și crezi că planul ei va funcționa? întrebă Falcon.

— N-ai decât să te uiți la Wellan ca să fii sigur că da, îl ironiză Iason.

Wellan se-ncordă în șa. Camarazii lui știură pe dată că el nu va accepta nici măcar o glumă la adresa sentimentelor lui față de regină. Fără să stea pe gânduri, el dădu pintoni calului în direcția castelului. Frații lui de arme schimbă între ei o privire de înțelegere și-l urmară.

COPILA MOV

În jurul straniei copile aduse de Regina Fan și îmbrăcată într-o haină mult prea mare pentru ea se-adunară toate slujitoarele. O așezară pe masa de lemn ce trona în mijlocul bucătăriei și-i examinară atât urechile ascuțite, cât și părul de-un violet ca mătasea. Copilul nu părea deloc înspăimântat, dar era desigur intimidat, pentru că își dădea seama că este-n centrul atenției tuturor.

— În realitate, fetița este o prințesă, declară Armene, cea mai bătrână dintre slujitoare. Mama ei este Regina Fan din Shola, iar tatăl este prințul magician Shill, din Regatul de Argint, proclamat suveran la moartea regelui din Shola. Auzind numele țărilor blestemate, toate femeile dădură câțiva pași înapoi, dar ea le reproșă imediat neștiința. Armene văzuse și-auzise multe-n viața ei, căci, orfană, ea fusese adăpostită de Regele Smarald întâiul pe când era încă foarte tânără. De când se știa, Armene îl slujise pe rege. Iar acum, pe zi ce

trecea, protectorul ei îmbătrânea mai mult și-avea nevoie de-o grijă sporită atât din partea ei, cât și a anturajului său. Tot ea era cea care-i pregătea mereu mâncărurile preferate și-l convingea zilnic să-nghită și leacurile pregătite de magician din plante medicinale. Femeie robustă, cu umeri colțuroși și sân bogat, ea știa să se facă ascultată. Își împlotea în cozi părul lung și șaten și le lega apoi la spate, să n-o împiedice în timpul lucrului. Ochii ei mari și negri străluceau de bunătate și de compasiune, căci Armene avea un suflet de aur.

— Credeți că fetița asta are să meargă pe urmele bunicului ei? Eu sunt convinsă că, în cazul în care avem să ne purtăm frumos cu ea, o să devină o copilă de Smarald, ca toți ceilalți care studiază în castelul ăsta. Să-i dăm mai întâi de mâncare pe săturate, căci, după cum văd, nu-i decât pielea și osul de ea.

Una dintre femei îi aduse imediat un castronel în care pusese o fiertură caldă de arpacaș și-o linguriță din aur. Kira privi cu mult interes conținutul bolului și lingurița, dar nici nu se atinse de ele.

— Nu-i e foame? se miră bucătăreasa.

— Eu cred mai degrabă că nu știe ce este, își dădu seama Armene, apucând lingurița.

Luă o cantitate mică de cereale din bol și i-o duse spre gură, scoțând în același timp sunete de încântare. Kira ridică imediat capul și toate femeile, cu excepția lui Armene, își ținură răsuflarea când observară ochii violeți ai copilului împărțiți de niște pupile verticale, tot atât de negre ca noaptea.

— E-un animal, sau un copil? strigă, oripilată, una dintre slujitoare.

Kirei, însă, nu-i păasă de ea, dar săgetă cu privirea ei ireală buzele Armenei. Un zâmbet apăru, în sfârșit, pe fața ei ascuțită și ea întinse mâna să apuce lingurița. De data asta, în bucătărie se instală panica, pentru că mâna fetei nu avea decât patru degete, terminate cu gheare violete, ca, de altfel, și picioarele. Când servitoarele o luară la fugă pe coridor strigând de spaimă, Armene rămase-n picioare în fața straniei prințese. Ea îi dădu lingurița de aur și-o observă cât timp aceasta mănă. La un moment dat, copilul îi dădu înapoi castronul, iar Armene înțelese că îi mai era foame. Îi dădu încă o porție de terci, o bucată groasă de pâine cu miere de albine și-un păhărel de apă, pe care copila-l bău într-o clipă.

Fiind convinsă că fetea n-are putere să se dea jos de pe masă, Armene se duse să pună vasele în cuva cea mare, fără s-o supravegheze, dar când se-ntoarse, Kira nu mai era acolo. O căută peste tot, în toate colțurile bucătăriei. Degeaba. Copilul era atât de mărunț și subțire încât ar fi putut să se fofileze oriunde. Câteva minute mai târziu, la urechile lui Armene ajunse ciripitul unei păsări și ea ridică ochii către ferestrele deschise-n pereții de piatră, la o înălțime de câțiva metri de podea. Kira stătea acolo cu o pasăre multicoloră așezată pe unul dintre degetele sale.

— Dar cum te-ai cățărat acolo? se miră femeia, punându-și mâinile-n șolduri.

Nimic din ce se afla sub fereastră nu i-ar fi putut permite s-ajungă acolo atât de repede. Dar înainte să se poată apropia și să-i spună ferm copilului să coboare, regele năvăli în bucătărie, cu mantia fluturându-i în spate.

— Explicați-mi, Armene, de ce servitoarele sunt atât de-nspăimântate, bombăni el, încruntându-și sprâncenele.

Regele se uită de jur împrejur de mai multe ori, dar nu văzu nicăieri creatura micuță și slăbuță, așa că, scoțând un suspin, Armene fu nevoită să-i arate cu degetul fereastra. Neliniștit de soarta fetei, Smarald întâiul ceru imediat femeii s-o facă să coboare de unde se cocoțase. Pentru a o face să-nțeleagă că de partea cealaltă a zidului erau șanțurile cu apă care protejau castelul, folosiră, împreună, toate limbile vorbite pe continent. Copilul se uita însă la ei, fără să-i înțeleagă.

Armene avu atunci o idee salvatoare. Dintr-unul din numeroasele dulapuri ale bucătăriei, scoase un biberon vechi din argint, îl spălă, îl șterse și-l umplu cu lapte cald. Mirosul cunoscut îi atrase imediat atenția fetei mov. Ea lăsă pasărea să zboare și-și fixă privirea pe cei doi străini.

— Hai, Kira, vino, spuse regele, deschizându-și brațele.

Fără să ezite un moment, Kira sări și ateriză la pieptul regelui, agățându-se cu ghearele de veșmintele de velur. Armene îi întinse biberonul și copila îl apucă atât de repede, încât parcă viața ei ar fi depins de asta. Simțindu-se la adăpost în brațele

regelui, fetița începu să sugă, închizând ochii de plăcere.

— Dar nu-i decât un bebeluș! se minună monarhul.

Încântat, regele o sorbi din ochi cu o privire atât de tandră, încât slujitoarea rămase uimită, căci, de când îl cunoștea, nu-l văzuse niciodată atât de mulțumit.

Încă de la-nceputul domniei, Smarald întâiul avusese două soții, dar amândouă muriseră, fără să-i lase urmași. Dacă l-ai fi privit cum mângâia fetița, ți-ai fi dat imediat seama că instinctul patern nu pierise odată cu moartea soțiilor. Cu Kira în brațe, el ieși din bucătărie și se duse direct în elegantul apartament personal. Legănă copila și-o privi îndelung cum înghițea lacomă laptele, deschizând și închizând ritmic cele opt degete mov cu care ținea biberonul de metal. Pe rege nu-l cunoștea, dar se părea că, din instinct, îi acordase încredere.

— Ce creatură caraghioasă ești!

Kira deschise ochii și-l privi insistent. În semiîntunericul camerei pupilele ei verticale se măriseră și, preț de-o clipă, monarhul avu impresia că ține-n brațe o pisică violet. În tinerețea sa el călătorise mult, dar niciodată nu-ntâlnise vreo ființă, oricare-ar fi fost ea, care să semene cu această copilă.

Cei doi băieți ai defunctului rege Draka, războinicul, aveau totuși pielea albă, chiar dacă mama lor aparținuse lumii zânelor. Și Regina Fan,

cu toate că prin vene-i curgea sânge de elf și de zâne, incontestabil, nu avea pielea mov.

Ce-ar fi putut să se-ntâmples ca această prințesă să se nască astfel?

Kira își termină laptele și-ntinse sticla goală regelui, care o puse pe-un gheridon de marmură aflat în apropierea lui. Nici măcar nu avu timp să se ridice, că fetița se agăță de hainele lui ca un liliac ce caută protecția și căldura sânelui matern. Smarald întâiul își dădu seama că o legătură puternică era pe cale să se stabilească între el și copilă și, curios lucru, regele nu era deloc tentat s-o îndepărteze. Avusese dreptate Regina din Shola să spună că fiica ei era o ființă deosebită. În pofida tuturor neajunsurilor ei de ordin fizic, regelui îi era imposibil să n-o iubească.

O legănă vreme îndelungată, uitând că timpul trecea și uitând chiar și de obligațiile sale de fiecare zi. În brațele lui, Kira adormi, cu urechile ei ascuțite lăsate pe spate. Regele le mângâie ușor și, spre marea sa surpriză, copila începu să toarcă ușor, la fel ca o pisică.

Acesta fu momentul în care Elund, magicianul castelului, năvăli în apartamentele regale, întrerupând clipele magice. Deși deocamdată nu era foarte gras, plăcerea lui de-a mânca bine și de-a bea câte-un pahar de vin adăuga în fiecare an câțiva centimetri taliei lui, dând, în același timp, impresia că scade-n înălțime. Părul lung și cărunț avea și șuvițe albe, iar puterea ochilor negri părea să te pătrundă. În special când se enerva, nasul acvilin îl

făcea să semene cu o bufniță bătrână. Elund era un om cinstit, dar, după părerea regelui, avea un gust al dramei prea pronunțat.

Magicianul se-apropie cu pași mari, straturile suprapuse ale hainelor lui descriind arabescuri largi împrejurul său, astfel că asemănarea dintre el și-o bufniță se accentua.

— Maiestate, ar fi trebuit să vă...

Observă fetița-n brațele suveranului și aproape că scoase un strigăt de disperare. Se lăsă să cadă-n genunchi și-și apăsă pe frunte pandantivul de-argint pe care-l avea la gât. Smarald întâiul nu-l văzuse făcând acest gest decât o singură dată de la venirea lui la castel. Atunci când, cu câțiva ani în urmă, un monstru-naripat trecuse-n zbor deasupra castelului.

— Ce se-ntâmplă, Elund? se neliniști regele. Ce nenorocire vă determină să vă protejați astfel?

— Unde-ați găsit demonul ăsta? exclamă magicianul, care, cu greu, reușea să-și stăpânească emoțiile.

Strigătul lui trezi fetița, care-l fixă cu ochii ei violeți. De data asta magicianul își duse absolut toate amuletele la frunte, pronunțând, în același timp, cuvinte fără de-nțeles, desigur niște incantații. Sever, regele-l somă să-și explice comportamentul cel puțin derutant. Elund se retrase-n genunchi câțiva pași și-și lăsă capul în jos.

— Există, la miazănoapte, un regat blestemat, Maiestate.

— N-am nevoie de nicio lecție de geografie, oftă regele, plictisit.

— Vă rog, ascultați-mă, îl imploră magicianul, căruia îi transpira frica prin toți porii pielii sale.

Cu un gest nerăbdător din mână, însă, regele îl invită să continue.

Elund scoase o batistă din buzunar și-și șterse repede fața.

— Regatul acesta este locuit de demoni care se mănâncă-ntre ei! Declară el într-un târziu, adunându-și tot curajul.

— Și? insistă Smarald întâiul, din ce în ce mai nerăbdător.

— Au pielea violet, urechile ascuțite, gheare și dinți atât de ascuțiți ca tăișul celor mai bune săbii ale noastre.

Ajutându-se de două degete, regele deschise gura fetei și văzu că are într-adevăr dinți foarte ascuțiți.

— Dar este fata Reginei Fan din Shola, protestă regele, în pofida a ceea ce constatase înainte.

— Fără-ndoială că a fost concepută cu un demon!

— Formulați o acuzație foarte gravă, magicianule, îi reproșă suveranul, încruntându-și sprâncenele.

— Am toate documentele înscrise pe pergament care-mi dovedesc justetea vorbelor, Maiestate.

Preț de câteva clipe, regele nu scoase niciun cuvânt, întrebându-se de ce Regina din Shola i-a încredințat un demon ca semn al prieteniei celor două regate. Copilașul cel mov se uita curios la magician, ceea ce-l făcea pe bietul om să treacă prin tot felul de stări sufletești. Apoi, cu viteza unei pisici sări pe podea și se-ndreptă spre el.

— Zeii să mă aibă-n pază! strigă Elund, care crezu

că i-a sosit ceasul cel de pe urmă.

Fetița se opri în fața lui și, extrem de curioasă, atinse cu vârful ghearelor brelocurile strălucitoare de la gâtul magicianului. Imediat pe fața ei triunghiulară, pân-acum foarte serioasă, apăru un zâmbet larg.

— Shola, murmură ea, cu voce ascuțită.

Tremurând, magicianul își coborî privirea pe bijuterie și, împotriva voinței sale, trebui să recunoască cinstit că aceasta era proveniența stelei cu cinci colțuri, de care el nu se despărțise niciodată.

— Vorbește! se minună regele.

— Asta n-o transformă într-o creatură mai puțin malefică! Azvârli magicianul, ținând totodată să se ndepărteze de copil, fie și-n genunchi.

— *Shola di jamay* mai spuse Kira, ridicând mâna.

Nu după mult timp, talismanul se-ntinse pe toată lungimea lanțului său și-ncepu să se-nvârtă în jurul gâtului bătrânului, care fu cât pe-aici să leșine de frică.

— Și are și puteri magice! exclamă cu mândrie regele.

— Aveți milă, gemu Elund, gata să izbucnească-n lacrimi.

— Kira, vino-napoi, îi porunci Smarald întâiul.

Copilul se-ntoarse spre el, cu ochii plini de neliniște. Fără-n- doială, ea nu-nțelegea ce spune, dar îi traduse foarte bine emoțiile.

— Elund este prietenul nostru și-un colaborator prețios al regatului, îi explică suveranul. Nu trebuie

să-l faci să-i fie frică.

— Frică... repetă copila, înclinând ușor capul într-o parte. Cu un singur salt sări pe genunchii suveranului, dar continuă să-l privească pe magicianul transpirat din cap până-n picioare.

Nu făcut frică, îl asigură Kira, pe-același ton autoritar ca al protectorului ei.

Suveranul izbucni în râs și copila-nțelese că toate aceste sclifoseli nu fuseseră decât o glumă. Un zâmbet înflori atunci pe buzele ei, care-i descoperiră dinții mici și ascuțiți. Magicianul încercă în van să-l convingă pe rege că, în pofida vârstei, copila reprezenta un pericol pentru regat și că ea trebuia să fie înapoiată neîntârziat mamei sale. Propuse chiar ca această misiune să le fie încredințată Cavalerilor de Smarald. Suveranul rămase pe gânduri, apoi hotărî că ar trebui mai întâi să ceară explicații mamei despre originea exactă a fiicei sale. Începând chiar de-a doua zi, un mesager îi va duce Reginei din Shola o scrisoare.

— Dar, Maiestate... protestă magicianul.

— Am hotărât, Elund.

Bătrânul se ridică pe picioarele lui încă nesigure, ca să se aplece aproape imediat într-o reverență al cărei echilibru fu cât se poate de precar. Se retrase-apoi, mergând cu spatele în direcția ușii.

Rămasă pe genunchii regelui, copila mov se ridică deodată.

— Shola! strigă ea cu voce ascuțită. Dintr-o singură smucitură pandantivul strălucitor se desfăcu de pe lanțul său și zbură până-n mâna cu

gheare a fetei, care îl strânse imediat la piept, lăsându-i parcă-mpietriți pe cei doi bărbați.

Kira nu era decât un bebeluș și avea deja puteri mult mai mari decât cele ale Cavalerilor de Smarald.

— Maiestate, talismanul e-al meu, se lamentă magicianul.

— O să ți-l dau înapoi imediat ce copila adoarme.

Elund lăsă să-i cadă ambele mâini de-o parte și de alta a corpului. Se pregătea să se retragă, dar Smarald întâiul îl opri cu un semn.

— Dacă am putea s-o învățăm să-și stăpânească puterea, ar putea deveni un Cavaler de temut, aprecie, plin de speranță, regele.

— Nici să nu vă gândiți, Maiestate!

— E necesar să ne convingem că ea folosește în slujba binelui puterea ce-i este dată.

— Dar e-un demon!

— Mama ei are să știe desigur să vă convingă de contrariu, Elund.

Fără să mai insiste, magicianul ieși din apartamentele regale. Trecuseră mai mult de douăzeci de ani de când era în slujba regelui Smarald întâiul și niciodată acesta nu dăduse dovadă de-o asemenea încăpățănare, niciodată nu avusese atât de puțină încredere în sfaturile lui. Vrăjitoarea asta era, fără-ndoială, ultima răzbunare a lui Draka, pe care exilul său în țara veșnic acoperită de zăpadă îl umilise profund.

Magicianul se-ntoarse singur în turnul cel mare, printre pisicile și leacurile lui, unde-și avea locuința.

La ceasul acela de seară, cerul era senin, fără să

se-ntrezărească măcar vreun nor. Pentru a-și înnoi părerea despre viitorul regatului, Elund vru, peste câteva ore, să descifreze iarăși mesajul stelelor. Dacă îngrozitorul demon mov fusese trimis la castel pentru a-l distruge pe rege și curtea lui, cerul îi va mărturisi. Se-așeză, deci, lângă fereastra cea mare, tăiată-n piatra zidului, prin care abia se mai strecurau ultimele luciri dinspre soare-apune și așteptă să coboare noaptea.

* * *

În capătul celălalt al castelului, într-un corp separat, Cavalerii de Smarald cinau. Sufrageria lor se afla în mijlocul clădirii și era înconjurată, la primul etaj, de bucătărie, de camerele pe care le ocupau fiecare și de-o ieșire directă la grajduri, iar la etajul al doilea, de camerele celor mai mici dintre elevi. La un capăt al încăperii se afla o vatră mare de piatră, unde pe toată perioada anotimpului rece ardea focul. Dar de-a lungul zilelor de vară, slujitorii mutau enormele tapiserii care acopereau ferestrele și-o adiere proaspătă refrișa aerul din sala cea mare. În mijlocul acestei camere trona o masă lungă de lemn, în jurul căreia cei șapte Cavaleri mâncau sau discutau despre rolul lor de protectori ai continentului Enkidiev. La înălțimea celui de-al doilea etaj, o galerie destul de largă înconjura sala și, adesea, elevii mai mici ai școlii se-așezau acolo, pentru a-l putea vedea și spiona mai bine, printre gratii, pe acela dintre Cavaleri pe care urmau să și-l

aleagă drept maestru.

În seara aceea Dempsey le spuse camarazilor săi că, fără îndoială, regelui i-a fost teamă de-o amenințare, ca să dorească să înființeze Ordinul lor, chiar dacă toți ceilalți suverani ai continentului se supuneau cu ușurință autorității sale.

— În afara regelui Cull al Regatului de Argint și-a fratelui său Shill, regele din Shola, îi aminti Falcon. Ei nu-i iartă lui Smarald întâiul exilul tatălui lor într-un ținut atât de ndepărtat și neprimitor.

— Dar, niciunul, nici altul din fiii lui Draka n-au arătat dușmănie sau ură la adresa Regatului de Smarald, sublinie Chloe.

— Dempsey are totuși dreptate, zise Falcon, cu o oarecare neliniște. Niciodată Maiestatea Sa n-ar fi întemeiat Ordinul, dacă n-ar fi planat vreo amenințare asupra continentului.

— Eu cred că a vrut doar să redea niște valori solide locuitorilor lui prin reînființarea Ordinului Cavalerilor de Smarald care, într-un timp, asigurau pacea și-mpărțeau dreptatea, interveni Santo, ai cărui ochi mari și negri străluceau de pasiune.

— Dar, de fapt, de ce-au dispărut? întrebă Bergeau, după ce mușcase dintr-un măr.

Imediat toți se-ntoarseră spre Wellan, care era cel mai în măsură să le dea răspunsul, deoarece era cel mai citit dintre toți. Dar Marele Cavaler era pierdut în gânduri. O bucătică de pâine rămăsese-nțepată-n lama cuțitului său, fără ca el să se fi atins de ea. Așezat în apropiere, Iason observă că el nu mâncase într-adevăr nimic.

— Falcon are dreptate! Este vrăjit! tună Bergeau, lovind puternic masa cu pumnul lui uriaș.

Zgomotul îl trezi brusc pe Wellan din visare și el își plimbă privirea-nghețată peste fețele tovarășilor lui de arme, întrebându-se dacă aceștia își dăduseră seama de suferința grea, de disperarea ce luase loc în inima lui sau erau doar neliniștiți pentru că la discuția din seara aceea el nu participase.

— S-ar spune că dragostea ți-a tăiat pofta de mâncare, îl ironiză Iason.

— Din cauza femeii din Shola, nu-i așa? făcu Falcon pe-un ton de acuzare.

Dar lui Wellan nu-i plăcea să i se discute ordinele și, cu atât mai puțin, sentinientele. Și, pentru-acest motiv și pentru altele, el devenise, încă de la-nceput, șeful celorlalți.

— Eu credeam c-ați înțeles cu toții că nu doresc să vorbesc despre asta, se enervă el.

— Da, e-adevărat! Povestește-ne mai bine despre pieirea primilor Cavaleri de Smarald, interveni Chloe, ca să aplaneze conflictul.

Dintre cei șapte luptători ea era singura care prefera negocierile înfruntării. Avea tot atât de multă putere ca frații ei și adesea le dădea de furcă în timpul exercițiilor cu spada, dar arma ei preferată era blândețea.

— Au dispărut, pentru că i-au interesat prea mult sentimentele șefului lor, făcu Wellan posac și ursuz, aruncând bucata de pâine în foc.

Făcu pumnalul s-alunece la loc, în teaca de la centură, și se sculă de la masă fără să se fi atins

măcar de mâncare. Ceilalți șase îl urmară în tăcere. Wellan avea, pe lângă mari calități și mari defecte, ca, de exemplu, înclinația spre ceartă.

— Alegem un voluntar care să meargă să-l liniștească? întrebă Dempsey.

— Nu, hotărî Chloe. Îl lăsăm să-și revină singur. O să fie mai bine pentru toată lumea.

* * *

Nemulțumit și necăjit, Wellan traversă culoarul interior care înconjura sala și intră în camera lui. Închise ușa și scoase un oftat adânc. Crezuse că antrenamentul lui de cavaler îl pregătise să-nfrunte toate situațiile, dar niciodată magicianul sau maeștrii de scrimă nu-i vorbiseră de pericolele pe care ți le-ar putea procura inima. Își dădu armele jos și le-agăță pe perete, în apropierea ușii, acolo, de unde le-ar fi putut recupera cu ușurință, în caz de pericol, apoi își dezbracă și tunica. Valeții puseseră tunici curate pe singurul divan din cameră și schimbaseră apa la lavoar. Îngenunche pe dușumea și-și stropi fața cu apă rece.

De ce nu-și putea alunga din minte fața frumoasă a lui Fan din Shola? De ce i se strângea inima când se gândea că ea se afla pe drum spre soțul ei? Cavalerii nu trebuiau să cedeze sentimentelor rele ca invidia sau gelozia, dar nu putea deloc să-și revină. Toată ființa lui tânjea după brațele reginei cu piele mătăsoasă și ochi adânci precum oceanul. Prinse prosopul și-și șterse fața, ascunzându-și în el

pasiunea.

Și dacă fusese vrăjit cum pretindeau camarazii lui? Niciodată nu i se-ntâmplase așa ceva! Cum s-au simțit cei care pieriseră din cauza farmecelor unei vrăjitoare? La capitolul ăsta Elund l-ar fi putut lămuri.

Nu-și termină bine gândurile, că cineva bătu timid la ușă și, mulțumită aptitudinilor sale paranormale, află imediat că era vorba de-un copil.

— Intră, suspină el, cu toate că n-avea chef să vadă pe nimeni.

Un paj împinse ușa cea grea și se-nclină în fața lui. Culoarea tunicii îi spuse lui Wellan că era din anturajul imediat al regelui.

— Sire, am un mesaj din partea Maiestății Sale, anunță copilul, păstrându-și poziția aplecată.

— Îndreaptă-te și vorbește!

Băiatul ascultă, dar era și așa mult prea impresionat să-ndrăznească să-l privească în față pe Cavaler. Nu-i rămase decât să bâiguie că Maiestatea Sa dorește să-l vadă a doua zi dis-de-dimineată, pentru a-i încredința o misiune foarte importantă. Acest mesaj îl surprinse pe Wellan, care căută ceva în buzunar și-i aruncă apoi băiatului un ban de aur.

— Nu pot să-l primesc, Sire, spuse el, prinzându-l cu o singură mână și făcând ochii cât cepele.

— Contești porunca unui Cavaler?

— Oh, nu, Sire, niciodată!

— Atunci, șterge-o!

Fără s-aștepte urmarea, copilul spălă putina, trântind, din neatenție, ușa-n spatele lui. Un zâmbet

vesel apăru pe chipul lui Wellan. Elund îi spusese de nenumărate ori că are să fie un maestru imposibil de mulțumit, atunci când îi va veni rândul să-și ia un ucenic. „O să-i faci pe toți să fugă, dacă nu-ți schimbi atitudinea, Wellan”, îl avertizase magicianul. Era într-adevăr necesar să formezi un Scutier doar cum voia regele? El însuși n-avusese un maestru și se descurcase foarte bine. De ce să fie stânjenit de prezența continuă și jenantă a unui copil într-o situație care cerea inteligența și rapiditatea unui adult? Nu înțelegea raționamentul lui Smarald întâiul.

Dar evenimentele ce-aveau să urmeze îl vor determina să-și schimbe părerea.

Se ridică și merse până la fereastră. Soarele dispăruse în partea Regatului de Argint și, deasupra lui, începeau să scânteieze, una câte una, primele stele. Oare și Fan privea cerul în același timp cu el? Vedea și ea aceleași stele? Putea fi fericită în marele ei palat de gheață, aflat tocmai la celălalt capăt al lumii?

Brațele soțului ei îi aduceau toată căldura sufletească de care avea atâta nevoie? O iubea într-adevăr?

Ca o suliță-nroșită-n foc, ce nu prevestea nimic bun, o stea enormă și roșie deșiră deodată voalul asfințitului și se năpusti în direcția lui miazănoapte. Precum toți ceilalți Cavaleri, și Wellan fusese învățat să citească semnele cerului. Văzând direcția în care dispăruse steaua de foc, își dădu seama că acesta era semnul unei mari nenorociri ce-avea să se-abată

asupra Regatului Shola și abia putu să-și înăbușe un strigăt de durere.

* * *

În turnul său cel mare și magicianul observase același fenomen. Speriat, se lăsă să cadă din nou pe scaunul său de lemn. De ce se temeau de foarte mult timp, atât regele, cât și el, se-ntâmplase. Amenințarea pe care o observase în oglinda cea mare a destinului, pe vremea când nu erau decât flăcăi, prinsese-acum contur.

PRIMA MISIUNE

Imediat ce răsări soarele, Wellan își luă cea mai frumoasă tunică, o îmbracă și lăsă servitorii să-i pună cuirasa verde, o platoșă de piele împodobită cu emblema Ordinului: o cruce de aur incrustată în piele, în mijlocul căreia erau patru stele cu cinci colțuri, având smaralde minunate-n mijlocul lor, care, la rândul-le, formau o cruce mai mică, culcată pe niște cercuri concentrice.

După părerea lui, era întotdeauna important să apari bine îmbrăcat în fața suveranului care-l primise la castelul său și veghease asupra educației lui. Încălță cizmele cele mai lucioase și-și încinse centura în jurul șoldurilor, puse sabia și pumnalul în teaca lor, iar pe spate-și așeză capa verde.

Când îl văzură traversând curtea, tovarășii lui de arme se grăbiră la ferestrele camerei lor.

— Dar unde se duce îmbrăcat așa? exclamă Bergeau, căruia de-abia i se cârpiseră ochii.

Wellan nu considerase că este cazul să-și anunțe și camarazii despre mesajul regelui. Dacă Smarald întâiul ar fi vrut ca ei să-l însoțească, le-ar fi spus tuturor de la bun început. Era foarte important ca ei să-i execute ordinele, fără să fie tentați să le comenteze.

Pajii îl conduseră într-o aripă a palatului pe care el n-o cunoștea. De ce Maiestatea Sa nu-l primea, ca de-obicei, în sala tronului? În fața lui se deschiseră niște uși aurite și el fu surprins să-și întâlnească suveranul stând într-un fotoliu imens și având o carte deschisă pe genunchi. Niciodată nu-l văzuse pe rege citind ceva, orice-ar fi fost. Avea slujitori a căror unică datorie era aceasta. Wellan respiră profund și se-apropie, tocurile cizmelor lui răsunând pe pardoseala bine lustruită din gresie a apartamentului regal. În același timp, regele își ridică privirea din cartea cea groasă și, văzându-l, fața lui se luminează de-un zâmbet.

— Exact omul pe care doream să-l văd, declară el mulțumit. Apropie-te, Wellan!

Cavalerul se opri la câțiva pași de rege, așa cum glăsuia eticheta, apoi puse un genunchi în pământ. Smarald întâiul aplecă atunci cartea și lui Wellan îi fu dat să vadă mica și oribila creatură mov, stând pe genunchii monarhului. Mult mai puțin timidă ca lănceput, fetița-l privi drept în ochi, în timp ce molfăia ceva ce semăna cu un breloc argintiu.

Lui Wellan nu-i era frică de nimic, totuși, el își dădu seama că pupilele ei verticale, înconjurate cu violet, îl contemplă fără bunăvoință. Își întoarse atunci privirea spre ochii binevoitori ai regelui.

— Ați vrut să mă vedeți, Maiestate, spuse el, ignorând fetița.

— Am o misiune pentru tine, Wellan.

„Era și timpul”, se gândi Wellan, care-ardea de nerăbdare să-i fie-ncercate puterile.

— Vreau să duci o scrisoare din partea mea Reginei din Shola.

Wellan simți cum inima-i se-oprește să mai bată. Zeii au avut deci milă de el și-au hotărât să-i dea ocazia să-și mărturisească deschis sentimentele, dragostea lui pentru cea mai frumoasă femeie de pe continentul Enkidiev. Dar el nu trebuia să lase să-i transpară interesul pentru misiunea în cauză, altfel monarhul ar fi încredințat-o altcuiva.

— Când pot să plec, Alteță? se neliniști el, venindu-i să sară-n sus de bucurie.

— Astăzi, dacă este posibil!

— Astăzi, repetă și creatura minusculă cu vocea ei cea ascuțită.

Wellan coborî privirea spre ea, întrebându-se dacă era într-adevăr un copil sau un animal mic de companie.

— Abia începe să vorbească, se scuză regele, care-i mângâia cu dragoste părul violet. Nu-nțelege-ntotdeauna ceea ce spune.

Cu vioiciunea unui elf, copila sări pe pardoseală, se-apropie de Wellan și admiră pietrele prețioase de pe platoșă. Ea îi arătă apoi talismanul pe care îl ținea strâns în mână, iar Wellan se dădu un pic înapoi observându-i ghearele mici și ascuțite.

— Tu, Shola, porunci ea, pe-un ton împrumutat desigur de la rege.

Din reflex, Wellan se folosi de facultățile sale magice și căută printre gândurile straniei creaturi. Fu surprins să constate că-n pofida vârstei sale mici, gândurile-i erau organizate și că doar lipsa

unui vocabular adecvat limbii vorbite aici o-mpiedica să comunice.

— Da, eu Shola, îi răspunse el, ghicind că ea vorbea despre destinația lui.

Un surâs apăru pe fața aceasta curioasă, neomenească, lăsându-i la vedere dinții ascuțiți. Wellan își aminti că văzuse deja asemenea dinți în gura unuia dintre peștii foarte bătrâni, care trăiau în râul Sherida, ce despărțea Regatul de Rubin de Teritoriile Necunoscute.

— Nu-mi spune că voi doi vă-nțelegeți, se miră suveranul.

— Ea a ghicit doar că vreți să-mi încredințați o misiune, Maiestate, îl asigură Wellan, cu toate că nu era deloc sigur că ea înțelesese toată discuția lor.

Foarte serios, regele Smarald întâiul întinse Cavalerului un cilindru aurit, conținând mesajul pe care acesta voia să-l trimită reginei. Deschis, Wellan n-avea voie să-l întrebe despre conținutul misivei, dar ar fi putut cu ușurință să-l incite să i-l mărturisească.

Sondă gândurile regelui, dar fetița îl zgârie brutal pe braț, făcându-l să tresară.

— Nu, îi porunci ea, încruntându-și sprâncenele violet.

— Să nu fi jignit de felul ei de-a se purta, Wellan, se distrahă regele. Mi-e teamă că fetița asta o să fie o mică persoană autoritară. Face cu mine tot ce vrea!

Lui Wellan nu i se părea că asta ar fi fost un lucru bun.

Smarald întâiul nu era doar conducătorul

propriului regat, el avea un cuvânt de spus și în afacerile întregului continent.

— Trebuie să plec singur, Maiestate? întrebă el, refuzând să acorde copilei mai multă atenție.

— Nu, ia-i cu tine și pe frații tăi. E timpul ca locuitorii continentului să-mi cunoască bravii cavaleri.

— Și cine va apăra castelul în timpul absenței noastre?

— Mai am garda personală și sute de țărani gata să se bată ca să păstreze pacea și prosperitatea pe care o cunoaștem. Du-te și du mesajul meu reginei, Wellan. Este cât se poate de important pentru mine.

Cavalerul înclină capul, apoi se-ndreptă. Pe Kira, statura lui păru s-o impresioneze, căci ea îi ajungea doar până la genunchi.

Își întoarse privirea în altă parte, întrucât vederea copilei îl înfiora.

— Poruncile vă vor fi duse la îndeplinire, Maiestate!

Părăsi imediat camera, iar copila mov se-ntoarse către rege. Ochii ei violeți răspândeau o înțelepciune pe care suveranul n-o înțelegea defel. Îi făcu semn să se apropie și ea sări pe genunchii lui cu ușurința unei pisici.

— A citi! Pretinse ea.

— Am impresia c-o să-ți las moștenire și regatul, dacă tu, fetițo, ai să continui să afișezi tot atâta autoritate, declară Smarald întâiul, înveselit.

Kira se-ndesă confortabil în brațele lui și-așteptă ca el s-o învețe și alte cuvinte.

Să mai fi fost vreodată regele atât de fericit? Nu-și amintea.

* * *

Când Wellan intră în sala cea mare a Cavalerilor își găsi frații adunați în jurul mesei. Imediat ce-l văzură, liniștea se-n- stăpâni peste mica adunare.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Iason, în numele tuturor.

— Peste-o oră plecăm, anunță cu mândrie Wellan.

— Ca să mergem unde? se miră Falcon.

— Regele ne-a încredințat o primă misiune. Trebuie să mergem să ducem un mesaj seniorilor de Shola.

Desprinsе apoi cilindrul aurit de la brâu și li-l arată, fiind gata să-nfrunte întrebările și comentariile lor. Toți rămaseră însă tăcuți, parcă-n stare de șoc.

Se pregătiseră de foarte mult timp să devină Cavaleri, dar nu le venea să creadă că sosise și clipa în care să trebuiască fie zburătăciți din cuib.

— Într-o oră să fiți gata de plecare, îmbrăcați cu uniforma, pentru ca locuitorii regatului să vadă că sunt protejați de oameni de valoare.

Wellan puse din nou cilindrul la locul lui din centură și, sub privirile neliniștite ale celorlalți, făcu stânga-împrejur și plecă. Se duse direct la capela castelului. Aceasta era un sanctuar liniștitor, unde toate cultele continentului erau reprezentate, căci ceea ce Smarald întâiul dorea mai mult ca orice era

pacea, înțelegerea și toleranța între oamenii de toate rasele. Astfel că nici unii nu erau privilegiați în detrimentul celorlalți. Ar fi preferat ca acești Cavaleri să nu adore niciun idol, dar să-i respecte pe toți. Wellan, însă, nu renunțase niciodată la religia țării sale de origine.

Îngenunche în fața lui Theandras, zeița roșie, care proteja Regatul de Rubin, unde el își lăsase părinții, pe regele Burge și soția sa, Mira, un frate mai mare, care urma să devină rege, și o soră. Contrar fraților lui de arme, care păstrau prea puține amintiri despre căminele lor, Wellan își aducea aminte foarte clar toate detaliile vieții sale de la Castelul de Rubin, precum și toate călătoriile făcute cu familia în celelalte regate. Regele Burge avea convingerea fermă că un bărbat nu putea să domnească bine, dacă nu cunoștea universul în care trăia. El s-a asigurat că toți copiii lui aveau un spirit deschis, liber, și că oricare dintre cei trei ar fi putut fi succesorul lui. Wellan îi era recunoscător pentru asta, căci el era, astfel, pregătit în fața necunoscutului.

Se rugă lui Theandras în liniște, implorând-o să micșoreze efectele devastatoare prevestite de steaua de foc, pe care și el o văzuse pe cer, apoi gândurile îi fură distrase de fața minunată a Reginei Fan din Shola și de vocea ei ca mătasea. Cum o să-l primească-n palatul ei? Regele magician Shill, cum o să-i primească pe Cavalerii de Smarald, el care fusese cel mai afectat de exilul tatălui său? Numeroase-ntrebări se-nvârtiră-n mintea lui,

întrebări care rămaseră, deocamdată, fără răspuns.

Rugăciunile odată terminate, Wellan se duse-n camera lui pentru a-și căuta echipamentul și-apoi se-ndreptă spre grajduri. Ajuns acolo, el dădu poruncă să fie înșeuati și caii celorlalți Cavaleri, iar de-al lui se ocupă personal. Știa că frații lui vor fi acolo în curând, iar prezența liniștitoare a calului său de luptă îi calma toate temerile. Imediat ce acesta fu înhămat și înșeuat în verde și aur, Wellan îl conduse spre curtea cea mare. Câteva minute mai târziu veniră și ceilalți, ținându-și și ei caii lor de căpăstru.

— Nu pari prea entuziasmat pentru un bărbat care pleacă, în sfârșit, în prima lui misiune, îi spuse Bergeau lui Wellan, oprindu-și calul alături de-al acestuia.

— Aseară am văzut un semn de foc pe cer, mărturisi Marele Cavaler și mi-e teamă ca drumul nostru să nu fi fost semănat cu numeroase piedici.

— Cu atât mai bine! O să putem dovedi că am primit cel mai bun antrenament din lume! exclamă celălalt.

„Poate că are dreptate”, se gândi Wellan.

Nu mult după aceea, servitorii mai aduseră-n curte încă doi cai încărcati cu merinde și apă.

— Vom înconjura pe la vest Muntele de Cristal, căci în partea aceasta terenul este mai accesibil, le spuse Wellan. O să traversăm apoi Regatul de Diamant și pe cel al Elfilor, înainte de-a ajunge la faleza care ne desparte de platourile înalte din Shola. Sper că v-ați luat capele de blană.

— Ne-am gândit și noi la asta, îl asigură Santo, în timp ce mângâia grumazul calului său.

— Este prima noastră călătorie lungă sub steagul de Smarald și este de datoria mea să vă amintesc să-l purtăm cu cinste.

— Totul o să fie bine, Wellan, îl asigură Falcon. Nu mai fi îngrijorat.

— Mergem doar să ducem un mesaj altui rege, asta-i tot, adăugă Iason.

Calmul lor aparent ar fi trebuit să-l îmbărbăteze, dar o presimțire sumbră continua să-l facă să i se strângă inima ori de câte ori se gândea la ce s-ar fi putut întâmpla în Shola.

Le făcu semn să-ncalece și-l văzu pe regele Smarald întâiul stând în picioare pe balconul apartamentului său. Își îndemnă calul și se-apropie de fațada palatului, urmat de toți ceilalți. Regele o ținea în brațe pe mica prințesă din Shola.

— Să nu uitați că sunteți Cavaleri de Smarald, demni reprezentanți ai păcii și-ai dreptății pe tot continentul nostru! Aș dori ca peste tot să vă purtați așa cum vă învață codul vostru! Drum bun, Cavaleri! Și zeii fie cu voi!

Toți se-nclinară respectuos în fața suveranului lor și se-ndreptară apoi spre porțile mari ale fortăreței. Chiar voiau să iasă, când Elund se grăbi spre ei. Ridicând brațul repede, Wellan opri coloana Cavalerilor îmbrăcați în verde.

— Ce s-a întâmplat, maestre? se neliniști Wellan, încruntând sprâncenele.

— Aseară am văzut pe cer un semn teribil.

Wellan își simți sângele înghețându-i în vene. Voise să creadă că ceea ce văzuse și el, de la fereastra camerei sale, nu fusese decât o părere.

— La apropierea de falezele din Shola, trebuie să dați dovadă de cea mai mare prudență!

— Din cauza stelei de foc... murmură Marele Cavalier.

— Da, din cauza acelei stele. Înainte de-a ajunge la noi a traversat cerul Regatului Spiritelor, cerul Regatului Umbrelor și cel al Sholei. Mi-e teamă că este prevestirea unei mari nenorociri.

— În cazul acesta, să luăm și soldați cu noi, sugerează Dempsey, apropiindu-se de Wellan.

— Să mergem întâi și să vedem cu ce-o să ne-ntoarcem, îi replică Wellan. Protecția continentului Enkidiev nu este rațiunea de a fi a Ordinului nostru?

— Sunt frumoase și nobile cuvintele pe care le-ai spus, Wellan, interveni magicianul, dar Dempsey are dreptate. Nu sunteți destul de numeroși să asigurați securitatea unui continent întreg. Deci vă recomand să nu vă asumați niciun risc inutil. Puteți oricând să vă-ntoarceți și să căutați soldați în toate celelalte regate.

— Am să vă urmez sfatul, maestru Elund, îl asigură Wellan, dar cu vocea sugrumată.

Dacă Reginei din Shola i s-a întâmplat ceva rău, nici el n-o să-i supraviețuiască. Magicianul îi lăsă să plece, însă în ochii lui se putea citi teroarea. Wellan nu voi ca și frații lui să observe ce văzuse el și, imediat, își îndemnă bidiviul la galop. Închizând

plutonul, Iason și Chloe țineau și hățurile cailor purtători de provizii. Din clipa în care ei trecură de marea poartă, Bergeau desfășură mândru deasupra capului steagul Ordinului.

Pentru a-i privi trecând, pe câmpuri, țăranii își încetau munca. Ei nu-și închipuiau cum șapte luptători vigilenți ar fi putut asigura pacea regatului, dar inima lor era plină de speranțe și-i salutară pe Cavalerii care goneau spre Muntele de Cristal, ridicând un nor de praf în urma lor.

* * *

După plecarea lor, Elund își duse toate amuletele și talismanele la frunte și murmură felurite incantații de protecție, iar noaptea care urmă o petrecu consultându-și vechile cărți de vrăji și farmece.

Din negura vremurilor, puține stele de foc traversaseră cerul continentului. Ultima dată fusese atunci când regele Draka atacase Regatul de Smarald, iar înainte de asta, când un dușman venit dinspre mare aproape că decimase populația coastei de vest. Părea imposibil ca o altă catastrofă să se fi produs undeva spre miazănoapte, căci aceea era direcția în care se-ndrepta blestemata stea de foc. Din balconul lui, regele Smarald întâiul îl observase pe magician. Ființa cea mică din brațele lui întinse mâinile și arătă cu ghearele...

— Frică... șopti ea.

„Dar frică de ce?” se-ntrebă regele. Se hotărî apoi

să se întoarcă în apartamentele sale și ordonă unui servitor să-l caute pe magician și să i-l aducă.

Deodată, Kira se zbatu în brațele lui și i se prinse, tremurând, cu ghearele de haine. Regele o cuprinse cu amândouă mâinile.

— Aici n-ai niciun motiv să-ți fie frică! Cu mine ești apărată!

O duse în anticameră, unde servitoarele puseseră pentru ea tot felul de jucării, dar fetița nu voi să se dea jos de la adăpostul brațelor suveranului. Când el încercă s-o desprindă din îmbrățișare, ghearele ei îi sfâșiară stofa hainelor și, imediat, se prinseră mai sus.

— Dar ce ți s-a-ntâmplat?

Încercă în toate felurile s-o pună jos, dar ea se-agățase de el precum o pisică pe care vrei s-o bagi în apă. Magicianul intră la timp în cameră ca să asiste la tot acest spectacol curios.

— Nu mai stați acolo, veniți și m-ajutați! exclamă Smarald întâiul.

— Vreți ca eu să m-ating de lucrul ăsta malefic? Se scandaliză magicianul. Dar risc să-mi pierd toate puterile, Maiestate.

Lui Elund îi era prea frică de acea creatură ca să vină direct în ajutorul suveranului său. Poate c-ar fi fost mai bine să găsească un obiect destul de greu ca s-o ucidă, c-o lovitură puternică... Nici nu-i trecură bine prin minte aceste gânduri, când Kira întoarse repede capul spre el și-l săgetă cu privirea.

— Pe cuvântul meu, are puterea de-a citi gândurile! strigă magul, înspăimântat.

— Frică, repetă prințesa sholiană, înfigându-și vârfurile ghearelor în pielea regelui, care scoase un strigăt de durere.

Când regele încetă să mai tragă brațele mici s-o poată desprinde de pe veșmântul lui, copila se liniști imediat. Chiar se mai cățără cu câțiva centimetri pe pieptul regelui și-și ascunse fața mică la gâtul lui Smarald întâiul, care se-ntreba în gând cum putuse Regina Fan s-o suporte pe această copilă. Odată ce fu sigur că n-o să fie tentată să-i transforme hainele-n zdrențe, regele se așeză-n fotoliul balansoar. Elund era mereu în fața lui, cu chipul răvășit de spaimă.

— Care era subiectul discuției voastre cu Cavalerul Wellan, adineauri? întrebă el, fără un interes deosebit, legănând copilul.

— Am văzut un semn înspăimântător pe cer, Maiestate. Mi-e teamă ca o nenorocire teribilă să nu se fi abătut asupra țării spre care i-ați trimis pe Cavaleri.

Kira începu din nou să tremure și regele își dădu seama că ea-nțelegea tot ceea ce se spunea în preajma ei.

— S-ar spune că e capabilă să ne interpreteze emoțiile, riscă magicianul.

— Dacă v-ar fi mai puțin frică de bebelușul ăsta, m-ați putea ajuta să-l înțelegem mai bine, Elund.

— Un demon este periculos mereu, indiferent care-i este vârsta, Sire.

— În afară de a-mi fi distrus garderoba, nu mi-a pricinuit niciun rău. De ce nu-ncepeți să lucrați cu

ea?

— Pentru că mi-ar putea într-adevăr fura toate puterile! Și pentru că, fără ele, n-aș mai putea urmări educația copiilor pe care mi i-ați încredințat...

Smarald întâiul scoase un suspin. Cu magicianul ăsta el nu avea niciodată ultimul cuvânt. În brațele sale, Kira continua să tremure, ca un animal mic și înfricoșat.

— Ați consultat oglinda destinului? întrebă regele, doritor să afle mai multe despre prevestirea de pe cer.

Elund îi explică ce citise toată noaptea și-i spuse că-n oglindă nu se uitase decât odată cu primele raze ale soarelui. Din nenorocire, nu văzuse decât fum și flăcări și nicidecum ceea ce i-ar fi dat voie să descopere amenințarea care plana asupra continentului Enkidiev.

— Cavalerii mei vor ști s-o afle, sunt sigur, declară imediat regele. Și îndrăznesc să cred că Wellan va avea prezența de spirit să trimită un curier cu un mesaj, dacă amenințarea se va-ntinde până la noi.

— Pericol! repetă și Kira la urechea lui.

— Elund, dacă n-o să m-ajutați să-nțeleg copilul ăsta, mă voi adresa altui magician, îl amenință regele.

— Lăsați-mă să-mi consult mai întâi cărțile și să m-asigur că pot s-o fac fără teamă, Maiestate.

Smarald întâiul îi ordonă să se pună la punct imediat. Curios lucru, după ce magicianul părăsi încăperea, Kira înălță capul. Puse mâinile pe obraji

protectorului său și-l obligă să i se uite-n ochi.

— Pericol, insistă ea.

Regele fu cuprins brusc de amețală, ca și cum balansoarul ar fi cedat sub el. Ochii copilului se transformară în ferestre, prin care el văzu cavaleri negri înaintând pe zăpadă călare pe niște dragoni ca niște monștri uriași. Purtau toți lănci ascuțite, dar niciun scut. Departe, în spatele lor, se ridica o fortăreață de gheață. Ca și cum ar fi ajuns într-un loc, în care timpul nu mai exista, Smarald întâiul simți din nou pământul sub picioare. Kira tremura pe genunchii lui și-l observa cu foarte multă atenție. Ce urma să se-ntâmplesse? Cum apăruseră aceste imagini în mintea lui? Tânăra sholiană era cumva răspunzătoare de ele?

— Pericol... spuse ea din nou.

— În noaptea asta am să pun santinele pe metereze. Totuși, nu fi înspăimântată, fetițo! Nimeni n-o să vină aici să-ți facă rău.

O strânse-n brațe cu multă dragoste, spunându-și că va trebui să vorbească-n particular cu magicianul, imediat ce copila va fi așezată în pat. Aceste imagini nu erau, de fapt, decât expresia nesiguranței pe care ea o resimțea în lumea asta, total străină pentru ea, dar voia totuși să i le descrie lui Elund.

* * *

Magicianul se-ntorsese tulburat în turnul său. Copiii începuseră deja să intre-n sala în care-

nvăţau, din care cauză lectura trebuia să şi-o amâne pe mai târziu. Se-aşeză-n mijlocul primului grup: două fete şi şapte băieţi, în vârstă de vreo zece ani, printre care se afla şi primul reprezentant al Țării Elfilor. Mărunţel de statură, Hawke avea pielea albă ca zăpada. Ochii lui mari şi verzi nu pierdeau nimic din ceea ce se-ntâmpla în jurul lui, iar puterea lui de deducţie se dovedea a fi remarcabilă. Elund nu credea însă că va avea destulă putere să mânuiască armele. Toţi cei la fel cu el erau nişte aşi ai camuflajului şi nicidecum nişte luptători. Şi-apoi cum o să poată Hawke ridica o sabie mai grea chiar decât el? Din fericire, înainte de-a deveni oficial Scutieri, aceşti elevi mai aveau de studiat încă un an întreg.

Le-mpărţi pergamente cu texte-n limbi străine, pentru ca ei să le traducă-n limba Regatului de Smarald, care va deveni, într-o zi, limba scrisă a tuturor popoarelor continentului. Elund se plimba printre tinerii „cercetători”, care se uitau cu deosebită consideraţie la textele vechi. Mândră, Bridgess se străduia să transcrie, pe-un pergament absolut nou, primele cuvinte care le-avea în faţa ei. Copila aceasta blondă, originară din Regatul Perlei, promitea: foarte mult. Încă de la sosirea la castel, ea excela în tot ceea ce făcea. Magicianul era sigur că va fi ucenicul cel mai devotat al Ordinului.

Magicianul îl văzu apoi pe Hawke stând în faţa ruloului vechi de papyrus maroniu, uitându-se fix şi cu inima vizibil grea de nelinişte şi întrebări. Elund îşi adună poalele tunicii şi-ale capei şi se-aşeză în

fața tânărului elf.

— Ce s-a-ntâmplat, Hawke? îl întrebă magicianul, arcuindu-și sprâncenele cărunte și groase.

— Am văzut steaua de foc de pe cer, șopti el, pentru ca toți ceilalți să nu-l audă. Nu adunasem prea mulți ani când părinții mei m-au trimis aici, dar îmi amintesc încă ce credeau strămoșii noștri despre focul din cer.

În jurul lui, câțiva elevi se-ntoarseră să-l asculte. N-aveau nevoie să-i audă glasul pentru a-nțelege ceea ce spune, căci ei puteau să-și citească gândurile unul altuia. Kevin, originar din Regatul Zenor, se dovedise sensibil la emoțiile colegilor lui.

— Și ce spuneau ei? insistă Elund, ușor contrariat.

Cavalerii trebuiau să se mândrească cu instinctul și puterile lor magice și nicidecum să se distreze pe seama superstițiilor ce continuau să se răspândească pe continent.

— Că în curând se va produce o mare nenorocire.

— Și ți-e frică, Hawke?

— Eu știu că un Cavaler n-are voie niciodată să cedeze fricii, maestre Elund, dar este foarte greu, pentru că simt prea multă teroare aici, făcu băiatul, punându-și mâna pe inimă. Iar teroarea nu-i a mea.

— Atunci, a cui este?

— Nu știu, dar mi-e teamă să nu fie a unui număr mare de oameni, poate chiar a unui popor întreg.

De data aceasta toți elevii încetară să mai lucreze și se-ntoarseră spre magician. Desigur că Elund nu voia să-i înspăimânte, dar fuseseră obișnuiți să audă și să spună adevărul.

— S-a petrecut o nenorocire mare, maestre Elund? întrebă Hawke.

— Nu știu, la fel ca tine, băiete, suspină acesta, dar e-adevărat că trecerea stelei de foc a precedat întotdeauna evenimente tragice.

— Din această cauză Cavalerii au plecat de la castel? întrebă Kevin, frângându-și mâinile de-grijorare.

— Nu, îl asigură magicianul. Maiestatea Sa le-a încredințat o misiune.

— Atunci, dacă în altă parte sau pe continent s-a întâmplat ceva, ei o să afle? insistă Nogait, originar din Regatul Turcoazelor.

— O să afle!

Discuția încheindu-se, fu foarte greu să ceri elevilor să-și reia lucrul cu aceeași concentrare ca la-nceput, căci, în pofida faptului că ei deveniseră niște copii ai Ordinului de Smarald, continuau să fie îngrijorați de țările lor de origine. Dar Elund n-avea de-ales. Copiii aceștia erau viitori Cavaleri și nu le era îngăduit să se lase copleșiți de emoții.

— Pe cavalerul Wellan și pe frații lui îi puteți ajuta doar continuându-vă studiul, pentru a putea să-i însoțiți mai târziu în misiunile lor de pace pe întreg continentul Enkidiev. Astăzi studiul vostru constă în descifrarea unor documente vechi.

Magicianul se ridică și-ncepu să-nconjoare din nou mesele de lucru, având un aer mai mult decât sever. Elevii îi cunoșteau foarte bine această expresie a feței. Se-ntoarseră, deci, la pergamentele lor, printre ei fiind chiar și Hawke, care-l derula pe-

al lui cu o mână tremurândă.

— O să mă duc să mă ocup de cei mai tineri, spuse Elund. Când o să mă-ntorc, vreau ca traducерile voastre să fie gata deja.

Magicianul se-ndreptă spre uşa cea mare, urmărit de privirile tulburate ale copiilor, dar era convins c-o să facă tot ce le-a cerut. În definitiv, ei erau viitori Cavaleri de Smarald!

* * *

În ce-l priveşte pe suveran, acesta o linişti pe Kira tot aşa cum reuşise s-o determine să se dea jos de pe fereastra bucătăriei, mulţumită unui biberon plin cu lapte cald. Fetiţa se-agăţă de el ca o pisicuţă-nfometată, astfel că regele putu s-o pună, în cele din urmă, în patul ei. Lăsând-o în grija lui Armene, Smarald întâiul se duse să-şi schimbe tunică ruptă, întrebându-se dacă şi ceilalţi părinţi din regat se loveau de-aceleaşi probleme când îşi creşteau copiii. Armene rămase câteva minute la căpătâiul fetei şi, constatând înduioşată că aceasta adormea încet în timp ce suga, îşi făcu de lucru, aranjându-i camera şi fredonând o melodie, complet absorbită de preocupările ei domestice.

* * *

Magicianul intră acum într-o altă cameră circulară din Turnul cel Mare, unde se aflau cei mai mici dintre elevi. O mare parte dintre ei aveau doar şase

ani, în afară de Colville, originar din Regatul de Jad, care n-avea decât cinci, dar care în tot ce făcea dădea dovadă de-o inteligență vie. La vârsta lor trebuiau învățați doar cum trebuie să-și stăpânească noile puteri. Mai târziu s-ar fi putut să li se insuflă principiile Ordinului și felul în care ele puteau fi folosite.

Copiii erau strânși într-un cerc în jurul unei grămezi de nisip, iar când magicianul intră, toți acei ochi inocenți se-ntoarseră spre el. „Viitorul regatului”, se gândi Elund, așezându-se lângă ei. Primul exercițiu al dimineții se dovedea a fi mai degrabă simplu pentru acești copii supradotați. Rând pe rând, ei trebuiau să se folosească de-acea putere a spiritului lor care-i ajuta să contureze forme în nisip. Majoritatea recreau obiecte care le fuseseră familiare în viața lor petrecută acasă. Doar micuței Ariane, originară din Regatul Zânelor, îi plăcea să scoată la lumină flori.

Elund îi privea lucrând cu un zâmbet de mulțumire. Aceștia erau mai dotați și mai ascultători decât clasa care-i precedase.

În timp ce aceste gânduri îi treceau prin minte, magicianul văzu deodată copila mov strecurându-se în cameră pe vârful degetelor și-un fior de oroare îi străbătu tot spatele. Dar ce făcea fetița, nesupravegheată, în turnul lui? Fără-ndoială fusese atrasă de limbuția copiilor, sau era unul dintre acele simțuri necunoscute, pe care copila le poseda și care o condusesese la el? Magicianul o studie în liniște, curios să vadă ce pune la cale, fiind gata să

intervină în fiecare moment cu ajutorul magiei sale, în cazul în care s-ar fi repezit la vreun copil.

De două ori mai mică decât elevii lui, sholiana se fofilă printre ei și observă că aceștia se uitau la nisip. Când Pencer, originar din deșert, lăsa cactusul să cadă-n praf, Kira ridică brațul și făcu firele de nisip să se-rotească-ntr-un vârtej, care plăcu foarte mult copiilor. „Nu-i rău deloc”, gândi magicianul, sperând că ea n-o să pregătească ceva diabolic.

Nisipul se opri din învârtire și firișoarele lui sculptară forma monstruoasă a unui dragon, mergând în patru labe și având botul larg deschis. El suflă ca un șarpe-n direcția copiilor, care, speriați, deschiseră ochii mari. Călare pe spatele dragonului, se-afla o creatură cu înfățișare umană, cu fața hidoasă și purtând în mână o lance lungă.

— Kira, nu vrem așa ceva aici, interveni magicianul.

— Shola, spuse fetița, ațintindu-l cu ochii ei violeți.

Chiar dacă ea și-a îndreptat atenția spre Elund, creația ei malefică continua să se-nvârtă în jurul cozii și să-i sperie pe copii.

— Frică, șopti copila mov, începând din nou să tremure.

— Nu ți-ar fi așa frică dacă imaginația ta n-ar inventa asemenea monștri, prostuț!

— Poate că în țara ei sunt astfel de ființe, interveni Hettrick.

— Regatul ei este-acoperit de zăpezi veșnice, tinere, îi răspunse magicianul. Dragonii n-ar putea

supraviețui la Shola.

— Shola, repetă Kira, voind cu disperare ca Elund să-nțeleagă ceea ce ea voia să-i sugereze.

Și alte personaje se materializară din nisip și-ncepură să alerge-n toate direcțiile, făcându-i pe copii să scoată strigăte de surpriză. Dragonul și cavalerul începură s-alerge după ele și le masacrară pe toate.

— Kira, destul! tună magicianul.

Toate personajele de nisip dispărură deodată, iar Kira se-ndreptă cu spatele imediat spre ușă, lovită fiind de mânia adultului, care stătea în fața ei asemenea unui zid.

— Cavalerii sunt luptători care nu se bat decât atunci când e necesar, declară Elund. Jocurile despre război nu le plac și, cu atât mai puțin, moartea unor oameni nevinovați. Eu nu voi tolera acest fel de-amestec în treburile mele. E clar?

Kira nu-nțelegea niciun cuvânt din cele folosite de magician. Intențiile acestuia îi erau însă foarte clare. Mesajul ei nu doar că îl lăsă indiferent, dar reuși chiar să-l enerveze. Nimeni dintre cei ce locuiau la castel nu-nțelegea gravitatea celor ce se petrecuseră de curând la Shola. Îi întoarse spatele și scăpă fugind. Imediat Elund pretinse liniște elevilor lui și-i făcu să tacă în momentul în care ei voiră să știe mai multe despre copila mov.

* * *

Trecu mult timp până când Armene își dădu

seama că mica ei protejată nu mai era în pat. După ce-o căută peste tot în cameră, ea sună alarma. Servitorii o ajutară s-o caute, dar Kira nu se vedea nicăieri. Fu anunțat și regele de dispariția ei, iar acesta mobiliză tot personalul castelului s-o caute. Smarald întâiul ceru să se caute-n fiecare colțișor al palatului și, în curând, o servitoare o observă pe prințesă cățărata pe-un dulap înalt din mijlocul coridorului.

Suveranul și Armene fură imediat chemați acolo.

— Dar cum a putut să se cațare până-acolo? se miră monarhul.

Amândoi încercară să momească fetița agitându-i sub nas un biberon cu lapte, dar ea refuză cu obstinație să se miște. Nemaivând argumente, monarhul ordonă servitorilor să caute o scară în grajd, pentru a o salva el însuși pe Kira.

— Nici să nu vă gândiți, Sire, protestă Armene.

— Uitați de dinții ascuțiți și ghearele la fel de ascuțite ale copilei, zise el. Credeți că putem cere cuiva, pe care ea nu-l cunoaște, s-o dea jos?

— În cazul acesta, voi fi eu!

Imediat ce scara fu adusă și așezată-n fața dulapului, servitoarea urcă-ncet treptele. Spectacolul care-o aștepta îi sfâșie inima. Chircită, sprijinindu-se de peretele de piatră, Kira plângea șiroaie...

— Mama... șopti ea, recunoscând-o pe Armene.

Servitoarea reuși s-o prindă de-un colț al hainei umede și-o trase la ea în brațe, coborând atentă scara și-ntorcându-se apoi spre rege.

— Eu cred că abia acum ea și-a dat seama că a fost separată definitiv de mama ei, se-ntristă Armene.

ÎN DRUM SPRE SHOLA

După ce-nconjurară Muntele de Cristal, vârful cel mai înalt de pe continent, Cavalerii de Smarald intrară în Regatul de Diamant, țară în care Chloe văzuse lumina zilei. Ea-și părăsise însă țara natală pe vremea în care nu era decât un copil și, asemenea fraților ei, nu se mai întorsese printre ai săi.

De când intraseră în marea pădure de conifere, Chloe simțise imediat mirosurile familiare, dar nicio amintire nu-i revenea în minte. Știa doar că era fiica cea mică a Regelui Pally și a Reginei Ella, dar chiar și chipul lor se pierdea în ceață. De acum înainte frați îi erau toți acești tineri curajoși care purtau platoșa verde a Cavalerilor de Smarald. Crescuse odată cu ei și-n ei avea o încredere oarbă.

În timp ce călărea în spatele lor, ținând distrată și hăturile unuia din cei doi cai purtători de provizii, Chloe se surprinse gândind la fiecare dintre vitejii ei camarazi. În frunte era, desigur, Wellan. Încă de la-nceputul uceniciei sale la Castelul de Smarald, el demonstrase calități indiscutabile de șef. Avea o gândire de strateg, asemenea tatălui său, Regele Burge, și era tot atât de lat în spate. Cu părul lui blond închis, ce-i atingeia ușor umerii și ochii de-un albastru puternic, Wellan era un gigant printre frații

lui de arme. Mânuaia toate armele Cavalerilor cu putere și ușurință. Astfel că în scurt timp devenise eroul clasei și, mai târziu, al tuturor celorlalți elevi care-l spionau de la înălțimea galeriei, în timp ce mâncau sau, pe la ferestrele castelului, în timp ce practicau arta războiului în curtea cea mare. Dar Wellan avea și o latură serioasă, câteodată de-a dreptul sumbră. Nimic nu-l făcea să râdă, nici chiar glumele lui Bergeau. Menținea mereu o barieră de gheață între lumea exterioară și el însuși și fusese pentru prima dată la întâlnirea cu Regina din Shola când Chloe putuse să-i vadă fața austeră luminându-se. Desigur, Wellan era un taciturn, dar Cavalerii de Smarald nu și-ar fi putut găsi un șef mai bun.

În spatele ei călărea Santo, originar din Regatul Fal. Nu foarte înalt, Santo dădea dovadă de o forță fizică impresionantă în momentul în care era obligat să se bată. Tânărul acesta cu părul negru ca noaptea și cu ochi la fel de-ntunecați avea calități de negociator. În mod special sensibil la umorul și emoțiile celorlalți, el știa să descifreze meandrele inimii fraților săi și să găsească acele cuvinte bune care să-i liniștească. Măinile lui magice vindecau toate relele, căci el nu putea vedea o altă ființă suferind. De-o sensibilitate de-a dreptul feminină, poemele scrise de el și cântate cu voce și acompaniament de harpă de el însuși îi readuceau încrederea și speranța în suflet.

Urma apoi Bergeau, fiul unui bandit din Deșert. Cu toate că nu se mândrea cu originea lui, nici nu

căuta s-o renege. Puțin numeroși, locuitorii din deșert nu aveau atâtea resurse în comparație cu cei din alte țări. Se refugiaseră în sudul continentului să scape de justiție, ducând apoi un trai cinstit, plin de greutate și pericole, dar care valora mai mult, căci îi scăpa de carceră. Tatăl lui Bergeau își lăsase fiul în mâna lui Smarald întâiul ca să-l scape de foame și mizerie și, totodată, să aibă satisfacția de-a ști că unul dintre urmașii lui ducea un trai onorabil.

Puternic și musculos, Bergeau se servea rareori de forța lui împotriva altora. Prefera s-o folosească dând o mână de ajutor țăranilor sau anturajului regelui, atunci când anumite lucrări o cereau. Putea, fără ajutor, să ridice o căruță, în timp ce i se schimba roata sau putea să ducă pietre tot atât de grele ca el. Prompt, el spunea tot ce gândea, dar niciodată nu se-arăta a fi rău. Când izbucnea, o făcea doar pentru a-l proteja pe unul din frații săi de arme. Își păstrase încă din copilărie o piele întunecată în permanență. Cu păr brunet, ochi de culoare castaniu-aurie, lui Bergeau îi flutura mereu un zâmbet pe buze, stingându-se doar atunci când frații lui erau în pericol. Avea o răbdare extraordinară, iar Wellan nu ar fi ezitat să-i încredințeze viața cu ocazia unei lupte, căci rezista până la capătul puterilor lui.

Falcon se născuse în Regatul Turcoazelor, unde superstițiile erau numeroase. De la venirea lui pe lume, până când sosise la Castelul de Smarald, el se scăldase-n basmele fantastice ale bătrânilor din țara lui. Acest regat se-ncolăcea într-o vale adâncă, la

miazăzi de Muntele de Cristal.

Locuitorii lui hotărâseră să nu taie marile păduri, ci să cultive cele necesare pe diferitele platouri de-a lungul malurilor râului Wawki. Ei n-aveau nicidecum un castel, căci solul stâncos cu calități magice nu se preta la aceasta. Regele lor locuia deci într-o casă obișnuită, simplă, ca a tuturor celorlalți supuși ai săi. Aceștia trăiau în comuniune cu natura, dar se baricadau în casă imediat după apusul soarelui, ca să scape de animalele mitice, pe care nu le văzuseră niciodată, dar ale căror fapte rele se transmiseseră din strămoși, ele fiind povestite și-acum. Nu foarte înalt, Falcon era subțire și agil. Părul negru și-l purta scurt și te puteai pierde în ochii lui albaștri ca marea. Chiar dacă el crescuse-n Castelul de Smarald și-n ciuda antrenamentului său, tot mai îi era teamă de-ntuneric și nu se-ncumeta să-l înfrunte decât împreună cu ceilalți Cavaleri, frații lui de arme. Bland și romantic, el știa că-ntr-o zi se va-nsura și va da Ordinului numeroși copii, căci înțelegea importanța Cavalerilor de Smarald în menținerea dreptății și armoniei pe continent. Luptător cu reflexe rapide, el se folosea mai degrabă de elementul surpriză ca să-și învingă adversarii. Într-o luptă față-n față, chiar și lui Wellan îi inspira teamă.

Fiu al Regelui Wyler și-al Reginei Stela, Dempsey se născuse-n Regatul de Beril, cuibărit pe înaltele platouri, între valea Regatului Turcoazelor și imensa Pădure Interzisă. Bine clădit, cu umeri largi, părul lui scurt și blond abia-i acoperea urechile, iar ochii

lui albaștri erau mărturia unei prudențe maxime. Într-adevăr, aerul mai rar, ploile mai sărace-n apă și terenul accidentat din Beril îi incitau pe locuitori să nu riște inutil și să exploateze la maximum resursele pământului lor. Încă din copilărie Dempsey fusese forțat să participe la lucrările de irigație ce garantau recolte bune poporului său și încă de pe-atunci el a înțeles foarte repede fragilitatea vieții omenești. Era la fel de serios precum Wellan, căci prea des nu se distra și era tentat să dea atenție doar laturii practice a unui exercițiu sau a unei misiuni. Știa cel mai bine dintre toți să-i potolească pe ceilalți și puteai să ai încredere în el ca să interpretezi mesajele pământului.

Cel mai tânăr dintre Cavalerii de Smarald, dar și cel mai activ, Iason, se născuse-ntr-un sat din Regatul Perlei. Încă de mic atrăsese atenția părinților săi prin talentele lui de telekinezie. Chiar din fragedă pruncie demonstrase aptitudini surprinzătoare mișcând unele obiecte doar cu ajutorul voinței. Când începu să se folosească de-această putere neobișnuită, în defavoarea celor de-o vârstă cu el, tatăl său hotărî să-l trimită la Castelul de Smarald, ca aptitudinile lui să fie folosite spre binele tuturor. Tot din copilărie păstrase și pornirea spre distracție, iar câteodată Wellan trebuia să-l cheme la ordine, pentru că, după părerea șefului, umorul nu-și avea locul în misiunile care le erau încredințate. Părul blond închis și-l purta lung, până la umeri, la fel ca Wellan, dar refuza să-l lege

pentru a se simți mai liber. Ochii lui verzi îi străluceau de plăcere, căci ținea la viață mai mult ca la orice. Înalt și subțire, Iason nu era un luptător prea puternic și, fiind conștient de asta, se-ncredea dinainte în calitățile sale de a-și dezarma adversarii mulțumită puterii sale de levitație. Wellan îi tot repeta că aceasta nu-i va fi de niciun ajutor dacă va trebui să-nfrunte o oaste-ntreagă, dar prea tânărul Cavaler ridica din umeri. În Ordin vedea doar o forță simbolică, a cărei simplă existență era de-ajuns să dezamorseze intențiile belicoase ale Regatelor de Argint și Shola, dacă va fi cazul.

Cât despre Chloe, ea se trăgea dintr-o țară care fusese doar o colonie a Regatului de Smarald, întemeiată de partea cealaltă a Muntelui de Cristal. Subțirică, dar puternică, Chloe își purta părul blond destul de scurt, iar ochii ei, de-un albastru foarte deschis, păreau câteodată străvezii. Ea reprezenta principiul feminin, ceea ce îi conferea grupului lor un echilibru prețios. Chiar dacă mânuia sabia cu aceeași iscusință ca frații săi de arme, primul ei reflex nu era acela de-a ataca. Natura ei feminină o determina să-nțeleagă o situație înainte de-a se angaja în ea. Chiar dacă Wellan nu o spunea direct, el îi aprecia sfaturile, care proiectau o lumină diferită asupra tuturor problemelor în discuție.

* * *

Cavalerii de Smarald trecură de-a lungul râului Tikopia, care șerpuia leneș pe la poalele muntelui și-

apoi urca spre nord. Printre crengile stufoase ale copacilor puteau acum zări piscurile înzăpezite ale Regatului Shola, dar ele se-aflau încă prea departe ca fortificațiile să poată fi zărite.

— Unde facem popasul de noapte? întrebă Dempsey destul de tare ca toată coloana să audă.

— Înainte de căderea nopții am putea ajunge la Castelul de Diamant, răspunse calm Wellan. Asta dacă nu cumva Chloe nu vrea să ne oprim acolo.

— Ți-e frică să n-o oprească părinții ei? îl tachină Iason.

— Ce-ai face tu dacă fiica ta ar fi devenit o femeie atât de frumoasă? replică Bergeau dând din umeri.

— Eu i-aș căuta un soț bun, răspunse Santo.

— Ați terminat odată să spuneți tot felul de prostii? interveni Chloe, clătinând din cap.

— Ultima hotărâre-i a ta, Chloe, spuse Wellan.

— Eu nu țin să mă opresc la Castelul de Diamant, cu toate că locuitorii lui ar fi, fără-ndoială, fericiți să-i vadă pe Cavalerii de Smarald. Cred însă că avem să pierdem mai puțin timp aacă vom dormi în pădure.

Continuară să-nainteze în liniște, în timp ce Wellan aprecia situația. Oprirea la Castelul de Diamant s-ar fi dovedit o decizie politică înțeleaptă, dar ei ar fi fost obligați să asiste la tot felul de ceremonii pregătite-n pripă în onoarea lor de gazde, ceea ce le-ar fi întârziat mult drumul spre Shola.

— O să dormim în pădure, anunță Wellan, dar mâine ne vom deplasa pe drumul castelului pentru ca oamenii să ne poată vedea.

Pentru că toate hotărârile lui Wellan erau fără drept de apel, nimeni nu-i răspunse. Își continuară drumul pe malul râului până la apusul soarelui. Văzând cum dispăre-n cet lumina zilei, Falcon deveni tot mai nervos. Wellan îi opri într-un luminiș, ceea ce le-ngăduia să observe cu ușurință pe-oricine se-apropia de ei. Nu se-așteptau să-ntâlnească forțe ostile Regatului de Diamant, dar prezența vânătorilor prin pădurile acestea putea fi un potențial pericol.

Se ocupară mai întâi de cai, apoi Dempsey aprinse focul. Santo și Chloe se duseră să caute vreascuri să poată menține focul și pe timpul nopții, în timp ce Falcon pregătea o ciorbă. Flăcările care străluceau îi întăriră sufletul superstițios. După ce se așezară toți în jurul focului și mâncară până se săturară, Iason insistă ca Wellan să le povestească despre cei dintâi Cavaleri de Smarald, cei care fuseseră înaintea lor cu multe sute de ani în urmă.

— Pe-atunci ei au fost adunați de cea de-a Noua Dinastie de Smarald, în timp ce continentul era luat cu asalt de-o rasă ciudată de dragoni, începu Wellan, curățând un măr.

Falcon își adună haina în jurul trupului, simțind cum îl trece-un fior de groază. Aceste povești ale unor creaturi stranie îi aminteau întotdeauna de legendele Regatului Turcoazelor.

— Țăranilor le era prea frică să se lupte cu ei. Atunci regele Jabe de Smarald ceru Magicianului de Cristal să-nzestreze pe cei mai buni soldați ai săi cu asemenea puteri, încât ei să-i poată învinge pe

demoni. Așa s-au născut primii Cavaleri de Smarald. Ei trecură în fruntea armatelor tuturor regatelor continentului și reușiră să-mpingă dușmanul până la mare.

— Dar de unde veneau acești demoni? întrebă Falcon, din care nu se mai vedeau decât ochii, pentru că, în rest, intrase tot sub o pelerină.

— De partea cealaltă a mării există numeroase continente, iar legendele povestesc despre demoni care populau unul dintre ele. Și lumea lor era mpărțită în regate, la fel ca la noi, dar în loc să-i lase pe țăranii să lucreze, să hrănească poporul, ei îi mâncau.

La auzul acestora, Falcon dispăru tot sub pelerină, iar ceilalți izbucniră-n râs, în afară de Wellan, care se mulțumi să schițeze un zâmbet.

— Cu cine seamănă aceste creaturi? întrebă Iason, cu ochii lui mari și verzi strălucind de curiozitate.

— Am citit într-o carte veche că erau asemănători oamenilor, dar purtau o carapace neagră și alunecoasă precum a insectelor, spuse foarte serios Wellan. Ochii lor sunt tot atât de mari ca acest măr și strălucesc, de parcă ar arunca flăcări. Iar maxilarele...

— Ai milă! strigă Falcon, răsărind din pelerină.

— Demonii ăștia au fost învinși, Falcon, oftă ușurat Dempsey. N-o să mai vină să te gâdile la picioare în timpul somnului.

— Și noi nu știm dacă anticii nu le-au cam exagerat însușirile, adăugă Chloe. Știi foarte bine că toți cei care au descris bătălii pe pergamente nu

sunt cei care au luat efectiv parte la ele.

Falcon însă nu se putea consola cu nimic și se uita cu ochi rugători la Wellan, dar acesta continua să-și mestece în liniște mărul.

— Sunt povești din vechime, spuse el într-un târziu. Ele ne amintesc de dușmanul ce se poate ivi din mare în orice moment, iar noi trebuie să fim pregătiți să-l înfruntăm.

— Așteptându-l, nobilii Cavaleri de Smarald nu sunt buni decât să poarte mesaje între regatele continentului, rânji Iason.

Wellan îl fulgeră cu privirea. Dacă era adevărat că nu trecuseră încă la acțiune, aceasta nu-nsemna că înduraseră degeaba pregătirea și antrenamentul. Dacă Elund îl sfătuisse pe Smarald întâiul să facă să renască acest Ordin străvechi de cavalerie este pentru că el citise-n stele multe semne care prevesteau un pericol iminent.

— Ceea ce vreau eu să știu este de ce-au dispărut acești primi Cavaleri de Smarald, insistă Bergeau.

— I-a distrus propriul orgoliu, răspunse Wellan, aruncându-le în același timp și-un avertisment.

Toți îl priviră fix, așteptând urmarea. Wellan își plimbă, preț de câteva momente, privirea de gheață studiind figurile fraților săi de arme, apoi, aruncând mărul în spatele lui, aplecă ușor capul.

— Cavalerii din vechime n-au crescut odată cu puterile lor magice, ca noi, spuse el, încruntându-și sprâncenele. Când Magicianul de Cristal le-a atribuit aceste puteri, ei erau deja oameni în toată firea. Ei le-au folosit în timpul luptelor ca să-i

învingă pe dușmani și să-și apere propria viață, dar, odată ce bătăliile-au luat sfârșit, odată ce ei s-au întors în țările lor, și-au dat seama foarte repede că aveau, mulțumită acestora, un avantaj asupra tuturor celorlalți oameni și-au încercat să profite de asta.

— Dar Magicianul de Cristal ce-a făcut? întrebă Falcon.

— Înainte ca el să se poată amesteca, ei începuseră deja să se omoare unii pe alții. În loc să continue să se servească de-aceste daruri minunate și să-și ajute semenii, Cavalerii au încercat să-și îndrepte ura împotriva celor deopotrivă cu ei. Unul a fost chiar tentat să-l răstoarne pe Regele Jabe și să devină el suveranul Regatului de Smarald.

— Și câți Cavaleri mai rămăseseră în momentul în care Magicianul de Cristal s-a hotărât să intervină?

— Ceva mai puțin de-o mie. A trebuit să-nlătore o mare parte dintre ei, iar celorlalți să le ia puterile, dar unul dintre ei dispăruse deja. Îl chema Onyx. Nu mai știm foarte bine dacă el era originar din Regatul de Smarald. Știm doar că era un om foarte puternic și foarte viclean.

— N-a mai fost găsit niciodată? întrebă Falcon c-o voce abia auzită.

— Ei, și? interveni Bergeau, ridicând din umeri. Toate astea s-au petrecut cu sute de ani în urmă! De-atunci a murit, l-au îngropat și, împreună cu el, și năravurile lui rele.

— Bergeau are dreptate, aprobă Chloe, tocmai pentru a-l liniști pe Falcon.

— E târziu, fraților, închise Wellan discuția, desfășurându-și pledul.

Toți îl imitară și, nu după mult timp, stăteau lungiți pe pământ în jurul focului. Doar lui Falcon îi trebui mult timp ca s-adoarmă, gândurile fiindu-i invadate de imagini înspăimântătoare cu demoni care devorau oameni.

SUB SEMNUL STELEI DE FOC

Între timp, la Castelul de Smarald lucrurile erau departe de-a se liniști. Micuța Kira nu se oprea din plâns deși Armene o ținea în brațe, iar suveranul depunea toate eforturile să-i distragă atenția. Ea-și înfundase fața în cutele rochiei femeii și, cu încăpățănare, stătea agățată acolo. Când refuză chiar și să mănânce, Smarald întâiul începu să se teamă de ce-i mai rău.

— E-atât de slabă, încât nu i se văd decât pielea și oasele, exclamă el. Dacă nu mănâncă nimic o să moară înainte ca mesajul meu s-ajungă la mama ei.

Nici chiar biberonul cu lapte cald nu mai avu asupra ei efectul dorit. Armene stătea într-un fotoliu din apartamentul personal al regelui și căuta prin toate mijloacele să-i trezească interesul cu un bol plin cu cereale și lapte. Dacă măcar ar fi vorbit aceeași limbă ca a ei.

— Kira, suflețelul meu, ascultă-mă, o ruga femeia cu o voce insistentă. Eu știu că tu înțelegi tot ce-ți spunem. Să știi că noi îți împărtășim disperarea, dar nu putem să te trimitem la Shola.

Auzind numele țării sale, Kira ridică ochii ei mari înecați în lacrimi și se uită la protectoarea sa.

— Mama ta ni te-a încredințat nouă și noi avem datoria să avem grijă de tine.

— Mama...

Kira se-ndreptă brusc pe genunchii lui Armene, duse mâinile la piept și se strâmbă de durere. Crezând că protejata monarhului este bolnavă, Armene răscoli întregul palat. Singurul care știa să vindece toate relele era Elund. Acum nu mai avea de ales, trebuia să se-ocupe de copil. Regele o luă în brațe pe Kira și-o duse el însuși în turnul înalt al magicianului. Elund începuse deja să explice transmiterea gândurilor la clasa lui cea mai mare, dar Smarald întâiul nu mai putea s-aștepte. Intră ca o vijelie în sala cea mare și rotundă cu fetița-n brațe și Armene pe urmele lui.

— Maiestate? rămase uimit magicianul.

— Știu că sunteți ocupat cu viitorii Cavaleri, muncă de cea mai mare importanță, Elund, dar această copilă e bolnavă și vă cer să-mi spuneți de ce suferă ca să știm cum s-o îngrijim.

Magicianul încercă să-și ascundă teama de demon în fața tinerilor lui elevi care, într-o zi, ar fi trebuit să devină vitejii apărători ai regatului. De altfel, toți întorseseră capul în direcția profesorului lor, așteptându-se ca acesta să facă un miracol. Cu atât mai mult Elund nu voia să se facă de râs în fața lor.

— Așezați-o pe masa de cristal! ceru el, făcând pe viteazul.

Urmă de copii, de magician și de Armene, Smarald întâiul o așază acolo pe fetiță. Curios lucru, ea nu-ncercă să se-agațe de monarh și acceptă să rămână stând jos, fără să simtă protecția mâinilor suveranului. Magicianul se-apropie de ea cu fereală. Cu un simplu gest al mâinii, el însufleți suprafața

mesei cu o lumină albă puternică, minunându-i pe toți copiii. Kira nu se mișcă. Îl observa pe magician cu ochii ei violeți, căutând cu disperare pe cineva care să-nțeleagă ce voia ea să spună, dar Elund era concentrat să-i studieze corpul micuț. De obicei, atunci când un organ era atins, lumina albă îl învăluia și el devenea roșu. Totuși, nimic nu se produse.

— Dar n-are absolut nimic, Maiestate, zise el, păstrând distanța față de copilă.

Lumina dispăru, ca și cum ar fi fost absorbită de suprafața înghețată a mesei foarte mari. Kira își încrucișă mâinile mici pe piept și se strâmbă.

— Dacă n-are nimic, de ce face asemenea gesturi? Se impacientă monarhul.

— Nu pentru că pe ea o doare ceva face aceste gesturi, se auzi deodată vocea ascuțită a unui copil...

Toți întoarseră capul spre Hawke, tânărul elf, a cărui sensibilitate o depășea cu mult pe cea a celorlalți elevi.

— Tu-nțelegi ce vrea să spună? se miră suveranul.

— Da, Sire, îl asigură băiatul cel plăpând, având ochii de culoarea pădurii.

Kira se-așeză atunci în patru labe și tropăi spre Hawke. Ea se opri la capătul mesei, îi examinează fața și urechile ascuțite, apoi puse palma mâinii ei mici pe-obrazul lui.

— S-a-ntâmpnat o mare nenorocire unei persoane pe care ea o iubește foarte mult... mama ei, cred eu.

— Dar cum ar putea să știe? întrebă Smarald

întâiul.

— Există o legătură nevăzută între ele, după cum există și între oamenii poporului meu... vreau să spun, vechiului meu popor, se bâlbâi Hawke, aplecând capul rușinat.

— Deci această durere este simțită de mama ei? întrebă cu milă Armene.

— Da, doamnă.

— Este bolnavă? vru să știe regele.

— Nu, Sire, răspunse Elful, ridicând capul, a fost rănită. Ceva foarte rece s-a-nfundat în carnea ei. Mi-e teamă să nu fie vârful unei săgeți sau lama unui pumnal.

Spusele lui lăsară întregul grup consternat. Agresiunile erau rare pe continent, în special în familiile regale. Fără-ndoială că regina fusese atacată pe drumul spre Shola.

Regele o luă pe Kira și-o puse în brațele lui Armene, cerându-i s-o facă să-nghită ceva de mâncare, înainte să moară de inaniție. Citindu-i gândurile, Elund ceru elevilor lui să-și reia locurile la mesele de lucru și să-și continue exercițiile. Apoi îl urmă pe rege în marea bibliotecă, pe care puțini oameni o frecventau în afară de Cavaleri. Magicianul închise ușa și-ncepu să-i povestească regelui curiosul episod al figurinelor pe care Kira le materializase în cutia cu nisip. Smarald întâiul ridică sprâncenele, dar nu păru într-adevăr surprins. Îi vorbi despre viziunea pe care mica sholiană o proiectase în mintea lui și care semăna foarte bine cu un atac al unor creaturi străine.

— Focul din cer... Steaua cea de foc... înțelese-atunci magicianul. Maiestate, mi-e teamă că monștrii pe care noi i-am crezut învinși, acum sute de ani, n-au pierit atunci cu toții!

— Este-o poveste veche, Elund. Eu însumi n-o cunosc decât în linii mari.

— În acest caz am să vă descriu tabloul întreg, imediat ce termin cu elevii mei. Regele făcu câțiva pași prin încăperea goală, gândindu-se la implicațiile pe care un astfel de atac le-ar avea asupra continentului întreg. „Să se fi sfârșit anii de pace?“, se întrebă el în gând și continuă apoi cu glas tare.

— Și eu, care-am trimis pe primii noștri Cavaleri drept în gura lupului! oftă el. Preț de câteva clipe, trăsăturile regelui exprimară, la-nceput, descurajare și-apoi speranță. Deschise imediat ușile și, cu voce puternică, porunci unui servitor, care trecea pe-acolo, să-l caute pe cel mai bun soldat din garda personală. Dacă un mesaj i-ar fi ajuns din urmă pe Cavaleri în cel mai scurt timp, acesta ar fi putut să-i salveze pe Wellan și pe frații lui de arme.

POPORUL PĂDURILOR

Dimineța, după un mic dejun simbolic, Cavalerii de Smarald încălecară și porniră la drum. Regatul de Diamant spre care se-ndreptau acum, țară liniștită și cu o populație moderată, se afla la nord de Muntele de Cristal, iar climatul ei era un pic mai răcoros decât cel al Regatului de Smarald, vegetația mai bogată, iar fructele sălbatice, mai variate și mai numeroase. Ramurile groase ale sălcilor se-aplecau peste râul Tikopia peste care treceau poduri de lemn și pe malul căruia răsăriseră numeroase mori. Măgari înhămați la căruțe-ncărcate cu saci de grâne de toate felurile erau conduși de țărani pe drumul ce ducea spre palat.

Wellan trecu pe lângă ei și-și îndemnă grupul să meargă pe drumul care traversa pământurile Castelului de Diamant. Chloe nu dorise să se oprească acolo, dar ei nu voiseră să-i lipsească pe țărani de spectacolul liniștitor al unor mândri luptători, îmbrăcați cu platoșă, incrustată cu pietre prețioase. Ordinul Cavalerilor de Smarald fusese creat să protejeze tot continentul, nu numai Regatul de Smarald.

Când apărură și primele pământuri cultivate, iar

țărani îi întrerupseră munca pentru a-i privi trecând, Cavalerii îi îndreptară ținuta de călăreți nobili și experimentați. Acum nu erau decât șapte, dar nu va trece mult timp și vor fi mult mai mulți. Wellan se gândea că, văzându-i, poporul va fi dinainte convins să-și trimită copiii supradotați la Castelul de Smarald să le mărească numărul. Traversară câteva sate și, în depărtare, văzură Castelul. Era o fortăreață aproape tot atât de impunătoare precum cea din Regatul de Smarald, cu cele patru turnuri și zidurile ei mândre. Ar fi fost interesant de observat și reacția lui Chloe în fața părinților ei, dar nu aveau timp să se oprească. Poate la întoarcere? Pentru moment, Wellan trebuia deci să se concentreze asupra misiunii sale și a cilindrului aurit care-i atârna la centură. Cu cât se apropia însă de Shola, inima-i bătea tot mai tare-n piept.

Regatul de Diamant era mult mai populat decât ar fi crezut Wellan. Pe câmpuri erau sute de țărani și cam tot atâția copii prin sate, fie ele și cele mai mici. La trecerea Cavalerilor, copiii țopăiau, se agitau împrejurul cailor, uimiți fiind de frumusețea lor, iar fetele frumoase le ofereau flori. Wellan sondă ușor inima fraților lui de arme, să se asigure dacă această atenție deosebită nu li se urca la cap, orgoliul fiind cel mai rău dușman al unui Cavaler.

La căderea serii ajunseră, în sfârșit, la granița cu Regatul Elfilor, o pădure uriașă, cu arbori giganți. Nimeni nu știa unde se găseau palatul regelui și nici numeroasele sate ale supușilor săi. Elfii, creaturi

pașnice și fricoase, se-ascundeau cu ușurință, confundându-se cu mediul înconjurător, asemenea cameleonilor. Trăiau mult mai mult decât oamenii și-ntrețineau relații strânse cu copacii, râurile și chiar cu animalele, care puteau să crească fără teamă-n pădurile lor, elfii nefiind carnivori. Multe nu se cunoșteau despre ei, doar că veniseră dinspre mare, cu multe sute de ani în urmă, și că refuzaseră orice fel de alianță cu vecinii lor din Regatul de Diamant și cel de Opal, preferând să-nnoade relații cu zânele, care le semănau mult.

Regele Hamil recunoștea totuși autoritatea lui Smarald întâiul și purta cu el corespondență bogată, dar nimeni nu știa cum circulau misivele de la unul la celălalt.

În pergamentele din marea bibliotecă, Wellan citise că stăpânii pădurii preferau să-i observe mai degrabă de departe pe călătorii care le traversau pământurile, decât să le iasă-n întâmpinare. Se-ntrebă, totodată, dacă va avea măcar ocazia să-i observe-n decursul misiunii lui.

Pădurile Regatului Elfilor se dovediră a fi mult mai dense decât cele din Regatul de Diamant. În unele locuri, copacii se atingeau, formând o catedrală uriașă, care nu lăsa nici măcar lumina soarelui s-o traverseze. Wellan alege să stabilească locul de-annoptare în apropierea râului Tikopia, acolo unde razele lunii străpungeau bolta de verdeață și le-ngăduiau să vadă la câțiva metri împrejurul lor.

Scoaseră șeile de pe cai, îi adăpară și-i adăpostiră-ntre stânci, unde puteau fi protejați de posibili

prădători. Pentru orice eventualitate, Wellan le ceru să stea de strajă cu rândul. Încă nu aveau într-adevăr dușmani, dar Marele Cavaler se gândea că acest antrenament le va fi de folos fraților săi de arme. În seara aceea Santo fu primul care se retrase de la foc, cu sabia pe genunchi, în timp ce frații lui se-nfășurară-n pături. Luna făcea să strălucească undele line din apa râului și, uimit, el observă cum se adăpau, pe malul celălalt, cerbii. Noaptea era răcoroasă, dar calmă. În curând însă vor fi obligați să meargă prin zăpada platourilor înalte ale Sholei.

Vor fi primii străini care se-apropiau de-acest popor pe care toate regatele îl disprețuiau din cauza atacului lui Draka asupra Regatului de Smarald.

Santo contemplă fețele liniștite ale fraților lui de arme, gândindu-se că niciodată Enkidiev nu cunoscuse luptători mai valoroși. Ei știau că-n caz de pericol puteau întotdeauna să se bazeze pe ceilalți, chiar și pe Iason, care protesta ori de câte ori trebuia să se bată. Se gândi la elevii cei mici care-i spionau adesea din galeria sălii celei mari. Unul dintre aceștia îi va deveni, în curând, scutier, dar își dădu seama că prea puțin îi cunoștea și...

Gândurile-i fură-nterupte brusc de zgomotul unei crengi care se rupea.

Se ridică-ncet, strângând în mână garda săbiei. Nu se punea problema să-i trezească și pe ceilalți înainte de-a fi sigur că nu era vorba despre vreo vulpe. Își folosi mintea așa cum îl învățase magicianul de Smarald și sondă adâncimile pădurii. Inima-i încetă aproape să bată când simți că nu este

vorba de-un animal, ci, era oare posibil, de-o ființă. La ora asta din noapte? Chiar atunci și caii începură să se-agite, confirmându-i bănuielile. Se grăbi să-și trezească tovarășii.

Wellan sări primul în picioare, cu toate simțurile în alertă. Exista într-adevăr o ființă care se-apropia rapid de locul unde se aflau ei, iar percepțiile îl convinseseră că era vorba despre un elf.

Toți Cavalerii rămaseră liniștiți și nemișcați, cum fuseseră instruiți, dar gata de luptă. Dacă dușmanul se năpustea asupra lor din întuneric, ei îl vor înfrunta în liniște, căci învățaseră să comunice între ei și pe calea spiritului.

Nu mare le-a fost surpriza când, printre copaci, apăru un băiețel de vreo doisprezece anișori. „Este-un elf mic“, se încredință Wellan, văzându-i părul de-un galben-deschis, aproape alb, din care se șteau niște urechi ascuțite. Copilul, care moștenise de la rasa sa darul de-a vedea prin întuneric, se-aruncă la picioarele Cavalerilor și se-ntoarse spre Wellan.

— Sire, regele meu are nevoie urgentă de voi, apucă el să rostească cu greu.

— Să i se dea apă, ceru Wellan.

Bergeau îi întinse imediat plosca lui. Elful bău tot ce se afla în ea, căutând cu disperare să-și potolească respirația. Semăna mult cu Hawke, iar privirea lui verde îi trăda îngrijorarea.

— Eu sunt Djen, spuse el, dându-i, în sfârșit, înapoi plosca lui Bergeau și mulțumindu-i cu un semn din cap.

— Și cum aș putea să-l ajut pe regele Hamil?

întrebă Wellan așezându-se pe vine-n fața lui.

— Poporul meu este foarte sensibil la tot ce se petrece-n jurul lui, explică băiatul. În urmă cu două nopți, pe deasupra piscurilor din Shola cerul a fost traversat de-o stea de foc.

— Și noi am văzut-o, îl asigură Cavalerul, inima strângându-i-se în piept.

— Suveranul meu voise să trimită pe cei mai buni paznici ai săi ca să-i salveze pe-acei oameni, dar...

Ochii copilului se umplură de lacrimi și vocea i se stinse. Wellan îl încurajă, prinzându-l după umeri și rugându-se în același timp lui Theandras ca nimic să nu i se fi-ntâmplat Reginei din Shola.

— Continuă, îl grăbi Cavalerul.

— Le-a fost frică... și...

— Ce s-a-ntâmplat la Shola? întrebă Chloe, care stătea în picioare-n spatele lui Wellan.

— Împreună cu focul din cer au căzut și niște creaturi malefice, șopti copilul, scuturându-se cu groază.

Cavalerii schimbară-ntre ei priviri consternate. Cum a fost posibil? Copilul-elf era precis pradă unui coșmar. Dar expresia pe care-o observară pe fața luminată de foc a șefului lor îi lăsă să-nțeleagă și faptul că el știa precis despre ce vorbea băiatul.

— Și nimeni nu s-a dus să-i ajute? șuieră Wellan, stăpânindu-și cu greu furia.

— Eu nu știu, toată lumea s-a ascuns...

Wellan se ridică dintr-odată, sperându-l pe copil. Cum a fost posibil ca un popor întreg să nu poată face nimic, atunci când vecinii lor cei mai apropiați

aveau nevoie de ajutor? Locuitorii din Shola nu suferiseră-ndeajuns?

— Condu-mă la regele tău! porunci Wellan.

— Acum? se miră Falcon, în timp ce privirea lui căuta înspăimântată prin beznă. N-ar fi mai bine să așteptăm să se crape de ziuă?

— Iar între timp sholienii să fie omorâți? Mai adăugă Wellan pe-un ton dur, ca tuturor să le fie clară gravitatea situației.

Tăcerea îi confirmă și acordul lor, după care le porunci să pună șeile pe cai. Dempsey stinse focul și încheie coloana în spatele lui Chloe și-al lui Iason. Cailor nu le plăcea să meargă pe-ntuneric, ca de altfel nici lui Falcon, dar când Wellan lua o hotărâre, nimeni nu mai putea să-l convingă de contrariu.

Marele Cavaler îl urcă pe micul elf în fața lui pe șa pentru a-i călăuzi. Mai mult ca oricând fața frumoasă a lui Fan din Shola îl obseda. De obicei fiecare popor își apăra regalitatea. Dacă un dușman tăbărâse asupra Sholei, desigur că locuitorii ei o puseseră la adăpost pe regină în castelul de gheață. Mintea lui refuza să creadă că i s-ar fi putut întâmpla o nenorocire.

După câteva ore, Cavalerii ajunseră într-un luminiș imens presărat tot cu colibe mici. Djen sări pe pământ și-alergă spre cea mai mare dintre ele. În interior licărea o luminiță, dar Wellan nu putu să observe nimic. El porunci Cavalerilor să descalece. Cu toții erau neliniștiți, dar șeful lor nu putea să le insufle încredere decât dacă el însuși afla ce se petrecuse. Le ceru să rămână lângă cai, iar el se-

ndreptă spre coliba în care intrase băiatul.

În fața unui foc bun, găsi un om așezat pe-un scaun mare de piatră, cu coatele sprijinite pe genunchi și fața ascunsă în mâini. În picioare, alături de el, Djen îi șoptea ceva la ureche.

„Acesta să fie regele Elfilor?” se-ntrebă Wellan. Făcu câțiva pași spre necunoscutul de-acolo, păstrând lumina focului între ei. Elful adult ridică încet capul și se uită la Cavaler cu o privire mai mult decât tristă. Fața lui era scăldată-n lacrimi, iar părul alb-gălbui i se lipise de față.

— Sunt Cavalerul Wellan de Smarald, se prezentă tânărul cu voce sigură.

— Și eu sunt regele Hamil al Regatului Elfilor, răspunse celălalt c-un glas abia auzit. Sunt profund mâhnit că nu vă pot primi cu onorurile datorate rangului vostru, Cavaliere, dar o nenorocire mare s-a abătut asupra continentului, iar teroarea a făcut ca tot poporul meu să fugă-n pădure.

— Povestiți-mi ce s-a petrecut, Maiestate, îl îmboldi Wellan.

Hamil îi explică atunci că elfii nu sunt asemenea oamenilor.

Se nasc purtând în ei o legătură indestructibilă cu pământul și toate creaturile lui, iar când un mare număr dintre acestea suferă, ei o simt până-n adâncul sufletului.

— Voi vorbiți de teroare, iar Djen a făcut aluzie la niște creaturi malefice. Spuneți-mi mai mult, insistă Wellan, care vedea cum se scurge un timp prețios.

— Pe vremea când primii Cavaleri de Smarald

protejau continentul Enkidiev, niște monștri au traversat Oceanul cu scopul de-a ataca regatele de pe coastă.

Spatele lui Wellan fu străbătut de-un frison de oroare. Citise povestea de sute de ori, sperând că acest dușman fusese învins pentru totdeauna. Nu mai degrabă decât aseară le vorbise fraților săi despre ea. Aceste creaturi, care semănau cu niște insecte, omorâseră jumătate din populație înainte să fie obligați de primii Cavaleri să se-ntoarcă înapoi peste mare.

Dar ei nu erau decât șapte! Și pe elfi nu puteau conta!

— Sunteți sigur că este vorba de-aceleași ființe? întrebă Wellan, temându-se totodată de răspunsul lui.

— Teroarea pe care-am simțit-o nu venea de la noi, ci era a unor oameni ce se confruntau c-un adversar care-ți repugnă și nici n-are milă de nimeni, șopti regele închizând ochii. În imaginația mea am văzut niște corpuri întunecate care luceau ca suprafața apei, iar degetele li se terminau cu niște gheare ascuțite.

Se părea că nenorocirea lovise năprasnic Shola. Wellan îl sfătui pe regele Hamil să-și adune tot poporul, căci, dacă monștrii îi atacaseră pe vecinii lor, nu vor ezita să coboare de pe platourile înalte ca să-i atace și pe ei. Elfii trebuiau să se organizeze și să-și pună în acțiune mecanismele de apărare pentru a-și proteja teritoriul. Se-nclină apoi respectuos și ieși din coliba regelui. Cavalerii-l

așteptau în luminiș.

— Ce-ai aflat? îl întrebă Bergeau.

— Shola a fost atacată de monștri veniți de peste ocean și regelui Hamil îi pare rău că n-a putut să-i ajute, spuse pe scurt Wellan, urcând din nou în șa.

— Și unde mergem acum? se neliniști Falcon.

— Bineînțeles că spre Shola!

— Și vrei ca noi să pornim imediat împotriva unei oștiri suficient de mari să atace un regat întreg? exclamă neîncrezător Iason. Suntem doar șapte, Wellan!

— Nu vă oblig să veniți cu mine! De altfel aș prefera să vă-ntoarceți la castel și să-i informați pe Smarald întâiul și pe Elund asupra situației apărute.

— Iar între timp tu ce-o să faci?

— Am să-mi dau seama de dimensiunile reale ale distrugerilor și-am să-ncerc să mai găsesc supraviețuitori.

— Îmi pare rău, frate, replică Bergeau, încruntând din sprâncene, dar dacă o să mă duc undeva, este numai cu tine.

— Și eu, întări Dempsey.

— Este-o misiune cât se poate de periculoasă, le-aduse aminte Wellan.

— Dar, pe toți zeii, n-am devenit Cavaleri ca să ȳtesem covoare! Se revoltă Bergeau. De când ne-au învățat să mânuim sabia, am știut că, într-o zi, va trebui să-nfruntăm și altceva decât niște manechine de lemn.

— Și eu merg! îl asigură Chloe.

Falcon și Santo își uniră și ei vocile cu-a ei, adăugând că toți Cavalerii erau frați de arme și nu trebuiau să se lupte separat. Cineva trebuia însă să transmită acest mesaj regelui Smarald întâiul.

— O să-l transmit eu, hotărî Iason. N-am înnebunit în asemenea măsură încât să merg să mă lupt cu monștri!

Wellan îl privi cu reproș. Cavalerii erau oameni curajoși care nu trebuiau să se teamă de niciun pericol. S-ar putea ca Iason să nu fie suficient de curajos ca să merite să facă parte din Ordin? Nu era însă acum momentul să se-ntrebe de ce. Trebuiau să plece cât mai repede.

— O să-ți poți reconstitui drumul pe-ntuneric? îl întreabă aspru Marele Cavaler.

— Pot capta energia pe care noi am lăsat-o în sol, la fel ca și tine, replică, parcă ofensat, Iason. Bineînțeles că sunt în stare să mă-ntorc în țară.

— Atunci, pleacă!

Cu promptitudine, Iason sări pe cal și plecă spre sud. Wellan îl privi dispărând printre copaci și-și alungă din minte schimbul acesta de replici în contradictoriu.

— Puteți încă să vă schimbați intențiile, se-adresă el celorlalți.

Ca la comandă toți săriră-n șa și-i așteptară în liniște ordinele.

Preț de câteva clipe Wellan consultă stelele și imediat luă direcția nord. Atunci Djen ieși din colibă și, alergând alături de cai, le mai spuse:

— Urmați malul râului Mardall! Este cel mai scurt

drum!

Wellan îi mulțumi și-l rugă să aibă grijă de regele Hamil.

Grupul de Cavaleri se-afundă printre copaci, iar după câteva minute se regăsiră pe malul apei. Trecură de-a lungul ei în liniște, ciulind urechile la șoaptele nopții. S-ar fi putut ca dușmanul să fi-nceput deja coborâșul de pe platourile înalte ale Sholei...

MASACRUL DIN SHOLA

Când soarele-ncepu să se-nalțe în carul lui de foc, dorind să pornească într-o nouă călătorie de-a lungul unei zile, cei șase viteji văzură piscurile înzăpezite ale Sholei în toată splendoarea lor...

Dar, spre marea lor disperare, observară în depărtare coloane de fum negru ce se ridicau spre înalt, cerând parcă îndurare cerului înghețat...

Din timpurile în care acest regat mai făcea schimburi comerciale cu vecinii lui, rămăsese o cale de acces spre Shola, tăiată-n peretele de stâncă al falezei. Văzând-o, Cavalerii își dădură imediat seama cât de expuși ar fi fost în cazul în care-ar fi ales această serpentină, dar ea era singura cale ce-i conducea direct spre țara zăpezilor înveșnicite.

Acum, înainte de periculoasa escaladare a muntelui foarte înalt și râpos, Wellan își opri tovarășii de drum și le-ordonă să-și lase caii să bea bine apă. Le mai sugeră să-nghită și ei câte ceva. În timp ce calul său se adăpa, de la oblâncul șeii Wellan desfăcu capa cea groasă de blană și și-o aruncă pe umeri. Căută apoi prin sacii cu provizii, găsi un coltuc de pâine uscată și niște curmale, pe care le mâncă, având tot timpul privirea-ndreptată spre peretele de stâncă. Simțurile sale ascuțite nu-i semnalau nimic straniu. Dacă acele creaturi

malefice trecuseră pe-acolo, fără îndoială că el și-ar fi dat seama, dar în tot ce-i înconjura nu se putea observa nici măcar o urmă cât de mică a prezenței lor. De bună seamă, erau tot acolo sus.

Nu trecură mai mult de câteva minute și, după ce toți se suiră-n șa, se-apropiară de peretele stâncos.

Sperând că nu mirosul celor sosiți să prade le dicta cailor comportamentul, Wellan observă cum, încet și ferindu-se, aceste animale inteligente începură urcușul. Alături, râul Mardall bolborosea furios, lăsându-și apele să se prăvale într-o cascadă asurzitoare.

Urcușul se prelungi mai mult de-o oră. Conducându-i pe ceilalți, Wellan își păstra atenția trează chiar dacă era convins dinainte că nu-l ajuta cu nimic dacă presimțea un atac. Urcară serpentina ce traversa muntele, fiind înfricoșați ca niște pușori într-un cuib de pasăre.

Când atinseră platoul înzăpezit, Wellan respiră ușurat, dar spectacolul care-l avu imediat înaintea ochilor îi sfâșie inima. În depărtare, fortăreața din Shola fumea ca un furnal. Dușmanul incendiase palatul și dependințele, ca să scape de toți locuitorii regatului.

Caii înaintau cu greu prin zăpadă, iar Wellan era atât de preocupat să vadă tot ce se-ntâmplase împrejur, încât, nici dacă l-ar fi mușcat gerul de-afară, n-ar fi simțit.

În regatul acesta alb totul era pătruns de-o atmosferă stranie, iar Cavalerii nu putură să-și dea seama care era cauza răului decât atunci când

descoperiră primele cadavre culcate-n zăpadă, își opriră caii și priviră trupurile într-o liniște oripilată. În pieptul fiecăreia dintre victime, o rană rămăsese larg deschisă.

Învârtindu-și calul pe loc, Wellan se uită cât mai atent posibil spre această imensitate albă și descoperi că mii de cadavre zăceau pe câmpia-nghetată. Se-nfricoșă la ideea că toată populația Sholei ar fi putut împărtăși aceeași soartă.

— Dar cum le-au putut face-așa ceva? șuieră Dempsey, scuturându-se de groaza care-i paraliza pe toți.

Își îndemnă ușor calul și-nconjură trupurile oamenilor, încercând să-nțeleagă ce li se-ntâmplase. Toți erau mutilați în același fel, iar părțile care le lipseau nu se puteau vedea niciunde.

— Dar cine-a putut să facă așa ceva? explodă neîncrezător Bergeau.

— Aceleași creaturi care, odată, s-au înfruntat cu primii Cavaleri de Smarald, șopti Falcon, cuprins de groază.

Wellan întoarse capul spre fortăreața din depărtare. Urmele lăsate-n zăpadă dovedeau că săracii oameni încercaseră degeaba să fugă.

Cu inima strânsă, își îndrumă calul să meargă spre castel. Fan... însoțitorii lui îl urmară imediat.

Uimiți și-aproape nevenindu-le să-și creadă ochilor, Cavalerii intrară pe poarta fortăreței din Shola. Casele din lemn mai ardeau încă și focul se-ntindea rapid la clădirile utilitare, ceea ce va duce, în curând, la topirea impozantului palat de gheață

din mijlocul curții. De altfel cadavre erau și-n interiorul castelului, nu numai pe câmpie, toți omorâți în același fel. Ochii le rămăseseră deschiși, iar fețele erau încremenite într-o expresie de teroare de nedescris.

— Nu cred c-ar mai fi supraviețuitori, spuse Santo.

Asta nu era tot ce voia să-audă Wellan, chiar dacă toate simțurile lui magice îi confirmau că fratele său avea dreptate. Sări în zăpadă și ordonă celorlalți să controleze toate clădirile care nu erau încă pradă flăcărilor. Ar fi putut exista pasaje secrete sau alte locuri ascunse, unde familia regală să se fi putut refugia. Înainte chiar ca ceilalți s-apuce să descalece, șeful lor intră grăbit în palat.

Wellan fu surprins de confortul și eleganța marelui edificiu de gheață. În sala cea mare zidurile străluceau ca sticla. Tapiseriile care-l împodobeau fuseseră smulse în timpul atacului. Ele se învâlmășeau în mâinile crispate ale bietelor femei doborâte de dușman.

În enorma încăpere liniștită, suspendate cu lanțuri de plafoanele foarte înalte, candelabre de-argint întrețineau o luminozitate slabă. Podeaua alunecoasă fusese acoperită cu covoare în culori vii, care te conduceau spre o scară formată din blocuri de gheață suprapuse. Nu se vedea vreo balustradă, nu exista niciun ornament. Ar fi putut tot atât de bine să se afle-ntr-o moară. „Ce loc straniu, s-adăpostești o regină atât de delicată ca Fan” se gândi Wellan.

Marele Cavaler urcă treptele patru câte patru și

controlă toate încăperile. Fumul își întinsese peste tot voalul lui de culoare gri și trupuri zăceau pe jos, în special servitori, care fuseseră surprinși îndeplinindu-și îndatoririle zilnice. Alături de corpurile lor erau tăvi umplute cu de-ale gurii sau cu teancuri de haine pe care tocmai le spălaseră. Atacul fusese forțat și foarte rapid, înțelese luptătorul, dar nicăieri nu se vedea vreo urmă a trecerii agresorului.

El deschise ușa de la capătul coridorului și rămase locului împietrit. În fața lui, pe jumătate prăbușită la pământ, cu spatele sprijinit sub fereastră, Regina Fan încerca să-și scoată singură pumnalul împlântat în piept, rochia albă fiindu-i plină de sânge. Wellan se repezi și căzu în genunchi în fața ei. Ochii ei argintii se-ntoarseră spre el. Era limpede că regina ajunsese la capătul puterilor.

— Nu, nu-l scoateți, îi spuse el, atingându-i mâna. Vă vom ajuta.

— Pentru mine, șopti ea, nu mai puteți face nimic!

— Nu suntem doar luptători, Maiestate. Avem puteri magice, printre care și cea a vindecării.

— Nicio putere nu m-ar mai putea salva, Cavaler! Vă implor, ascultați-mă! Mi-a mai rămas prea puțin timp de trăit!

— Nu, gemu Wellan, apropiindu-și mâna reginei de buze și sărutându-i-o cu dragoste. Am fost formați de-un magician puternic. Lăsați-ne să vă vindecăm rana și să vă ducem în Regatul de Smarald, unde-o să fiți apărată.

Fan mângâie cu blândețe obrazul Cavalerului și

gestul ei păru să-l liniștească. Privirea i se cufundă în ochii aproape ireali ai reginei și observă acolo o curioasă-mpletire de teamă și de acceptare.

— Pumnalul este otrăvit, șopti ea cu tristețe. Încercam să-l scot ca să mor mai repede, dar acuma, dacă sunteți aici, trebuie să vă vorbesc înainte să părăsesc această lume.

— N-am să vă las să muriți!

— Mie nu-mi puteți schimba destinul, Wellan de Smarald, dar mai este, încă, posibil să salvați rasa umană!

— Rasa umană? repetă el, încruntând sprâncenele. Pericolul este într-atât de...

Regina își puse degetele pe buzele lui, cerându-i să tacă, iar el nu-ncercă să le-ndepărteze. Chiar și-n agonie era atât de frumoasă, de desăvârșită... Nu, n-o vor lăsa să se stingă astfel! O va duce-n țară, o va ngriji și se va-nsura cu ea!

— Vrăjitorul a vrut să mă facă să vorbesc, mărturisii ea.

Wellan îi luă mâna diafană care rămăsese pe buzele lui și-o păstră între ale sale. Era profund impresionat de ea, dar spiritul lui era, înainte de toate, cel al unui luptător.

— Vă cunoașteți dușmanii? se miră el.

— Shola este izolată de restul continentului. Nu este prima dată când noi am suportat acest fel de atac. Vrăjitorul ne-a vizitat împreună cu împăratul Negru, acum cațiva ani, șopti regina.

Wellan, deși citise aproape toate pergamentele din biblioteca Regatului de Smarald, nu auzise niciodată

de vreun împărat Negru.

— În acea zi eu am fost singura și unica lor victimă, urmă Fan, împăratul dorind să conceapă un fiu.

— Nu... șopti Wellan, înțelegând imediat ce se petrecuse.

— Soțul meu a fost obligat să asiste la spectacolul acesta oribil, mărturisi regina, aplecându-și rușinată privirea. Și, când a plecat, ne-a avertizat că-ntr-o zi are să vină să-și caute fiul...

— Atunci masacrul l-a făcut pentru a și-l recupera?

— Vrajitorul a devenit de-a dreptul nebun de furie când a aflat că, împotriva tuturor planurilor făcute de ei, eu am născut o fată, și nu un băiat și că ea nici nu se mai află aici.

— Kira... șopti Cavalerul.

— Da, Kira, zâmbi cu dragoste mama. Când s-a născut nici n-am vrut măcar s-o văd... Apoi m-am apropiat de leagăn. Era minusculă și plângea de mama focului pentru că-i era foame. Am luat-o în brațe și-am știut imediat că nu era o insectă cu sânge rece și dezgustătoare ca tatăl ei. Era caldă ca o pisicuță și-avea emoții, la fel ca mine, chiar dacă are pielea mov. Am apărat-o împotriva miilor de sholieni care voiau s-o vadă moartă, inclusiv împotriva soțul meu, pentru că știam că ea va avea de împlinit lucruri foarte importante.

— Dar este copila unui monstru! protestă Wellan.

— Dacă avem în vedere sângele ei, da, dar are inimă omenească. Are puteri incredibile, Cavaliere,

iar eu vreau să le folosească pentru a ne ajuta în lupta împotriva tatălui ei.

Tocmai atunci frații de arme ai lui Wellan pătrunseră-n apartamentele regale și rămaseră nemișcați văzându-și șeful îngenuncheat în fața reginei rănite.

— N-am găsit niciun... încep Chloe.

— Santo, ajută-mă! O întrerupse Wellan c-o voce care implora.

Cavalerul cu mâini de vindecător veni imediat și îngenunche și el. Se uită repede la pumnal, apoi se ntoarse spre Wellan.

— Nu putem să-l scoatem fără s-o omorâm, îl avertiză Wellan, pentru că lama este-mbibată cu otravă. Îți stă-n putere să anulezi efectele acestei poțiuni blestemată?

— A fost făurită de vrăjitor cu mâinile lui, șopti Fan, închizând ochii de dezgust. Nu puteți face chiar nimic! Vă rog, lăsați-mă singură cu Cavalerul Wellan! Lăsați-mă să mor cu demnitate!

Santo pândi reacția șefului său, al cărui chip era răvășit de durere și nesiguranță. În cele din urmă Wellan își îndreptă privirea spre el și Santo se ridică imediat în picioare. Se-ndreptă spre frații lui și-i obligă să iasă din cameră, închizând ușile-n urma lor. Trebuiau să ardă corpurile celorlalte victime, pentru a le elibera sufletele. După ce se-ndepărtară, regina strânse ușor mâinile lui Wellan și, cu o privire ce implora, se uită drept în ochii lui:

— Vreau să-mi faceți o făgăduială pe onoarea de Cavaler al Ordinului de Smarald, murmură ea.

— Vă voi făgădui tot ce vă doriți, Maiestate!

— Vreau s-o protejați pe fiica mea și vreau să nu spuneți nimănui că tatăl ei nu este un om. Nici măcar Kira n-ar trebui să știe atâta timp cât nu va avea vârsta asumării consecințelor acestui adevăr îngrozitor.

Nervos, Wellan își mușcă buza inferioară. Cum ar putea, fără ca măcar să-l pună-n gardă pe rege sau pe magician, să-i îngăduie seminței răului să crească în chiar inima fortăreței binelui?

— Dacă aveți un cât de mic sentiment pentru mine, Wellan, veți accepta ca acest copil să trăiască.

— Sentimentele mi le cunoașteți deja, Maiestate...

— V-am simțit neliniștea și-am înțeles-o. Dar copilul acesta nu reprezintă niciun pericol pentru regatul vostru. Din contră, ea va putea deveni singurul Cavaler capabil să-l învingă pe împăratul Negru. Vă implor!

— Vă dau cuvântul meu de onoare, Kira o să fie-n siguranță în Regatul de Smarald, făgădui el într-un târziu.

— Mă faceți cât se poate de fericită, Wellan.

— Mi-ar fi plăcut atât de mult să vă dăruiesc mai multă fericire, Alteță.

— Desprindeți lanțul de la gâtul meu! I-l veți da Kirei când va fi o femeie-n toată firea. Să-l poarte cu cinste!

Fan închise încet ochii și degetele ei se desprinseră ușor de cele ale Cavalerului. El le reținu, plin de speranță, dar viața părăsi trupul acestei ființe minunate. Strigătul lui de durere

zgudui chiar și temeliile castelului de gheață. În curte, frații lui, care ardeau cadavrele sholienilor, se opriră un moment resimțindu-i disperarea. Ei nu-nțelegeau dragostea lui pentru o femeie pe care n-o văzuse decât câteva minute-n Palatul de Smarald, dar îi împărtășeau amarul. Orice pierdere a unei ființe omenești îi afecta profund pe-acești luptători sensibili la energia semenilor lor.

— Cel puțin, Wellan nu mai este prizonierul destinului făurit de-această femeie! suspină Falcon ușurat. Fratele nostru s-a eliberat!

Ceilalți însă preferară să nu se pronunțe pe-această temă. Bergeau întinse mâna spre un alt trup. Strălucind, un fulger scăpă și-l învălui.

* * *

La rândul lui, Iason își îngădui doar atâta odihnă cât să-și lase calul să se adape.

Când galopa însă pe câmpurile Regatului de Diamant, văzu venind în întâmpinarea lui un mesager care purta culorile Regatului de Smarald. Își opri calul, iar omul îi recunoscă imediat platoșa, împodobită cu pietre prețioase, în formă de cruce.

— Sunt purtătorul unui mesaj al regelui, Cavaliere, declară el solemn, abia putându-și stăpâni calul, care fremăta de nerăbdare.

— Vorbește! îl repezi Iason.

— Regele se teme de-o invazie la Shola și cere cavalerilor lui să nu riște nimic inutil!

— Întoarce-te la suveranul nostru și spune-i că este prea târziu, frații mei de arme sunt deja acolo. Ei m-au trimis să-l vestesc pe Smarald întâiul că

atacul a avut deja loc, dar nu știu niciun amănunt. Du-te și spune-i asta regelui și lui Elund din partea Cavalerului Iason de Smarald.

Mesagerul îl salută respectuos și, făcând stângamprejur, plecă de unde venise.

Cel mai tânăr Cavaler îl privi îndepărtându-se și făcu și el aceeași întoarcere cu calul său. Aproape imediat simți în suflet o tristețe cât se poate de mare și crezu că unul dintre frații lui de arme și-a pierdut viața. Nu putea să sufere să se bată, dar nu putea închide ochii în momentul în care prietenii lui erau decimați. În clipa următoare, își îndemnă calul s-o apuce spre miazănoapte.

DESPĂRȚIRI SFÂȘIETOARE

În Castelul de Smarald, Kira, care fusese mai calmă timp de câteva zile, se porni să scoată niște urlete sfâșietoare chiar în clipa în care mama ei își dăduse sufletul. Scuturând barele patului și urlând de groază, ea ridică tot palatul în picioare. Armene fu prima care-ajunse lângă ea. Fetița îi sări în brațe și se agăță de rochia ei, continuând să strige cuvinte în limba ei maternă. Câteva minute mai târziu sosi și suveranul, dar nici el nu putu să-nțeleagă ce povestea Kira.

Smarald întâiul îl chemă atunci pe Elund și-i ceru ajutorul. Îl chemară pe micuțul Hawke și-i cerură să-i facă și pe ei să înțeleagă vorbele prințesei, pentru a-și explica starea ei de criză, însă băiatului i se făcu atât de frică, încât fugi în camera lui și-ncepu să plângă.

— Nu există nicio altă soluție, Maiestate, suspină Elund, vocea fiindu-i acoperită de zbieretele Kirei.

O duse în turnul cel mare și-i ceru lui Armene s-o așeze pe copilă în fața grămezii de nisip. Kira se-mpotrivi groaznic și se-agăță de hainele servitoarei, dar Armene îi rosti cuvinte de îmbărbătare, iar ea acceptă, în cele din urmă, să se-așeze.

— Ar trebui mai întâi să se calmeze, spuse Elund.

Nici nu-și termină bine vorba, că din grămada de

nisip se și ridică un vârtej, care sugeră platourile de la Shola și castelul de gheață. La capătul celălalt apărură deodată dragonii călăriți de niște creaturi cu înfățișare omenească, înarmate cu lănci. Erau cu sutele și toți se-ndreptau spre palat. Apărură și-alte personaje mai mici, închipuindu-i pe sholienii. Regele, magicianul și Armene asistară la un adevărat carnagiu. Soldații inamici străpungeau oamenii cu lăncile lor enorme și-i lăsau apoi pe dragoni să le scoată inima.

Nisipul căzu la loc, apoi o altă scenă prinse contur. În interiorul castelului o femeie fusese lovită în inimă cu un pumnal, de către o creatură acoperită cu pene.

— Mama... șopti Kira, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

Creatura dispăru și femeia se târî până la fereastră, dar nu putu să se ridice-n șenunchi și rămase apatică pe dușumea, pradă unor suferințe de neimaginat. Apoi în apartamentele regale intră un Cavaler, care se-aruncă în genunchi în fața ei.

— Wellan, își dădu seama Kira.

Și Regina Fan muri în brațele lui. Copila mov izbucni din nou în plâns, iar nisipul căzu imediat la loc în grămadă, ca o ploaie de boabe mărunte. Armene strânse fetița la piept cu dragoste, dar nimic n-o putea consola pe mica prințesă. Regele și magicianul, în stare de șoc, priveau în continuare mormanul de nisip.

— Pentru Shola este deja prea târziu, dar nu este târziu pentru celelalte regate.

Profund mișcat, Smarald întâiul se-ntoarse și, cu pași mari, se-ndepărtă.

* * *

Între timp, la Shola Cavaleriei descoperiră trupul regelui Shill, și el cu un pumnal înfipt în inimă. Se hotărâră s-aștepte ordinele lui Wellan înainte de a-l mișca din loc. După ce dădură focului toate celelalte cadavre găsite atât în clădirile nearse ale castelului, cât și în curtea cea mare, ei se-ndreptară spre câmpia acoperită de zăpadă, să le strângă și pe celelalte. Nici nu se gândeau să-l deranjeze pe Wellan, cel care-și plângea regina în camerele Castelului de gheață.

În timp ce se-ndrepta către una dintre victime, Dempsey observă niște urme cât se poate de curioase-n zăpadă. Înainte nu le remarcase, pentru că până la palat zăpada era bătătorită. Se-aplecă și atinse amprenta aceea cu trei degete doar, dându-și seama că era numai de patru ori mai mare decât mâna lui.

— Santo, strigă el, vino, te rog, un pic aici!

Vindecătorul dădu foc trupurilor mutilate din fața lui și se-apropie de fratele său de arme, mergând destul de greu prin zăpada afânată.

— Tu recunoști urmele astea? îl întrebă Dempsey.

Santo se-aplecă și le examinează cu atenție, apoi făcu câțiva pași spre apus, unde mai observă și altele. Când văzură că atenția celorlalți frați de arme se-ndreaptă spre altceva, Chloe, Bergeau și Falcon se

duseră și ei într-acolo și examină, curioși, amprente.

— Sunt urmele labelor unor animale, hotări Bergeau. Și, pentru că le găsiseră în număr foarte mare, își dădură seama că, fără-ndoială, trebuia să fi fost o turmă.

Dar despre ce fel de animal să fi fost vorba? Niciunul dintre ei nu mai văzuse vreodată asemenea urme. Doar Falcon auzise vorbindu-se despre ele în legendele povestite și repovestite de poporul din Regatul Turcoazelor.

— Sunt urme de dragoni, spuse, întunecat deodată, Falcon.

Însoțitorii lui se-ntoarseră uimiți spre el.

— Au doar câte trei degete la fiecare labă, urmă Cavalerul superstițios și boturile suficient de mari să poată face tot ce-am văzut pân-acum la bieții oameni.

— Atunci, tu ești de părere că sholienii n-au fost atacați de-un dușman care voia să le cucerească regatul, ci doar de-o turmă de dragoni înfometăți? Încercă să se convingă Bergeau.

— Dacă ar fi fost altfel, spuse Falcon, atacatorii și-ar fi-nfipt steagul pe cel mai înalt catarg al fortăreței, l-ar fi lăsat să fluture-n vânt, iar noi n-am mai fi putut să pătrundem niciodată aici.

— Are dreptate, aprobă Chloe. De ce-ar fi vrut să cucerească Shola, ca apoi să dispară?

— Urmele conduc spre apus, completă Bergeau, privind în depărtare, în direcția oceanului. Ar trebui să-i urmărim.

— Nu fără Wellan, se-opuse Santo.

— Și nu fără să fi terminat această-ndatorire lugubră, adăugă Dempsey, arătând Cadavrele dimprejurul lor.

Nu se-ntoarseră la castel decât atunci când toți bieții locuitori ai Sholei fură transformați în cenușă. Mirosul de carne arsă și fum umpluse curtea cea mare, iritându-le ochii. Câteva clădiri fuseseră arse până-n temelii, iar palatul începea să se topească. Era vremea să plece, căci zidurile fortăreței, care se scăldau într-o apă călduță, amenințau să se prăbușească. Se urcară pe scară și simțiră mirosul focului la etaj. Trebuiau să-l scoată pe Wellan afară din castel, înainte ca el să fie-ngropat alături de regina lui.

Îl găsiră-n aceeași poziție, strângând în brațe trupul reginei, având pumnalul însângerat la picioare-n fața lui. C-o singură mișcare Cavalerii se-ntoarseră spre Santo, singurul dintre ei care avea o oarecare influență asupra șefului. Acesta-și adună tot curajul și se-apropie de Wellan.

— E timpul să plecăm, frate! Totul riscă să se prăbușească!

— Nu pot s-o pun pe rug! șopti Wellan, uitându-se la el cu ochii plini de lacrimi.

Dempsey o lovi-ncet cu cotul pe Chloe și, printr-un schimb rapid de gânduri, o făcu să-nțeleagă c-ar trebui să existe undeva un cavou, ca în aproape toate castelele continentului Enkidiev. Ieșiră grăbiți din încăpere, lăsându-le lui Falcon, Bergeau și Santo sarcina de a-l convinge pe șeful lor să plece de

la locul sinistrului.

— Noi nu ardem trupurile familiei regale, știi foarte bine, îi aminti Santo, punându-i pe braț o mână prietenească.

— Nu merita să-și termine astfel viața...

— Într-adevăr, nu merita asta.

Ei nu-l văzuseră niciodată pe Wellan într-o asemenea stare de disperare, dar niciunul dintre ei nu cunoscuse dragostea. Nu-și puteau închipui ce se-ntâmpla în sufletul unui bărbat, care-și dăruise inima unei femei, iar aceasta murea în brațele lui. Primiră atunci un mesaj telepatic de la Chloe, care descoperise o criptă sub scara cea mare.

— Am să te-ajut s-o duci! îi spuse Santo.

— Nu! îl opri aspru Wellan, strângându-și regina cu gelozie la piept.

— Eu mă duc să-l caut pe rege! Hotărî Bergeau.

Bine clădit și puternic, Wellan reuși să se ridice fără ca regina să-i cadă din brațe. Se-ndreptă apoi spre ușă, căci auzise și el înștiințarea tăcută a lui Chloe și coborî scara, pe care căldura degajată de jar începuse s-o topească. Găsi ușa care conducea la cavou și-i observă pe Chloe și pe Dempsey de-o parte și de alta a unui mormânt de piatră. Țineau în mână torțe care luminau toată grotă.

Cu mult respect, Wellan depuse trupul gingaș al lui Fan din Shola pe piatra rece și-i așeză iarăși părul aproape transparent împrejurul feței, rămasă de-acum netulburată. Se ridică încet, iar însoțitorii lui închiseră capacul cel greu al mormântului. În timp ce Bergeau și Dempsey puneau și rămășițele

regelui Shill într-un al doilea mormânt, Wellan rămase nemișcat, simțind un gol imens în suflet, ca și cum și-ar fi-nchis inima alături de regină, în această închisoare de piatră. Se-ntoarse apoi brusc cu spatele și porni spre scară. Frații lui de arme schimbă o privire neliniștită și-l urmară. Se grăbiră apoi să iasă din palat și merseră-n curte să-și caute caii. Gheața, care se topise din ce în ce mai mult, forma acum împrejurul lor o baltă cu apă caldută, care-i făcea pe cai să fie foarte nervoși.

Se urcară-n șa și lăsară-n urmă fortăreața, în clipa în care zidurile se prăvăleau greu unul peste altul.

Abătându-l pe Wellan de la gândurile lui sumbre, Santo-i povesti că găsiseră foarte multe urme stranii în zăpadă. Marele Cavaler insistă să le vadă. El redevenea deodată șeful pe care frații săi îl cunoscuseră dintotdeauna. Coborî de pe cal și senchirci în fața urmelor lăsate de misterioasele fiare, cărora Falcon le spusese dragoni.

— Ai mai văzut vreodată asemenea amprente? îl întrebă Bergeau.

— Da, într-o carte, suspină Wellan, ridicându-se.

Cu mâinile pe șolduri, el își întoarse privirea spre apus, iar cei ce-l însoțeau îi înțeleseră îngrijorarea. Le mai spuse că aceste creaturi erau aceleași cu cele care atacaseră continentul cu sute de ani în urmă, odată cu acea tentativă de invazie a oamenilor-insectă.

— Și trebuie neapărat să descoperim încotro au luat-o, mai spuse Wellan înainte de-a încăleca.

— Dar să știți că monștrii ăștia devorează inima oricărei ființe cu sânge cald! strigă Falcon.

— Tocmai de-asta ar trebui să-i oprim, îi răspunse șeful lui, în timp ce-și îndemna calul s-o ia spre soare-apune.

— Noi? se miră Dempsey. Ei au omorât toată populația Sholei, Wellan. Nu prea-mi vine să cred că n-o să-ndrăznească s-atace șase Cavaleri, chiar dacă aceștia sunt și magicieni totodată.

— Mai puțin dacă știi cum să-i oprești, interveni Chloe.

— Creaturile astea pot fi distruse prin foc, îi asigură el.

— Și cu sabia? întrebă Bergeau neliniștit.

— Au o carapace groasă, le spuse Wellan și dinți mult mai tăioși decât lama săbiei tale. Înainte de-a putea să le străpungi pielea, trebuie să te-appropii mai întâi de ea. Se spune că le este teamă de lumină și că nu atacă decât pe-ntunerici. Ca să poată conduce până-aici, au trebuit să-i lege la ochi.

Toate cele aflate erau cât se poate de-nfricoșătoare pentru tinerii luptători. Înaintau în tăcere în spatele lui Wellan, ocupați fiind să-și imagineze cu ce puteau să semene dragonii ăștia veniți din alte lumi. Numai Falcon prefera să se gândească la mesele copioase care trebuiau să se fi servit acum la Castelul de Smarald, în timp ce ei lipseau. Pentru nimic în lume nu s-ar fi gândit la acești monștri.

Călăriră toată ziua pe câmpia-nzăpezită și trebuiră, într-un târziu, să se oprească pentru noapte. Wellan aprinse un foc magic împrejurul lor

și-al cailor pentru a-i proteja, apoi se-nveli în capa lui de blană și-adormi. Dimineața, el și ceilalți dădură câte-o rație de cereale cailor și porniră din nou la drum, ajungând pe plaja stâncoasă un pic înainte de scăpătatul soarelui.

Wellan descălecă și merse-ncet de-a lungul galetelor alunecoase. Valurile-i udau cizmele, dar nu-i abăteau atenția. Căuta înfrigurat urme ale trecerii dragonilor. În van... Totuși, urmele lor îi conduseseră până la ocean, chiar dacă aceste animale se temeau de apă.

Cei ce-l însoțeau rămaseră-n șa și se desfășurară-n evantai în spatele lui. Dar simțurile lor nu le semnală niciun pericol. Wellan își puse un genunchi pe nisipul umed și pipăi o tăietură adâncă printre pietre. Își dădu seama că temerile sale se-adevereau. Creaturile monstruoase nu înotaseră până la țărmul continentului, ele fuseseră transportate în bărci, lansate la apă pe această plajă. Fan îi spusese adevărul... Această expediție funestă nu era o invazie, ci era rezultatul dorinței tatălui, împăratul Negru, de a-și recupera copilul. Din nefericire, dacă servitorii nu recuperaseră descendentul, desigur că împăratul le va ordona să răscolească toate regatele, unul după altul, până-n clipa-n care i-l vor fi adus. Dar cum i-ar fi putut înștiința pe regi de pericolul iminent care-i aștepta, fără s-o trădeze pe Regina din Shola? Se-ntoarse către frații lui de arme și suspină descurajat.

— Dragonii au plecat abia după ce-au fost imbarcați în corăbii, declară el.

— Știu să vâslească? Se uimi Bergeau.

— Nu sunt decât niște animale de povară, precum caii noștri, explică Wellan, doar că sunt mult mai periculoși.

— Și cine le sunt stăpânii? întrebă Santo.

— Luptătorii-insectă.

— Și de ce-au comis asemenea atrocități, ca apoi să se-ntoarcă la ei acasă? întrebă Dempsey, scărpinându-se-n cap.

Legat de fâgăduiala făcută reginei, Wellan nu putea să-i răspundă simplu la această întrebare și-și blocă gândurile, ca frații lui de arme să nu-ncerce să i le sondeze.

— După părerea ta, ei vor să se răzbune din cauza rușinoasei lor înfrângeri pe care le-au administrat-o primii Cavaleri? întrebă Chloe.

— Este posibil, șopti Wellan, căruia nu-i plăcea să-i mintă.

— Dar de ce-au așteptat atât de multă vreme? se neliniști Falcon.

— Fără-ndoială își pierduseră aproape toți soldații, gândi cu glas tare Santo.

— Pergamentele vorbesc doar de înfrângerea rușinoasă, îi făcu pe voie Wellan.

— Când ne vom întoarce la Castelul de Smarald, jur să citesc tot ce se află-n bibliotecă! exclamă Bergeau, cât se poate de serios.

— Fiecare lucru la timpul său, frate, îi replică Wellan cu prietenie. Trebuie, mai întâi, să alcătuim un plan să-mpiedicăm ca masacrul din Shola să se mai petreacă și-n altă parte.

Toți observară că deznădejdea șefului lor se mai atenuase, ceea ce li se păru curios, dar nundrăzniră să-l întrebe motivul. Ochii lui albaștri redeveniseră tot atât de reci ca înainte de plecarea lor în această misiune stranie, iar logica lui, implacabilă.

— Dacă aceste creaturi stranii s-au întors, nu importă de unde-au venit sau dacă se pregătesc, mai degrabă, să atace un alt regat, spuse Wellan, fără să-și trădeze nici cea mai mică emoție. Trebuie să-i înștiințăm pe regii țărilor de pe coastă și să le cerem să fie oricând gata să-și apere teritoriul. Mi-e teamă că va trebui, să lucrăm separat, dacă vrem să fim eficienți. Veți urma țărmlul toți cinci. Chloe o să se oprească în Regatul Zânelor, în timp ce Santo și Falcon se vor îndrepta spre Regatul de Argint.

Scoțând o exclamație de surpriză, cei doi tineri își înălțară sprâncenele, căci, la fel ca Shola, și acest regat fusese una dintre țările proscrise de locuitorii continentului, din cauza trădării săvârșite de regele Draka.

— Wellan, tu nu te gândești la asta! Se-mpotrivi Santo.

— Suntem slujitorii tuturor țărilor continentului, Cavaleri, tună Wellan, revenind la autoritatea lui obișnuită. Ați văzut ce s-a petrecut în Shola și, în parte, suntem răspunzători de asta, din cauza intoleranței și-a îngustimii noastre de spirit. N-o să mai fie astfel de masacre nicăieri pe continentul nostru, căci noi îi vom înștiința pe toți regii despre pericol.

Wellan își plimbă privirea lui de gheață pe la toți însoțitorii lui, care nu mai îndrăzniră să-i răspundă. Când fu sigur că ordinele-i vor fi executate, el spuse ca Dempsey să se ducă în Regatul de Cristal, iar Bergeau, cel mai rezistent dintre ei, va trebui să ajungă până în Regatul Zenor.

— Vreau ca toți să fiți înapoi la Castelul de Smarald la următoarea lună nouă, le ceru șeful.

— Și tu, unde te duci? se neliniști Chloe, care-i simțea îndârjirea.

— Am de gând să-i spun două cuvinte Regelui Elfilor.

— Wellan, ca și noi, tu ai învățat că răzbunarea nu trebuie să-și găsească locul în sufletul unui Cavaler de Smarald, îi reproșă Santo.

Marele Cavaler se făcu că n-aude și se ridică-n șa. Merseră de-a lungul plajei din Shola, care cobora în serpentine bolovănoase până-n Regatul Elfilor. Se lăsase deja noaptea când începură să-și pregătească locul de popas, la adăpostul unor arbori stufoși, mai departe de malul oceanului. Pentru prima gardă Falcon se sui printre crengi. De pe craca pe care stătea putea să observe toată coasta. Sub el frații lui își aprinseseră un foc și-și încălzeau ceaiul.

— Dacă-n timpul acestei misiuni ar fi să-ntâlnești dușmanul, zise Wellan cu privirea pierdută printre flăcări, nu faceți greșeala să-i sugerați suveranului țării să-și ridice oastea în vederea unui atac. Insistați ca el să-și adune supușii în fortăreața lui și tacticienii să pună-n funcțiune toate mijloacele de apărare de care dispun. Apoi întorceți-vă în Regatul

de Smarald, să-l informați pe regele nostru asupra acestei situații.

— Asta ai de gând să faci și tu la elfi? întrebă Dempsey, care nu înțelegea ce simte șeful lor.

Wellan nu-i răspunse, iar sufletul lui le rămase-nchis. Nu era pentru prima dată când frații lui de arme nu-i puteau sonda intențiile. Schimbară priviri neliniștite și Chloe hotărî că era de datoria ei să intervină.

— Știi bine că elfilor nu le place să se bată. Nu sunt un popor de luptători, spuse ea, îmboldindu-l să vorbească.

— N-aveau dreptul să fugă să se-ascundă în timp ce fiarele îi masacrau pe sholienii! bombăni Wellan, fără s-o privească.

— În acest caz, elfii nu sunt singurii care trebuie blamați, socoti Santo. Cum tu însuși ne-ai spus, toate țările sunt de vină de izolarea în care era ținută Shola.

— Totuși, se pare că oamenii aceia au fost atacați la lăsarea nopții sau chiar înainte de ivirea zorilor, adăugă Dempsey. A fost un atac-fulger, la care nimeni n-a mai putut reacționa.

Brusc Wellan își lăsă capul pe mâinile-ncrucișate și ei simțiră că durerea lui era încă foarte vie, chiar dacă el se străduise să le-o ascundă. Chloe se-așeză lângă el și-i mângâie ușor ceafa.

— Noi nu-nțelegem ce se petrece-n inima ta, frate, dar îți suntem alături, dacă tu o să vrei să ni te mărturisești.

El ridică ușor capul, dar rămase tăcut.

Dragostea lui îi era prea scumpă s-o poată-ncredința oricui! În noaptea aceea avu un somn agitat, iar în zori el fu primul care se trezi. Când Bergeau, care era atunci de gardă, îl văzu pe șef așezându-se pe pledul lui, coborî din copac și se offeri să-i pregătească masa.

— Nu este nevoie să mă cocoloșiți ca pe-un copil bolnav, suspină Wellan. Am o inimă mult mai puternică decât credeți voi.

Acceptă totuși mâncarea pe care i-o întinse fratele său de arme și-apoi bău un pic de apă, în timp ce ceilalți abia se trezeau. Nu după mult timp se pregătiră de plecare, iar Wellan le strânse tuturor brațul cu multă prietenie urându-le, în același timp, drum bun. În picioare, alături de calul său, îi privi îndepărtându-se pe plajă. Știa că putea conta pe fiecare dintre ei. Cât despre el, ardea de nerăbdare să-l vadă pe regele Hamil.

INDIFERENȚA ZÂNELOR

Cei cinci Cavaleri de Smarald merseră de-a lungul coastei, supraveghind-o cu atenție. Nu era însă nimic de semnalat. Se părea că straniile creaturi reușiseră să se-ntoarcă pe continentul de pe care veniseră. Dar ar fi putut în timpul nopții să debarce cine știe unde. Mergând în țări diferite, ea și ceilalți Cavaleri puteau să aibă inima împăcată. Chloe fu prima care părăsi formația, căci trebui s-o ia în altă direcție, însoțitorii ei o sfătuiră să fie foarte atentă, iar ea se pierdu printre stâncile țărmului, asemenea unor stalagmite gigantice, care aveau menirea să apere Regatul Zânelor de vânturile ce se năpusteau peste el dinspre mare.

Această misiune îi obligase pe Cavaleri să se-aventureze pentru prima dată în afara graniței Regatului de Smarald. Ei îl auziseră de multe ori pe magicianul Elund vorbind de celelalte regate, dar Wellan fusese singurul care luase asupra sa dificila îndatorire de-a citi tot ce se scrisese până atunci despre ele. Setea lui de-a afla cât mai multe nu cunoștea margini. Îl interesa tot ce exista și, pentru că îi urmase exemplul, Chloe n-avea nesiguranța fraților ei în fața necunoscutului. Din contră, ei îi plăcea să-și încerce cunoștințele în fața unei situații

noi.

Desigur, acest periplu de-a lungul întregului continent era destul de periculos, cu toate acestea nu era palpitant. Ea nu-și dorea să dea nas în nas cu dragonii ce se hrăneau cu inimi omenești, dar i-ar fi nfruntat fără să stea pe gânduri ca să-și salveze semenii, căci viața unui Cavaler era plină de-astfel de-ncercări. Știusese dintotdeauna că nu va regreta hotărârea părinților ei de-a o fi încredințat regelui Smarald întâiul. Îi plăceau viața ei, atât de diferită de-a celorlalte femei, și strânsa prietenie pe care o împărțea cu frații de arme.

Ea-i îndrăgise pe toți Cavalerii, dar pentru Wellan avea un sentiment deosebit. Îi înțelegea rezerva și nemulțumirile ocazionale, căci nu era ușor să te afli în fruntea unei astfel de elite. Cu toate că el n-o spunea cu glas tare, ea știa că el regreta uneori faptul că cedase dreptul de-a guverna fratelui său Stem, mult mai slab decât el, însă rolul lui era acela de-a conduce Ordinul Cavalerilor de Smarald pe-un drum drept și de-a le pune la-ndemână un cod de conduită.

Chiar și elevii cei mici își doreau să fie toți după chipul și asemănarea lui. Desigur, Chloe îi înțelegea atitudinea, de multe ori glacială la adresa celorlalți, dar ea nu putea ghici ce se petrecea în inima lui, din care cauză adesea nu știa cum să-l ajute. S-ar putea ca Regina Fan și el să fie suflete pereche, ce nu și-au putut împlini destinul. Elund le povestise că, în univers, fiecare ființă avea perechea ei unică, putând să o mulțumească pe deplin, iar oamenii

care-ajungeau să găsească acest suflet pereche erau într-adevăr niște fericiți. „Fără-ndoială, iată de ce Wellan suferă atât de mult“, se gândi ea. Ar trebui să știe, în adâncul sufletului său, că nicio altă femeie din lume nu l-ar putea mulțumi.

Cât despre Chloe, ea nu simțea nevoia să aibă un partener. Va continua să-nvețe alături de frații săi de arme. Va antrena un scutier. Puțin îi păsa dacă va da sau nu naștere unor copii, în special dacă n-avea posibilitatea să stea tot timpul cu ei. Căsătoria ar fi fost mult mai ușoară pentru frații ei, care și-ar fi lăsat urmașii în grija soțiilor, în timp ce ei plecau în capătul celălalt al continentului. Nu regreta că este femeie într-un ordin de cavaleri care cuprindea mai ales bărbați. Era convinsă că aducea printre ei un punct de vedere diferit, o abordare mai blândă.

Călări printr-un labirint de piscuri stâncoase, fiind foarte atentă la tot ceea ce-i comunica simțurile. Creaturile malefice nu fuseseră pe-aici și nimeni nu făcea de gardă. Trecuse mult timp de când continentul Enkidiev trăia în pace, fără să cunoască războiul, iar locuitorii lui neglijau și cele mai simple reguli de securitate.

Porțiunea stâncoasă se termină brusc, iar Chloe se regăsi pe un câmp imens de flori uriașe. Își opri calul și inspectă împrejurimile, minunându-se. Chiar și firele de iarbă, care erau de-o parte și de alta a ei, aveau înălțimea unei săbii. Întinse mâna și atinse petalele unui trandafir tot atât de mare ca un scut roman de protecție. Parfumul emanat de floare aproape că o îmbătă. Din ce cauză miraculoasă

putuse ea să ignore existența unui astfel de tărâm minunat?

Înaintă încet, incapabilă să-și desprindă privirea de toate splendorile pe care le vedea. Nuanțe cât se poate de vii ale tuturor culorilor existente se aflau împrejurul ei. Oare așa se apărau locuitorii Regatului Zânelor? Vrăjindu-l pe dușman? Există oare și-n realitate acest tărâm sau era o iluzie creată de populația lui, tocmai pentru a-i deruta pe călători?

Își urmă în tăcere calea printre florile care, uneori, se aplecau deasupra capului ei, ca niște umbrele uriașe, atingând înălțimea unei păduri cu arbori încă și mai ciudați. Trunchiurile și ramurile lor erau transparente, iar de-a lungul lor se putea vedea circulând seva. Chloe o apucă pe-o serpentină cu nisip alb, care șerpuia printre florile-copaci, captând razele soarelui și orbind-o cu lumina ei. Auzi murmurul unui râuleț și se-ntrebă dacă era tot atât de straniu ca întregul peisaj. Se-opri apoi în apropierea unui pod rotunjit, ce traversa apele de culoarea turcoazei, atât de limpezi, încât în ele puteai vedea toate vietățile pe care ea le tănuia. Pești multicolori se jucau printre algele colorate în roz și violet, iar broscuțe luminescente săreau în valuri la apropierea calului ei. Ce lume curioasă...!

Deși calul ei se-mpotriva, Chloe trecu podul. Vântul adia înfiorându-i pielea ca o mângâiere. Tot înaintând printre atâtea minunății ale unei naturi de-o frumusețe stranie, îi era imposibil să nu se gândească la ravagiile pe care-ar putea să le facă

dragonii și stăpânii lor feroce dacă s-ar fi oprit în acest magnific regat. Continentul nu și-ar fi putut permite să se lipsească de-o asemenea bijuterie.

La un moment dat ajunse în preajma unei vâlcele și văzu un stol de bătlani zburând de-a lungul unui râu lat. Dar unde trăiau zânele? Privi de jur împrejur și nu observă niciun castel, niciun sat. Totuși Regele Tilly și Regina Calva domneau peste acest regat. Cu ocazia unui curs de istorie a continentului ea auzise vorbindu-se de acești monarhi tineri, urmași ai unei descendențe având doar personaje magice. Singura zână pe care-o cunoștea, micuța Ariane, făcea parte dintre cei mai mici elevi ai Regatului de Smarald și n-avea nimic deosebit, în afară de timiditatea ei extremă.

Chloe coborî panta blândă, ce te conducea până-n fundul vâlcele. Animalele ieșeau din vizuinile lor unul după altul, fără să se teamă de ea, privind-o în timp ce trecea. Era clar că zânele nu le vânaseră niciodată, pentru ca să se hrănească. În caz contrar ar fi fugit.

Urmă cursul râului Mardall, unde peștii săreau din apă învârtindu-se, iar bătlanii pășeau leneș prin stuf.

— Te-ai crede personaj al unui vis, șopti Chloe, văzând sutele de păsări în culori strălucitoare.

— Câtă dreptate-aveți, se-auzi o voce subțirică în spatele ei.

Îndemnându-și calul, Cavalerul făcu degrabă o voltă-n vânt și, trăgându-și sabia, se pregăti de luptă. Dar, observând creatura minusculă, își puse

sabia la loc. Această ființă mică, împodobită cu tot felul de voaluri diafane, care fluturau din cauza adierii blânde a zefirului, nu atingea pământul. La spate avea două aripi mari, transparente, asemenea celor ale libelulelor, ce fluturau cu repeziciune în aerul proaspăt, menținând-o în același loc. Era o adolescentă a cărei față blândă semăna cu cea a unei păpuși de porțelan, cu care se jucau copiii. Părul lung și blond îi cădea pe umeri într-o cascadă de bucle până-n talie, iar ochii ei albaștri, zburdalnici, se deschideau uimiți spre lume.

— Sunt Cavalerul Chloe de Smarald, se prezentă ea.

— Iar eu sunt Altra. Fiți bine-venită în Regatul Zânelor, Cavaler!

— Ați putea să mă conduceți la Regele Tilly?

— Bineînțeles! Urmați-mă!

Și zâna cea mică o luă înainte, zburând cu grația și eleganța unui fluture. Parcurseră astfel o distanță destul de mare și se opriră la poalele unei coline, acoperită cu un covor de flori.

— Iată-ne ajunse! anunță bucuroasă Altra.

Dar pe-acolo nu se vedeau nici locuințe și nici zâne. Chloe se-ntoarse-n șa în toate direcțiile, apelă la însușirile ei ultrasensibile, dar nu reuși să distingă un singur gând conștient împrejurul ei, ceea ce păru s-o dezamăgească pe tânăra ei călăuză.

— Dați-le timp să capete încredere-n voi! O sfătui ea.

Zânele se refugiau și ele prin copaci sau prin vizuini precum elfii, atunci când se simțeau

amenințate? Dacă da, de ce nu le simțea prezența?

„Pentru că sunt vrăjite” își aminti Chloe. Aveau, prin forța împrejurărilor, capacitatea de a dispărea, dacă voiau.

— Am venit, în numele Cavalerilor de Smarald, să vă vorbesc, își anunță ea auditoriul invizibil.

Percepu imediat un freamăt ușor împrejurul ei, ca și cum, înaintea furtunii, aerul devine palpabil, și siluetele începură să se observe cu sutele-mprejurul ei, prinzând încet formă. În fața ei apăru imediat un bărbat foarte frumos, făcându-i calul să se cabreze. Chloe îi mângâie coama și-i adresă câteva cuvinte liniștitoare.

— Îl cauți pe Regele Tilly? O-ntrebă el, cu o voce blândă ca o adiere.

Era mult mai mare decât zâna Altra și, desigur, mai în vârstă, dacă judecai după ridurile feței, dar nu avea nicidecum alura unui luptător. Zvelt și delicat, picioarele lui lungi păreau atât de fragile, de parcă ar fi fost făcute din sticlă. Părul, aproape transparent, îi atingeia umerii, iar ochii lui aurii străluceau în soare. Haina lui albastră era la fel ca a tuturor celorlalte zâne, formată din multe straturi suprapuse de voal.

— Îl caut în numele fraților mei de arme, completă Choe, îndreptându-se-n șa.

Era prima intervenție în numele Ordinului de Smarald și tânăra se simțea cât se poate de mândră. Un zâmbet plăcut întinse apoi buzele zânului:

— Eu sunt Regele Tilly, afirmă el, iar acesta este regatul meu.

— Dar unde vă este palatul, Maiestate? se miră Chloe.

— În ochii oamenilor el este invizibil.

„Oare să fie tot așa și-n ochii monștrilor care sosesc de pe-un alt continent?” se-ntrebă Cavalerul.

— Cum se cheamă neliniștea pe care o pot citi în sufletul tău? întrebă regele.

— Regatul Shola a fost distrus de-o rasă de creaturi malefice ce călăreau pe niște dragoni, îl informă Chloe cu tristețe.

Știrea pricinui consternare în rândul sutelor de zâne care zburau în spatele regelui și el trebui să intervină să le curme murmurele. Puse apoi picioarele pe pământ și-și strânse aripile mari și transparente. În picioare, el era aproape tot atât de-nalt ca Wellan. Dacă vestea îl neliniștise, pe fața lui nu se putea observa nimic. Chloe descălecă și ea își ținu strâns frâiele calului, pe care prezența atâtor ființe în haine colorate îl făcea neîncrezător.

— Cavalerii Ordinului de Smarald iau legătura acum cu toți suveranii țărilor de coastă, pentru a-i preveni asupra pericolului unei invazii, urmă Chloe.

— Ne pare foarte rău de sholieni, o asigură zânul, coborând privirea.

În acel moment, alături de monarh se materializă o blondă tânără, care-și lăsă mâna s-alunece în cea a regelui, în timp ce o lacrimă cobora pe-obrazul ei de porțelan.

— Regina din Shola era o rudă-ndepărtată a soției mele aici de față, îi explică el lui Chloe, strângând în același timp și mâna Calvei, pentru a o-mbărbăta.

— Mi-e teamă c-a pierit și ea, Maiestate, deplânse Chloe, dar fiica ei este-n siguranță în Regatul de Smarald.

— Nu este pentru prima dată când acest dușman vrea să pună stăpânire pe continent, declară suveranul, preferând să nu vorbească despre prințesa de Shola, și ea rudă a Calvei. A eșuat odată, în trecut, iar acum va fi la fel.

— Am datoria să vă amintesc și să insist să vă pregătiți, Maiestate, planul de apărare al regatului vostru minunat.

— Dac-am merge să discutăm despre toate acestea în palatul meu, Cavalerie? spuse Tilly, care lui Chloe i se păru dintr-odată obosit și plictisit.

Ea acceptă invitația, înclinându-se respectuos, așa cum îi învățase Elund. Regele o sfătui să-și lase calul în vâlcea, asigurând-o că zânele se vor îngriji de el. Unui Cavaler nu-i plăcea niciodată să se despartă de calul lui, mai ales dacă era vorba despre o țară stranie ca aceasta, dar ce altceva să faci într-o atare situație? Chloe îl lăsă deci să pască iarba grasă de pe malurile râului Mardall și-l urmă pe rege în direcția colinei.

Fără să-nțeleagă cum, ea se trezi într-o sală de dimensiuni exagerat de mari, ai cărei pereți transparenti filtrau lumina zilei, reflectând-o într-un caleidoscop de culori. Se-nvârti împrejurul ei, uimită de-această încăpere minunată, unde alte nenumărate zâne, ce băteau neconținut din aripi, formau un tavan mișcător. O conduseră de-a lungul altor camere goale cu pereți de sticlă, iar toate

acestea se terminară într-o sufragerie inundată de soare, ocupată aproape în întregime de-o masă lungă, în interiorul căreia alergau curcubeie luminoase.

Chloe constată cu stupeoare că masa plutea în aer.

— Mereu trebuie s-o prindem vânând-o, explică monarhul. Nu se știe niciodată în ce încăpere o s-o găsim.

Curioasă, Chloe se aplecă să se uite sub ea, dar nu văzu nici măcar un picior care-ar fi putut-o susține.

Observând purtarea stranie a tinerei, curtea, formată din zâne în rochii pastel, se-adună în jurul mesei.

Suveranul o convinse pe Chloe să se-așeze și făcu să apară feluri de mâncare din toate colțurile lumii, precum și pahare fără picior, umplute cu diferite băuturi. Prudentă, ea se-așeză pe scaunul, care stătea și el în aer, și era acoperit cu o pernă mare, de catifea bleu, și se întrebă dacă tot ce-i era dat să vadă era adevărat sau nu. Probabil că uimirea i se citea pe față, căci Regele Zânelor și curtea lui zâmbiră amuzați.

— Ești originară din Regatul de Diamant, nu-i așa? întrebă regele, uitându-se lung la musafirul său.

— Acolo m-am născut și mi-am petrecut primii ani din viață, Maiestate, răspunse Chloe, revenind la realitate, dar am crescut în Regatul de Smarald.

Regele făcu să apară pe masă, chiar în fața ei, feluri diferite de mâncare, ce se pregăteau în țara ei natală și-o îndemnă să mănânce, în timp ce vor

discuta afacerile continentului. Totuși aroma felurilor de mâncare era cât se poate de reală. Chloe trase-n fața ei o farfurie de ceramică, în care abureaua pateuri cu legume, din care se serveau la curtea Regelui de Diamant. Imediat o furculiță aurită îi apărură printre degete, smulgându-i un strigăt de surpriză. Zânele șopteau între ele amuzate, iar Chloe se alătură și ea veseliei generale.

În fața privirii insistente a Regelui Tilly, ea se mai servi cu încă un pateu, a cărui salvare o trimise cu gândul în primii ani de viață. Ca prin vis auzi glasul mamei sale și simți pe cap blânda mângâiere a tatălui său.

— Voi n-ar trebui să aveți mulți dușmani, dacă pe toți îi tratați atât de bine, observă ea, fixându-și privirea uimită asupra suveranului.

Întreaga curte izbucni deodată în râs. Doar Regina Calva arăta lumii un chip trist.

— Noi n-avem nevoie să ne-apărăm de oricine-ar fi, îi explică Regele Tilly zâmbind. Regatul Zânelor este invizibil și noi înșine putem fi văzuți de alte ființe din univers doar atunci când vrem. În țara noastră suntem apărați cât se poate de bine.

— Dar valea cea frumoasă pe care-o ocupați nu este, îi răspunse Chloe.

— E-adevărat, dar nu lăsăm pe nimeni să intre aici, când ne simțim amenințați. Mișcăm stâncile în așa fel încât să formeze pe coastă o barieră de netrecut.

— Așa v-ați apărat regatul cu ocazia ultimului atac al acestor monștri blestemați?

— Pe-atunci nu eram eu Regele Zânelor, dar știu că înaintașul meu și-a apărat pământurile de cucerirea dușmană folosindu-se de puterile lui magice.

— Puterile voastre sunt atât de mari, încât puteți face să dispară din ochii lor întreg continentul Enkidiev? se interesă, curioasă, Chloe.

— Este peste puterile mele. Cu toate acestea, Cavalerii de Smarald nu trebuie să se teamă că regatul meu ar putea fi distrus de-acest dușman sau că el putea deveni calea de pătrundere spre Regatul de Diamant sau cel de Smarald. Nu-i voi lăsa nicicum să treacă.

— Misiunea mea este aceea de-a vă atrage atenția să aveți cea mai mare grijă, Maiestate. Vă rog chiar să postați santinele pe țărm.

— N-avem nicio nevoie de-așa ceva, o asigură suveranul. Putem să simțim pe-oricine se-apropie de teritoriul nostru.

— Aveți și puterea de-a vă-nștiința și vecinii asupra pericolului?

— Ar fi inutil. Elfii au, în aceeași măsură, capacitatea de-a simți prezențe străine. Cât despre locuitorii Regatului de Argint, ei nu doresc să aibă niciun fel de relații cu noi.

Chloe știa că această țară fusese dur încercată de dizgrația în care căzuse Regele Draka, dar ea nu insistă ca zânele să le-ntindă mâna în vederea reluării legăturilor.

Mulțumi Regelui Zânelor pentru masa delicioasă și ceru îngăduința de-a se retrage, întrucât trebuia

să fie neîntârziat la Castelul de Smarald și să-și reîntâlnească frații de arme.

— Înainte de-a pleca, spune-mi, te rog, cum progresează mica noastră Ariane, o reținu Regele Tilly, fața umplându-i-se de un zâmbet pornit din inimă. Căci, dacă-și făcea griji din cauza celei mai mici fiice, nici nu-i trecea prin gând s-o arate.

— Cavalerii nu desfășoară nicio activitate alături de elevi, îi spuse Chloe, până când cei din urmă nu devin scutieri.

Chloe era încredințată că progresele lui Ariane erau evidente, căci, în caz contrar, magicianul ar fi trimis-o înapoi acasă.

— Dacă mi-ați permite, Alteță, pentru că un lucru mă uimește și mă intrigă-n același timp... încep, ezitând, Chloe.

— Vrei să știi de ce ea n-are aripi, se distrah regele. Ei bine, din fericire pentru noi părinții, aripile cresc doar odată cu vârsta adolescenței.

Așadar, până la urmă Ariane va fi ca toate aceste ființe asemenea libelulelor.

— Dar, la antrenamente, aripile nu vor risca să-i fie vătămate? O lovitură de sabie, prost calculată, le va prăpădi.

— Dacă ea va alege să intre-n rândurile Cavalerilor de Smarald pentru tot restul existenței ei terestre, o să i le luăm, îi spuse regele cu o ușoară ridicare a capului.

„În seninătatea lor, ființele astea sunt oare conștiente de durerile pe care le-ncearcă alți locuitori ai continentului?” se-ntrebă Chloe. Se

ridică apoi și-l salută respectuos pe Regele Tilly. O zână tânără o conduse până-n dreptul unui anumit perete în care nu se afla o ieșire vizibilă și, instantaneu, se trezi în iarba înaltă, la câțiva pași de calul ei, care păștea liniștit. Văzând-o apărând așa, el scoase-un nechezat de surpriză, dar ea îl liniști, în timp ce-arunca o privire soarelui ca să se orienteze. Îndreptându-se spre miazăzi, ea putea să se-ntoarcă direct în Regatul de Smarald și să-i aștepte-aici pe ceilalți. Ar fi preferat să treacă și prin Regatul Elfilor și să-ncerce să-l calmeze pe Wellan, dar ordinele acestuia fuseseră cât se poate de clare și-ar fi fost foarte furios dacă ea nu l-ar fi ascultat.

Puse un picior în scară și tocmai voia să-și facă vânt în șa, când simți o mână ușoară pe umăr. Se-ntoarse imediat, sperînd-o pe Regina Calva, care se uita la ea cu tristețe.

— Tilly este regele, spuse ea, cu voce blândă. Nu-și poate permite ca înaintea tuturor să-și arate adevăratele sentimente, dar și el este la fel de afectat ca și mine.

— Sunt doar un Cavaler, Maiestate, nu-mi stă-n fire să judec faptele regilor.

— Ordinul vostru, Cavaliere, împămîntenește adevăratele valori. Sunt fericită că și fiica mea face parte din el.

Regina șovăi preț de-o clipă înainte să vorbească despre subiectul ce-o interesa în mod deosebit.

— Cum a murit Fan? întrebă ea în cele din urmă, cu ochii plini de lacrimi.

— A fost înjunghiată de agresori, la fel ca și soțul

ei. Cât despre locuitorii din Shola, ei au fost masacrați de dragoni care le-au smuls inima.

Calva își ascunse fața frumoasă-ntre mâini și-ncepu să plângă cu amărăciune.

Chloe îi puse o mână compătimitoare pe umăr și-o rugă să facă în așa fel încât asemenea atrocități să nu se petreacă și-n regatul ei. Incapabilă să mai vorbească, regina se desprinsese ușor și dispăru.

Urcând în șa, Chloe hotărî ca atunci când va ajunge în biblioteca Palatului de Smarald, să citească totul despre țara aceasta stranie. Se-ndreptă spre sud, sperând ca frații ei de arme să fi avut mai mult succes în demersurile lor.

MÂINI MAGICE

Ceilalți patru frați de arme ai lui Chloe își continuară drumul pe plajă, până când ajunseră-n apropierea Regatului de Argint. Cavalerii Santo și Falcon se despărțiră de frații lor de arme și se-ndreptară spre fortăreața Regelui Cull, păstrând alături de ei și unul dintre caii ce duceau proviziile de merinde. Cavalerii Dempsey și Bergeau își continuară drumul spre miazăzi, pentru a-și îndeplini și ei misiunea încredințată de Wellan.

Santo și Falcon văzură în curând detașându-se la orizont fortăreața Regatului de Argint și fură mai degrabă uimiți de ce le-apărea înaintea ochilor. Castelul se afla pe-un deal, iar țara întreagă părea să fie-nconjurată de-un zid de piatră. Preț de câteva clipe, cei doi Cavaleri se opriră și-l priviră. La cursul lor de istoria continentului, nu auziseră de astfel de fortificații.

— Este-o construcție recentă, afirmă Santo, zgâriind un pic zidul.

— Fără-ndoială servește la apărarea regatului de vânturile puternice sau de valuri, pe timp de furtună, bănuie Falcon.

— Nu putem afla decât într-un singur fel.

Merseră de-a lungul zidului vreme de câteva ceasuri bune fără să poată vedea intrarea. Între timp

marea rămăsese departe, în urmă, iar ei se treziră la granița dintre Regatul de Argint și cel de Cristal, îndreptându-se încet și sigur spre țara lui Smarald întâiul.

— Este ridicol! izbucni Falcon într-un târziu. De ce-ar construi un rege asemenea fortificații fără să prevadă și-o ieșire?

— Pentru că, desigur, ea se află la miazănoapte sau în apropierea castelului, îi răspunse Santo, care refuza să-și piardă speranța.

Wellan le-ncredințase această misiune și ei nu se vor întoarce acasă decât atunci când se vor fi achitat de ea. Își prelungiră drumul spre răsărit, slujindu-se de simțurile lor magice ca să poată observa orice urmă de viață.

Nimic.

Doar la lăsarea serii ei descoperiră, în sfârșit, marea poartă metalică, în fața unui drum de pământ care te conducea spre Regatul de Cristal.

Cu deosebită politețe Falcon își anunță prezența și-un cap împodobit cu-n coif apăru printre crenelurile din vârful meterezelor. Bărbatul îi studie câteva clipe, apoi dispăru fără să rostească un cuvânt.

— Mi se pare ridicol să-i cer unui rege să se apere împotriva unei invazii, în timp ce regatul lui este înconjurat de-un asemenea zid, îi zise Falcon însoțitorului său.

— Se cuvine totuși să-l înștiințăm, insistă Santo.

Zeci de bărbați îmbrăcați în armuri argintate se-nghesuiră între blocurile de piatră și se-aplecară

peste zid să-i poată vedea.

— Mergeți în drumul vostru, străinilor, le spuse unul dintre ei. Avem ordin să nu lăsăm pe nimeni să intre.

— Suntem Cavaleri de Smarald, îi replică Falcon, fără să-și ascundă mirarea în fața lipsei lor de bun-simț.

— Asta este voia Regelui Cull de Argint. Plecați!

— Aducem un mesaj pentru rege, insistă Santo, îndreptându-se mândru-n șa. Nu plecăm decât după ce i-l vom fi spus.

Gărzile se sfătuiră între ele și Cavalerii simțiră cum în sufletul lor crește un sentiment de dușmănie. Știau foarte bine că locuitorii Regatului de Argint suportaseră consecințele atacului Regelui Draka, dar acesta nu era un motiv să se poarte cu atâta lipsă de respect cu cei doi vizitatori.

— Suveranul nostru n-are ce face cu un mesaj venit din Regatul de Smarald, scuipă cu dispreț unul dintre bărbați.

— Spuneți-i Regelui Cull că Ordinul Cavalerilor de Smarald are oameni de onoare și luptători valoroși, înzestrați cu puteri magice, adăugă Santo, pândindu-le reacția.

Soldații ezitară, apoi unul dintre ei, repede ca fulgerul, aruncă o dagă spre cei doi Cavaleri. Santo își ridică mâna și pumnalul cu lama scurtă și groasă se-opri la câțiva centimetri de brațul lui. De pe creneluri se-auzi un murmur de neliniște.

— Cui trebuie să i-o dau înapoi? întrebă râzând Cavalerul.

Soldații se lăsară imediat jos, să se pună la adăpost. Mișcând ușor degetele, Santo aduse arma până-n mâna lui și-o studie cu atenție.

— E-o piesă bine făcută, îi spuse el lui Falcon, ridicând capul.

— Dac-am lăsa caii să pască în timp ce noi așteptăm răspunsul regelui? sugerează celălalt.

Santo lăsă pumnalul s-alunece în centură și descălecă. Apoi cei doi Cavaleri puseră caii la adăpost.

În interiorul incintei fortificate, soldații-l numiră pe unul dintre ei să meargă și să-l vestească pe rege.

De la plecarea lui Shill, fiul cel mare al Regelui Draka, în Regatul de Argint nu mai erau magicieni și ei știau că regele căuta cu disperare unul. Abătut, mesagerul își mână la pas calul ținându-l de frâu, până la palatul de lângă deal. Copitele acestuia răsunau pe dalele curții. Oprindu-se în fața minunatelor porți de-argint ale aripii principale, bărbatul sări pe pământ, își încredință calul uneia dintre gârzi și se grăbi spre interior.

Construcție uriașă din piatră albă, atât în interior, cât și în exterior, Palatul de Argint nu era un loc primitiv. Zidurile șlefuite arătau sobru, nefiind luminate decât de câteva torțe. Doar sala tezaurului avea numeroase opere de artă, alături de care era și armura Regelui Hadrian, care-i condusesese odată pe primii Cavaleri de Smarald.

Evenimentele ultimilor ani îi dezgustaseră pe locuitorii Regatului de Argint, iar în castel domnea o liniște de mormânt. Chiar și Regele Cull avea o

privire-ntunecată. Nu mai acorda audiențe nici unui supus, căci era prea ocupat să se-ngrijească de slabele resurse ale poporului său. Fără schimburi comerciale sau culturale, Regatul de Argint trebuia să se mulțumească cu el însuși, să producă suficient de multă hrană pentru toți oamenii lui și să-ncerce să-și educe copiii, care erau din ce în ce mai puțin numeroși. Dar ceea ce-i lipsea foarte mult regelui era un magician sau, mai degrabă, un vindecător, căci fiul lui cel mic era grav bolnav și nimic nu putea să-i redea sănătatea. Regina Olivi și el pierduseră deja doi copii la vârste mici și se temeau să nu aibă și-al treilea aceeași soartă.

Când garda îi spuse că un soldat dorește să-i vorbească, regele fu tentat să-l refuze și să-l trimită înapoi la postul lui de pe metereze, fără măcar să-l asculte. Stătuse câteva nopți la rând la căpătâiul copilului și era de-a dreptul epuizat, căci nu-l putuse ajuta cu nimic pentru a-l salva. Suspină din inimă și, cu o mișcare a capului, îi făcu semn să-l lase să intre. Apoi se instalează în jilțul lui, străduindu-se din răspuțeri să țină ochii deschiși. Soldatul plin de praf puse un genunchi la pământ și-și salută suveranul.

— La poarta de miazăzi sunt doi străini, Sire, anunță el.

— Ordinele mele în această privință sunt clare, soldat, răspunse agasat monarhul.

— Unul dintre ei este magician, Maiestate.

Auzind acestea, regele se-ndreptă imediat în jilț. Să fie acesta răspunsul la rugămințile pe care le

adresase el zeilor mării, venerați de poporul său?

— V-au spus cine sunt? îl întrebă el.

— Cavaleri de Smarald.

Cum era posibil? Luptătorii aceia dispăruseră cu multe sute de ani în urmă, lăcomia lor grăbindu-le sfârșitul.

— Vă aduc un mesaj, adăugă soldatul.

— În cazul acesta conduceți-i la turnul dinspre miazăzi. Purtați-vă frumos cu ei, dar nu-i lăsați să vorbească cu oricine.

— Alerg acum, Sire!

Regele se duse-n camera în care-și păstra hainele și-și chemă servitorii. Își va primi musafirii așa cum o face un om de rangul lui, chiar dacă familia lui fusese renegată de toate țările continentului.

* * *

În tot acest timp cei doi Cavaleri aprinseră un foc alături de drum, într-un spațiu ocupat într-o parte de niște menhire ciudate. Santo pregătea ceaiul, în timp ce Falcon se-ocupa de cai. Era deja prea întuneric și Cavalerului superstițios nu-i convenea că se află într-un loc atât de descoperit. Veni și se așeză lângă Santo și primi cu recunoștință cana de ceai pe care acesta i-o întindea.

— N-ai de ce să te temi, frate! Am sondat regiunea. Nu suntem decât noi și prietenii noștri soldații.

— Crezi că puterile noastre o să ne permită să simțim prezența dragonilor și-a oamenilor-insectă? întrebă Falcon, tremurând.

— Dacă sunt vii, da, cu siguranță.

— Și dacă sângele nostru e diferit de-al lor?

— Falcon, te rog! Am fost obișnuiți să recunoaștem tot ceea ce ne-nconjoară și îți jur că nu este niciun pericol aici. Calmează-te și sondează tu însuși locul, ca să te convingi!

Falcon puse cana jos și-și rări respirația, ceea ce pentru el nu era lucru ușor, în timp ce noaptea se-ntindea peste Enkidiev. Își închise ochii de culoarea turcoazei și lăsă să intre în el toate vibrațiile pământului și-ale cerului. O căldură apăsătoare îi cuprinse tot corpul. Ascultă cu atenție totul, dar Santo avea dreptate. Nu simți niciun pericol... până când o lovitură surdă îl făcu să deschidă imediat ochii. Marile porți de metal se-nvârteau încet în jurul balamalelor. Deja în picioare, Santo se încruntă.

— Nu simt nicio intenție dușmănoasă, afirmă el.

O duzină de soldați îmbrăcați în armuri argintate înaintară, cu mâna pe garda săbiei, dar Santo era convins că ceea ce vedea nu era decât precauție. Nu se îndoia că soldații nu ieșiseră din fortăreață ca să-i omoare. Bărbații se opriseră-n fața lor și Cavalerii le simțiră reticența, dar se vedea că primiseră un ordin.

— Maiestatea Sa Regele Cull de Argint a fost informat de prezența voastră aici și dorește să stea de vorbă cu voi, spuse unul dintre soldați, privind pe deasupra capetelor lor.

În timp ce Santo se-nclina ușor în fața soldatului, pentru a-i arăta supunerea, Falcon le sondă inimile.

Bărbații aceștia nu erau decât niște copii atunci când Regele Draka se refugiase la Shola, simțindu-se profund umilit.

Santo și Falcon își strânseseră lucrurile, își recuperară caii, apoi îi urmară pe soldații Regatului de Argint de partea cealaltă a zidului. Acolo-i așteptau alți soldați călare, cu torțele-n mâini, pentru a-i conduce-n turnul regelui.

Cavalerii se uitară cu discreție-n jurul lor, să observe tot ce-i înconjura.

Ca și cum ar fi fost o cochilie uriașă, tot regatul se-ntindea între fortificații. Călărind spre palat, ei văzură mii de puncte mici și luminoase, care le arătau că supușii regelui trăiau asemenea boabelor de struguri în ciorchine, în sate mici și legate unul de altul, întinzându-se până pe țărmul mării.

Fortăreața le apărură imediat în față. Mai mică decât cea din Regatul de Smarald, ea ocupa totuși mai mult loc. Nu avea pod suspendat, ci, mai degrabă, niște porți de-argint. Servitorii apărură imediat să se-ocupe de caii lor, iar alți soldați îi preluară să-i conducă în turnul regelui.

Falcon nu se putu împiedica să nu-și dea seama de reacția ostilă a celor pe care-i întâlneau când observau platoșa verde și împodobită cu pietre prețioase, amintire dureroasă a înfrângerii Regelui Draka. Lângă el, Santo stătea cu capul sus, totuși el trebuia să fi simțit același lucru. Soldații se opriră în fața unei uși, o deschiseră și trecură de-o parte și de alta a ei, pentru a-i lăsa pe străini să treacă.

Cei doi Cavaleri intrară într-o încăpere rotundă, în

mijlocul căreia se afla un tron din argint masiv, pe care stătea un bărbat foarte tras la față. Era-mbrăcat într-o haină imaculată și n-avea decât o centură de-argint și o coroană simplă, turnată din același metal prețios. Cavalerii se-nclină în fața lui.

— Sunt Regele Cull al Regatului de Argint, declară el, cu vocea aspră a unui om foarte obosit. Mesagerul meu mi-a spus că sunteți Cavaleri de Smarald.

— Este-adevărat, Maiestate, îi răspunse Santo.

— Totuși, acei Cavaleri au dispărut de foarte mult timp.

— Acum cincisprezece ani, Regele Smarald întâiul a hotărât să reînvie acest ordin de cavalerie, formându-i, în acest scop, pe acei copii ai continentului, care manifestau capacități excepționale. Noi suntem printre primii care-am fost investiți.

Cull se uită preț de câteva momente bune la ei, iar Cavalerilor le fu dat să-i simtă adâncă amărăciune, căci el fusese ținut departe de toate aceste hotărâri ale continentului, încă de la începutul domniei sale.

— Sunt Cavalerul Santo de Smarald și alături de mine este Cavalerul Falcon de Smarald, continuă tânărul luptător, pentru a-l împiedica pe rege să se lase din nou pradă melancoliei.

— De ce-ați venit până la mine?

Cei doi Cavaleri schimbă între ei o privire, convenind, telepatic, să comunice Santo mesajul, în numele amândurora.

Cu vocea plină de compasiune, acesta îi povesti regelui ce văzuse la Shola.

— Ați găsit într-adevăr corpul fratelui meu, Regele Shill? vru să știe Cull, al cărui chip devenise alb ca varul.

— Da, Maiestate, afirmă Santo, coborându-și privirea. A fost înjunghiat în inimă de dușmani.

Regelui Cull nu-i venea să creadă că un magician atât de priceput ca fratele lui nu s-a putut apăra împotriva unor astfel de monștri. Rămase-apoi tăcut câteva momente lungi, încercând să-și imagineze aceste ultime clipe de viață ale fratelui său.

— Ce s-a întâmplat cu Regina din Shola? întrebă într-un târziu.

— S-a stins și ea, Sire, spuse Santo, dar apucase să-și încredințeze deja fiica Regelui Smarald întâiul.

— Nu știam că fratele meu are-o moștenitoare, se miră Regele Cull. Credeam că...

Suveranul nu-și termină propoziția. Se ridică și se duse până la fereștrua din zid, care se deschidea spre ocean, în depărtare. Cavalerii nu-nțeleseseră emoția stranie care cuprinsese deodată inima monarhului. Ar fi trebuit să se bucure, auzind de-un descendent al lui, care supraviețuise masacrului. Cu toate acestea starea lui era dovada unei mari gelozii. Cull era îndrăgostit de Fan și se-aprinsese doar la gândul că ea-i dăruise un copil fratelui său.

„Se pare că regina l-a vrăjit și pe-ăsta“, gândi Falcon. Discret, Santo îl atenționează imediat cu cotul pe fratele său de arme, ca să-și dea seama unde se află.

— Copilul trebuie să stea în Regatul de Smarald? întrebă Cull, întorcându-se spre cei doi luptători.

— A fost dorința mamei sale, ca ea să devină Cavaler, Maiestate, răspunse Santo.

— Seamănă cu Fan? se neliniști regele, apropiindu-se de ei și-având ochii plini de lacrimi pe care abia le stăpânea.

— Într-un anume fel, e greu de spus, ignoră Santo intenționat răspunsul.

Cull se-ntoarse, se-așează din nou și oftă din cauza unei oboseli care nu era prefăcătorie.

— Soldații mei mi-au spus că unul dintre voi este magician, rosti el, încruntându-și sprâncenele.

— Toți Cavalerii de Smarald sunt, Alteță, îl asigură Santo.

— Au și capacitatea de-a vindeca?

— Câțiva dintre noi sunt mai pricepuți decât ceilalți.

— Fiul meu este grav bolnav și niciunul dintre leacurile obișnuite se pare că nu-i folosește. Ați accepta să-l îngrijiți?

— Ar fi o onoare pentru noi, Sire.

Cu toată oboseala, Cull sări de pe tronul lui trecu prin ușa turnului, și-o luă pe culoare strâmte și scări secrete, fără să se uite dacă este urmat de garda personală. Cavalerii îl urmau îndeaproape, liniștiți, înțelegând abia acum care este-ntr-adevăr rolul lor pe continent. Ei erau apărătorii și slujitorii tuturor locuitorilor continentului Enkidiev, chiar și ai prinților bolnavi.

Intrară într-o cameră spațioasă, de marmură albă,

luminată de-o mulțime de candelă, cu siguranță, camera regală. Pe peretele opus intrării, între două ferestre largi, se afla un pat mare, cu baldachin. Voalurile de culoarea opalului care-l acopereau fluturau ușor în adierea serii. Dulapuri și comode elegante stăteau în fața pereților, împreună cu o oglindă minunată, într-o ramă de-argint de forma unui pescăruș.

Lângă un leagăn de-argint, pe care abia-l mișca, stătea Regina Olivi. Era o femeie plăcută și în același timp ștearsă, cu părul lung și aurit. Trăsăturile ei frumoase erau acum marcate de numeroasele nopți nedormite, petrecute la căpătâiul fiului ei. Privirea ei stinsă se opri asupra celor doi străini care-l însoțeau pe soțul ei.

— Sunt Cavaleri de Smarald, o anunță regele. Și magicieni totodată.

O rază de speranță însufleți ochii obosiți ai reginei. Acești bărbați veniseră să-i salveze fiul. Cull ridică cu blândețe copilul din leagăn și-l apropie de Cavaleri. Bebelușul era palid ca moartea și transpirația îi acoperea puful negru de pe căpșor.

În vârstă de doar câteva luni, ar fi trebuit să fie plin de viață, dar el rămânea nemișcat în brațele tatălui său. Dintre toți Cavalerii de Smarald, Santo era cel mai talentat în ale vindecării, întinse deci mâinile, iar Regele Cull i-l încredință pe prinț fără să ezite. Neliniștită din cauza copilului, regina i se alătură soțului, pentru a-l vedea pe vindecător. Cavalerul culcă bebelușul pe brațul stâng și trecu ușor mâna dreaptă de-a lungul corpului plâpând al

acestuia.

— Unde l-aș putea pune? îl întrebă el pe rege.

Cull se-ndreptă spre o comodă de lemn de culoare deschisă și, cu un gest brusc, eliberă suprafața ei de tot ce se afla pe ea. Santo îl așează acolo pe prinț și trecu și cu mâna cealaltă pe deasupra lui.

— Puteți să-l salvați? șopti regele cu o voce care implora.

— Răul este adânc, Maiestate, răspunse Santo, totuși eu cred c-am să-l pot ajuta. După ce-i voi fi transmis forța mea vitală, voi fi, un timp, inconștient. Atunci va trebui să faceți tot ceea ce Cavalerul Falcon vă va cere.

— O să-l ascultăm, îl asigură Cull.

Santo întoarse ușor capul spre Falcon și, preț de câteva clipe, ochii lor schimbă câteva informații.

Da, erau adevărați magicieni, înțelesesă cei doi regi simțind cum printre ei trece o curioasă forță, rece și invizibilă. Apoi Santo se concentrează asupra copilului bolnav. Ridică mâinile deasupra capului și se exprimă într-o limbă necunoscută. Deodată palmele lui se luminează și Regina Olivi își duse mâna la gură, înăbușindu-și un strigăt de surpriză. Tânărul îmbrăcat cu o platoșă verde își puse mâinile pe pieptul copilului, apoi pe capul lui. După un moment, Cavalerul începu să tremure astfel încât aproape nu se putea controla și lumina din palmele lui dispăru. Se clătină, iar Falcon îl sprijini imediat cu brațul.

— Unde-ar putea să se odihnească departe de privirile celorlalți? îl întrebă el pe rege, ascunzându-

și neliniștea pe care i-o inspira sfârșeala fratelui său.

Regina îi arătă imediat un pat dintr-un dormitor. Falcon îl conduse pe Santo până lângă pat și-l întinse peste cuverturi. Își trecu repede mâna pe deasupra corpului lui și observă că forța lui vitală era foarte slabă.

— Știi ce să faci, șopti Santo, cu ochii doar pe jumătate deschiși.

Falcon îi ridică repede capul și-l strânse de braț după obiceiul

Cavalerilor, apoi se retrase.

Corpul lui Santo fu înconjurat de-un nimb de lumină albă și Falcon se pregăti să-l vegheze. Recuperarea energiei pierdute, după o vindecare atât de solicitantă, era un moment extrem de delicat pentru un Cavaler. Unul dintre frații lui de arme trebuia să rămână neapărat lângă el, ca absolut nimeni să nu-l atingă.

Pe comodă copilul prindea viață, sub privirile neîncrezătoare ale părinților lui. Niciodată, de la nașterea lui, nu manifestase atâta vitalitate. Mânulele i se mișcau în toate direcțiile și, în sfârșit... începu să plângă.

— A reușit... A reușit, bărbate, șopti Olivi, căreia nu-i venea să creadă.

Îl luă cu dragoste în brațe și-l strânse fericită la piept. Privindu-i pe amândoi, Cull savura acest moment dăruit de soartă. Destinul păstra, câteodată, asemenea surprize oamenilor. Mângâie obrazul reginei și căpșorul copilului și se duse în

dormitorul în care Falcon veghea.

— Cum îi este? întrebă neliniștit regele Cull.

— Își reface încet forțele, Alteță, răspunse Cavalerul. Peste câteva ore își va fi revenit complet.

— O să vă pregătesc o cameră mai bună să vă puteți odihni amândoi.

— Mi-e teamă că prietenul meu nu poate fi mișcat atâta timp cât lumina îl hrănește.

— În acest caz voi pune slujitori la dispoziția voastră. Nu ezitați să le cereți tot ce-aveți nevoie.

Falcon îi mulțumi și regele se retrase alături de regină și fiul lor. Cavalerul își trase un jilț la căpătâiul lui Santo și se instalează în el ca să-l vegheze. Nu trebuia să adoarmă înainte ca fratele său de arme să fie în afară de pericol, pentru că nimeni n-avea voie să se atingă de lumina albă care-i înconjură corpul. Instrucțiunile lui Elund fuseseră ferme în această privință. Îi supraveghe fața netulburată, sperând că vindecarea prințului moștenitor le va permite să convingă Regatul de Argint să reia legăturile cu restul continentului.

Santo ieși din starea de inconștiență cu câteva ore înainte de revărsatul zorilor. Energiile cerului și-ale pământului îi restabiliseră forțele și el îi cedă locul camaradului său, pentru ca acesta să se poată odihni un pic înainte de răsăritul soarelui. Se duse să bea apă și-și trase apoi jilțul lângă fereastră.

Originar din Regatul Fal, aflat la granița cu Deșertul, dar crescând în Regatul de Smarald, aflat în centrul continentului, Santo nu văzuse într-adevăr oceanul. Rămase deci sprijinit de fereastră,

admirându-i imensitatea și privind primele raze de soare ce colorau cerul în nuanțe de roz și gri. Știa că undeva, mai spre apus, existau și alte pământuri, de partea cealaltă a oceanului, dar erau atât de îndepărtate, încât nu se puteau vedea nici chiar din vârful Muntelui de Cristal. Pe-aceste pământuri îndepărtate trăiau dragonii care mâncau inima ființelor cu sânge cald...

Falcon se trezi în momentul în care un mesager al regelui veni să-i invite la prima masă din acea zi. Cei doi Cavaleri își făcură rapid toaleta, consacrară câteva minute meditației și-i urmară pe slujitori. Aceștia îi conduseră într-o imensă sală de marmură albă, împodobită cu tapiserii brodate cu albastru și argint, reprezentând ființe ce trăiau în ocean, necunoscute lor. Una dintre ele era un pește uriaș cu spatele complet negru, burta albă și-un rând de dinți foarte ascuțiți. Celălalt era și mai straniu: avea un cap rotund, înzestrat c-un singur ochi și-o mulțime de labe lungi. Wellan ar fi putut precis să-l identifice, el care citise toate cărțile din Biblioteca de Smarald, dar pentru Santo și Falcon ele erau niște fiare tot atât de înspăimântătoare ca dragonii mâncători de oameni.

Cei doi fură invitați să se-așeze la masa regelui. Regele Cull și Regina Olivi erau cât se poate de fericiți.

— Cavalerie, ați salvat viața fiului meu, spuse regele cu un zâmbet radios. Cereți-mi orice vreți și vă voi da.

— În acest caz, permiteți-mi să vă rog ca, în cazul

în care unul dintre copiii voștri va demonstra talent pentru magie, să-i permiteți să devină Cavaler de Smarald, răspunse Santo.

— Vă dau cuvântul meu, spuse monarhul.

Slujitorii aduseră pe masă pâine, miere, ouă, fructe, iar cei doi călători mâncară cu poftă.

— Misiunea voastră era să ne anunțați tragicul destin al regatului fratelui meu, întrebă Cull, de data aceasta mai serios.

— Am venit să vă cerem să pregătiți poporul în vederea unei eventuale invazii dinspre mare, îl informă Falcon, dar când am văzut zidul care vă-nconjoară regatul, am înțeles că sunteți deja pregătiți.

— Totuși, noi am vrut să vă-ntâlnim și să vă anunțăm că s-a înființat din nou Ordinul Cavalerilor de Smarald, adăugă Santo.

— O noutate liniștitoare, dacă este într-adevăr o noutate, se-nvoi suveranul. Cât despre zid, la începutul domniei mele ordonasem înălțarea lui, pentru a-mi feri poporul de eventualele represalii ale altor regate, după plecarea tatălui meu.

— Ceea ce, în final, vă va salva pe toți, observă Santo.

Timp de câteva momente regele îi privi tăcut, tot așa cum făcea și Smarald întâiul când era pe punctul să ia o hotărâre importantă.

— Spuneți-i suveranului vostru că noi îi vom adăposti pe toți cei care vor cere găzduire, dacă acest război are să izbucnească, declară monarhul. Dar înainte de-a vă întoarce acasă, mi-ar plăcea să

luați parte la ceremonialul funerar pe care-l voi îndeplini în memoria fratelui meu și-a soției sale.

— Va fi o onoare pentru noi, îl asigură Falcon.

Mulțumiți de felul în care reușiseră să-și îndeplinească prima lor misiune, Cavalerii de Smarald băură-n cinstea Regatului de Argint.

UN POPOR NEÎNDUPLECAT

Ajuns în apropierea hotarelor Regatului de Cristal, Dempsey se despărți de Bergeau pe plaja pietroasă, plină de conglomerate. Primul o luă apoi spre interiorul țării, în timp ce al doilea își continuă drumul, trăgând alături de el și calul care-i purta proviziile de mâncare.

Despre această țară Dempsey știa doar că trecuse de curând în mâinile unui rege tânăr, care abia dacă avea vârsta lor. De fapt, Regatul de Cristal nu era decât o întindere mare de văi, pe care creșteau foarte puțini copaci și unde oile pășteau în voie. Mândri și belicoși, locuitorii lui se apăraseră foarte bine în timpul primei invazii a oamenilor-insectă. Cu toate că erau înconjurați de patru țări diferite, oamenii Regatului de Cristal nu fuseseră nicicând tentați să adopte obiceiurile și moravurile vecinilor lor.

Mai mult decât independenți, lor nu le plăcea deloc să-i vadă pe străini trecându-le frontiera fără vreun motiv anume. Dempsey se așteptă, deci, la o reacție cât se poate de rapidă din partea lor și nu fu dezamăgit. După ce abia străbătuse primii kilometri, spre răsărit, simți primejdia. Cu mâna pe garda săbiei, își păstră aceeași alură, până ce paznicii binevoiră să se-arate. Nu știa unde, pe-acest

teritoriu vast, se afla castelul regelui, iar ajutorul acestora i-ar fi fost de mare folos.

Acești maeștri ai camuflajului se furișară afară din ascunzătoarea lor, în momentul în care Dempsey începu să coboare către râul Mardall, care despărțea această țară de mare. Imediat Cavalerul fu înconjurat de-o duzină de bărbați, înarmați cu săbii, îmbrăcați cu tunici a căror culoare se confunda cu vegetația înconjurătoare.

— Cine ești și ce faci pe teritoriul Regelui de Cristal? întrebă cel mai în vârstă dintre oameni.

— Sunt Cavalerul Dempsey de Smarald, se prezentă el cu mândrie și am de transmis un mesaj suveranului vostru.

Bărbații se sfătuiră din priviri și Dempsey le-nțelese nehotărârea. Regatul de Cristal era țara în care resursele erau mai degrabă puține și slabe, iar locuitorii își petreceau aproape tot timpul asigurându-și subzistența, mai degrabă decât „ștergând praful” de pe cărțile de istorie. Ei n-aveau nici cea mai mică idee ce înseamnă „Cavaler de Smarald”, fost sau prezent.

— Dacă ești tocmai din Regatul de Smarald, nu cred că ai avea vreun motiv să-i vorbești regelui, spuse omul, încă nesigur.

În același timp, toți îi admirau platoșa verde incrustată cu pietre prețioase în formă de cruce, iar Cavalerul înțelese că acestea nu prea făceau parte din viața lor obișnuită. Trecură înaintea lui, dar fără să înceteze să-l supravegheze. Dempsey le simțea atenția fixată asupra lui și se-ntrebă, firesc, dacă ei

nu luaseră hotărârea să-l îndepărteze mai degrabă de castel, căci o apucară de-a lungul râului spre soare-apune. Apa râului Mardall nu înainta cu prea mare viteză, dar era adâncă. Pe celălalt mal copiii pescuiau. Când trecu, majoritatea se-ntoarseră să se uite la el. Ce să le fi trezit interesul, calul sau platoșa ale cărei pietre prețioase străluceau în lumina soarelui?

După un timp oamenii se opriră, în sfârșit, la malul apei, iar unul dintre ei suflă într-un corn mare și negru pentru a-i înștiința și pe ceilalți locuitori că aveau un musafir. Poporul acestui regat era alcătuit într-o societate foarte bine organizată și

Cavalerul nu avea nici cea mai mică îndoială că el are să știe să se apere împotriva invadatorului și-a doua oară, la fel de eficace ca prima oară. Dacă Wellan avea dreptate și dragonilor le era teamă de apă, atunci satul se afla bine plasat dincolo de râu. Acesta era un mijloc de apărare natural excelent împotriva monștrilor.

Bărbații intrară-n râu, a cărui apă le ajungea până-n talie, iar Dempsey îi urmă călare, păstrându-și atenția trează. Își urmară drumul printre văi semănate și colibe adunate în grupuri mici, printre care se alungau unii pe alții capre și copii. În apropierea caselor de piatră, femeile pregăteau mâncarea sau confecționau haine.

— Dar bărbații unde sunt? vru să știe Dempsey.

— Răspândiți pe ici, pe colo, la câmp sau la moară, îi răspunse călăuza sa, dând din umeri. Se ocupă de animale sau fac de pază. Niciodată nu sunt prea

departe de familiile lor.

Traversară mai multe sate mici, apoi Dempsey văzu o colibă imensă în apropierea unei mori de vânt. Însoțitorii lui i-o arătară ca fiind locuința Regelui Cal și a Reginei Felicita. „E curios, se gândi Cavalerul, cum unii monarhi s-au hotărât să trăiască în locuri atât de expuse.” Această casă mare nu era fortificată, iar oricine pătrundea înăuntru o putea distruge. Nu era prudent să lași cele mai importante personaje din regat fără nici cea mai mică protecție.

Dempsey descălecă în fața straniului palat cu acoperiș de paie. Unul dintre însoțitori îl conduse în interior, în timp ce alții se ocupau de calul său. Caracterul rustic al locului îl surprinse pe Cavaler. Împrejurul unui hol mare erau o sumedenie de camere mici, ale căror ziduri erau, de fapt, piei întinse pe bârnele care sprijineau acoperișul. În mijlocul colibeii se afla o vatră enormă de piatră.

La câțiva pași de foc, un bărbat îmbrăcat într-o tunică arămie sălta pe genunchi un băiețel. Părul lung și negru era înconjurat în dreptul frunții de-un lăntșor aurit. Observând străinul care se apropia, opri imediat jocul.

— Cal, omul acesta vrea să-ți vorbească, spuse însoțitorul lui Dempsey, arătându-l pe musafir cu degetul.

Regele de Cristal puse jos băiețelul și-i șopti ceva la ureche. Acesta o șterse râzând, iar suveranul se apropie de luptătorul îmbrăcat în verde și-i întinse prietenește mâna. Dempsey i-o întinse la rândul său

pe-a lui și, spre marea sa surpriză, regele îi strânse brațul așa cum o făceau Cavalerii. Ochiul celui gri al bărbatului erau plini de înțelepciune și de experiență, cu toate că fața lui arăta tânărie.

— Sunt Regele Cal, se prezentă el cât se poate de simplu.

— Iar eu, sunt Cavalerul Dempsey de Smarald, Maiestate, spuse acesta înclinându-se.

— Este chiar la ceea ce mă gândeam! Veniți și luați loc!

Îl trase lângă vatră și-l făcu să se așeze într-un fotoliu de lemn. Când însoțitorul înțelese că regele său era mai mult decât în siguranță alături de omul împodobit cu pietre prețioase, îi lăsă singuri și se-ntoarse la postul lui de pază.

Observând decorațiunile artizanale care-l înconjurau, Dempsey înțelese că acești oameni erau diferiți de toți ceilalți, împământeniti pe țărmul oceanului, ei erau vecini cu Regatul Zenor unde, cu sute de ani în urmă, se desfășurase bătălia hotărâtoare împotriva invadatorului și totuși suferiseră foarte puține pierderi.

— Mă bucur să întâlnesc un adevărat Cavaler de Smarald, mărturisi, candid, regele. Unul dintre copiii noștri studiază acum cu magicianul Elund. O să-i stea bine în costumul acesta.

— Am ales să ne-mbrăcăm la fel cu Cavalerii de altădată, Maiestate, dar principiile care ne conduc sunt mai nobile.

— Desigur că nu sunteți singurul care ați fost investit până în prezent, nu-i așa? Unde sunt

ceilalți?

— Ne-am despărțit în scopul de-a preveni toate regatele de pe coastă despre pericolul care ne paște deopotrivă. Mi-e teamă că dușmanul pe care strămoșii noștri l-au alungat are să se-ntoarcă. A devastat deja Regatul Shola, fără să lase niciun supraviețuitor.

— Niciunul? se miră regele. Un popor întreg a fost distrus?

— Într-o singură noapte, Alteță.

Suveranul începu să măsoare cu pași mari în lung și-n lat încăperea, având ochii fixați în pământ, apoi stătu și-și opri privirea curajoasă chiar în ochii Cavalerului.

— Încotro s-a retras dușmanul? mai întrebă el, în timp ce-și lovea pieptul cu pumnii, ca un zeu al războiului.

— S-a retras spre mare și noi nu putem ști unde va debarca data viitoare. Din acest motiv este necesar să prevenim toate regatele de coastă.

— Ce strategie ne sugerează Cavalerii să adoptăm?

— E bine să nu înfrunțați dușmanul singur. Dacă vom acționa separat, vom fi omorâți cu toții. Pentru moment, am prefera să adoptați o atitudine defensivă.

— Sunt de acord. Dacă legendele spun adevărul, creaturile astea sunt foarte greu de eliminat. Avem să ne supunem exigențelor voastre.

Dempsey voi atunci să i se vorbească despre acele legende pe care, dintre Cavaleri, doar Wellan părea să le cunoască. Regele Cal îi mărturisi că poporul de

Cristal nu deținea niciun text scris despre această invazie și că evenimentele trecutului fuseseră transmise din generație în generație, de către povestitori, pe cale orală. Aceștia erau aleși în funcție de memoria lor foarte bună și de elocință. Dempsey se arată imediat dispus să-i cunoască și s-asculte ce aveau de spus pe tema acestui adversar misterios. Regele promise să-i adune pe toți la cină și-l conduse afară din colibă.

Se așezară pe-o stâncă înaltă și plată, la țărmul unui lac mare din apropierea palatului, iar Regele Cal îi prezentă Cavalerului toate mijloacele de apărare ale poporului său.

Doar seara, după ce soarele își ascunse discul de foc în dosul norilor tiviți cu aur, în jurul unui foc mare ce trosnea, Dempsey află mai multe despre temuții dragoni. Cei mai bătrâni dintre naratori răspunseseră la chemarea regelui și, povestind, alcătuiră un tablou mai degrabă neliniștitor al invadatorului. Unul dintre oratorii cu părul alb își întoarse spre Cavaler ochii albaștri ca seninul cerului de vară.

— Când fiarele astea înfricoșătoare au năvălit pentru prima dată pe continentul Enkidiev, au traversat Deșertul din sud, pentru că nu le plăcea apa.

Mulțimea de bărbați, femei și copii era cât se poate de liniștită, căci rareori se-ntâmpla ca povestitorii să accepte să vorbească despre perioada aceasta sumbră din istoria lor.

— Dar noi am văzut în zăpadă urmele pașilor

acestor fiare, protestă Cavalerul.

— Există, fără-ndoială, și un alt fel de dragon, spuse gânditor regele, ceea ce va complica strategia noastră de apărare, căci noi contăm pe lacurile și râurile noastre ca să le stăvilim atacul.

— Sunt, desigur, și alte modalități de a-i distruge, îl asigură Dempsey. Spuneți-mi, vă rog, tot ce știți despre primii dragoni.

Toate privirile curioșilor se fixară asupra Cavalerului cu păr bălai, dar Dempsey nu băgă de seamă, întrucât privirea lui era îndreptată asupra povestitorului.

— Acestea sunt niște animale de două ori mai mari decât un cal, urmă bătrânul. În loc de copite, picioarele lor se termină cu degete asemănătoare cu cele ale șopârlelor. Au un gât lung și-o coadă zbârlită, plină de spini tăioși. Capul le este triunghiular, iar botul lor ascuțit se deschide cu o gură plină de dinți la fel de ascuțiți.

— Cum se mișcă? Sunt rapizi?

— Înaintează la fel de repede ca un cal, dar sunt mult mai greu de omorât. Cavalerii lor nu știu întotdeauna să-i stăpânească, ceea ce a permis poporului nostru să-i doboare.

— În ce fel?

— Atrăgându-i în capcanele cu basculă pentru animalele mari, așa cum știu să sape triburile sălbatice din pădure, iar apoi arzându-i de vii. Unii dintre ei s-au înecat în mlaștini și râuri, dar foarte puțini.

Dempsey rămase atunci pe gânduri. „Monștrii

ăștia nu par să fie invincibili, dar cum să fii sigur că sunt aceiași cu cei care au atacat Regatul Shola?” se-ntrebă el. Nu puteai afla în niciun fel, iar Cavalerul nu voia să pună această întrebare în fața atâtor urechi tinere și neștiutoare.

— Cu ce se hrăneau aceste fiare? se interesă el în cele din urmă.

— Nu știm nimic, mărturisi povestitorul.

„Dacă ar fi smuls inima cuiva, fără-ndoială că cineva și-ar fi adus aminte”, se gândi Dempsey. Deci nu era vorba despre același animal. Regele simți dezamăgirea Cavalerului și se aplecă la urechea lui, întrebându-l ce-l interesa în mod special. Dempsey privi toate chipurile copilăroase care-l înconjurau și-și mușcă buza inferioară, neîndrăznind să se pronunțe. Regele Cal crezu atunci că știe ce-l împiedica să vorbească. Compunându-și un chip jovial și fără să-și arate în vreun fel neliniștea, monarhul anunță că sosise timpul ca cei mici să fie duși la culcare. Atunci mamele îi strânseră, cu toate protestele lor, și, purtând torțe în mâini, se-ndreptară spre căminele lor.

Cavalerul așteptă ca în sală să nu fi rămas decât bărbații și oamenii cei mai în vârstă, ca să le vorbească despre soarta oribilă ce fusese rezervată populației din Shola. Și așa, relatarea lui fu un șoc pentru toți cei prezenți. Înșiși povestitorii nu auziseră nicicând despre un dragon măncător de inimi ale unor ființe cu sânge cald.

— Va trebui să ne pregătim apărarea împotriva acestor ființe complet diferite, suspină suveranul.

Spuneți Regelui de Smarald că noi suntem gata să ne alăturăm Cavalerilor lui să apărăm continentul Enkidiev.

* * *

Dempsey petrecu noaptea în coliba regelui și descoperi că mai multe familii locuiau împreună cu cuplul regal. A doua zi dimineață fu trezit de râsetele copiilor care se alergau în jurul „camerei” sale. Se ridică în coate și-l prinse pe unul care izbucni în ras.

Cavalerul luă masa împreună cu anturajul regelui. Oameni simpli cărora le plăcea să se distreze și să inventeze tot felul de jocuri inteligente. Îi ascultă vorbind despre preocupările lor zilnice, iar asta îl făcu să-nțeleagă mai bine lumea care-l înconjură. Lăsă copiii să atingă pietrele prețioase ale platoșei sale, apoi încălecă. Regele Cal îi strânse prietenește brațul, iar Regina Felicita, o femeie la fel de modestă ca soțul ei, îi întinse un coș cu provizii. Dempsey le mulțumi pentru tot și îi sfătui să posteze santinele pe tot țărmul mării. Apoi o luă spre răsărit, în direcția Regatului de Smarald.

UN SCHELET AMENINȚĂTOR

Fără însoțitori, Cavalerul Bergeau călări întreaga zi, iar la lăsarea serii dormi pe plajă. Când se crăpă de ziuă, își adăpa cei doi cai și-și urmă drumul în direcția Regatului Zenor. Dintre toate țările despre care li se vorbise la cursul de istorie a continentului, aceasta era probabil țara pe care Cavalerii o cunoșteau cel mai bine, căci pe plajele ei se desfășuraseră ultimele bătălii împotriva oamenilor-insectă. Galopând pe plajă, Bergeau nu putea să rămână indiferent la evenimentele petrecute cu multe sute de ani în urmă. Cum avea să reacționeze poporul din Zenor, aflând că ființele malefice, care aproape că i-au făcut să dispară de pe suprafața pământului, se întorseseră?

Se-ntreba tot timpul de ce Wellan îl alesese pe el să-ndeplinească această misiune delicată. Nici măcar nu avea abilitatea lui Santo în relațiile cu oamenii și nici blândețea lui Chloe. Cum ar fi putut să-i prevină pe bieții oameni de pericol, fără să-i terorizeze?

Se gândea la toate posibilitățile când zări la orizont castelul sau, mai bine zis, ruinele lui. Curios lucru, palatul fusese construit pe un promontoriu

stâncos, care înainta spre mare, dând impresia că fundația i se scălda în apă.

Apropiindu-se mai mult, Cavalerul constată cât de ruinată era fortăreața. Din cele patru turnuri nu rămăseseră decât trei, cel de-al patrulea fiind ras de pe fața pământului. Blocuri mari de piatră zăceau pe plajă, în apropierea meterezelor, martori tăcuți ai teribilelor înfruntări dintre magicieni și vrăjitori. Cu Castelul de Smarald nu semăna nici pe departe. Arhitectura lui era diferită, mai simplă și fără decorațiuni. Zidurile mult mai vechi decât ale castelului în care crescuse el erau acoperite la bază de mușchi.

Potoli avântul calului și-nconjură zidurile. În multe locuri piatra era crăpată, iar în altele spartă. Ce forțe uriașe putuseră să facă asemenea distrugeri? Magia vreunui vrăjitor sau ghearele, ca niște clești enormi, ale unui dragon? Înconjurând castelul, Bergeau observă cu mirare că cel de-al patrulea zid, singurul care avea temelia în pământul sigur, era năruit, iar curtea cea mare goală. Își opri calul și rămase un timp uitându-se la pietrele răzlețite pe pământ, încercând să reconstituie întâmplările trecutului și să asambleze piesele acestei măciuci gigantice. Cavalerii de Smarald nu erau doar luptători, doar magicieni sau vindecători, li se predaseră mai multe discipline ca politica, strategia, rezolvarea conflictelor, arhitectura, istoria și anatomia.

Vestea că pe plajă mai erau și alte ființe îi veni prin intermediul simțurilor lui ascuțite. Întoarse

capul și observă cinci femei care purtau coșuri de răchită. Stăteau locului și-l priveau cu înțelegere, reacție normală la un popor care suferise atâta. Bergeau se-apropie încet de ele, de teamă să nu le sperie, dar simți cum în inima lor se instalează frica.

— Sunt Cavalerul Bergeau de Smarald spuse el cu o voce sigură și puternică. Îl caut pe regele vostru.

Menționarea regatului prieten păru să le calmeze teama. Bergeau putu să se-apropie fără ca ele să-și ia picioarele la spinare și să fugă.

— Regele nu mai stă-n palat, spuse una dintre femei, roșind.

Erau tinere și probabil că nu vedeau prea mulți străini în colțul acesta uitat de lume. Auzind aceasta, Bergeau le rugă să-i arate drumul spre noul palat, dar dorința lui păru să le-ncurce.

— Nu există un castel nou, răspunse altă femeie. Regele trăiește în satul de pe platou. Acolo ne-ntoarcem și noi.

Bergeau observă că ele-și umpluseră coșurile cu niște scoici stranii. Se luă deci după femei, pe-o serpentină săpată adânc în pământ, care străbătea câmpia în direcția falezei. Se aștepta să vadă apărând satul în orice moment, dar, după ce merseră aproape o oră, ajunseră în fața peretelui stâncos, fără să fi-ntâlnit vreun suflet viu.

Se pare că țărâncile erau obișnuite cu drumurile acestea lungi, căci niciuna nu se plânse de căldură sau de oboseală. Își cărau cu curaj coșurile pline privind drept înaintea lor.

— Mergeți la mare în fiecare zi? întrebă Bergeau.

— Nu, nu în fiecare zi, răspunse alta, fără ca măcar să-ntoarcă capul spre el.

— Și ce fel de scoici aveți în coș?

— Stridii, răspunse alta. Trăiesc în apă, la piciorul castelului.

— Și le mâncați?

— Bineînțeles! răspunse cea mai tânără, trăgând cu ochiul în direcția lui.

Cu părul lui negru și ochi auriți, Bergeau semăna cu bărbații din satul ei, dar era mai mare și mai musculos. O partidă bună pentru o femeie celibatară...

— Eu sunt Catania, îi spuse ea, atrăgându-și privirile pline de reproș ale însoțitoarelor. Ce vă aduce în Regatul Zenor, Cavalerie Bergeau?

— Am venit să-l văd pe suveranul vostru.

— Ca să-i aduceți vești bune?

De data asta celelalte femei o făcură să tacă și-o obligară să meargă-n fruntea șirului ca s-o îndepărteze de Bergeau. Femeile o apucară apoi pe-o cărare ce șerpuia printre stânci și pe care calul lui Bergeau o urmă cu greu. Ajuns în vârful falezei, Cavalerul ieși la loc deschis pe-o câmpie plină de iarbă verde, care se-ntindea cât vedeai cu ochii. Spre sud, păduri mari innegreau orizontul și tot acolo brațele râului Mardall se pierdeau în mare. În depărtare, munți înalți, violeți din cauza ceții, despărteau regatul de vecinii lui, Regatul Perlei și Regatul Fall. Mijindu-și ochii, Bergeau observă rotocoale de fum vestind prezența unor sate locuite.

Femeile-și urmară calea și ele n-ajunseră în fața

caselor de piatră decât în miezul zilei. Razele soarelui erau din ce în ce mai puternice și chiar Bergeau, cu toate că își petrecuse copilăria în Deșert, îl suporta cu greu, iar caii începuseră și ei să fornăie și să se zbârlească. Descălecă imediat și ceru apă pentru cai. Niște bărbați coborâră găleți în puțurile din apropiere și umplură adăpătoarea pentru animalele însetate. Le mângâiară cu admirație coama, ignorându-l pe stăpânul lor, care stătea la câțiva pași distanță.

— O să-i ducem la umbră, anunță unul dintre ei, catadicsind să remarce și prezența lui Bergeau.

— Vă mulțumesc!

Ceru apoi să-l vadă pe rege. Îi spuseră că regele Vail se afla probabil la câmp, la răsărit de sat, pe malul unuia dintre numeroșii afluenți ai râului Mardall. Plecă deci spre răsărit, printre colibe în care locuitorii își căutaseră refugiu împotriva căldurii.

Se opri însă deodată, cu mâna pe garda săbiei. În fața lui se afla un monstru de trei metri înălțime, sprijinit pe patru labe, al cărui maxilar era prevăzut cu dinți foarte ascuțiți, dar complet imobili. Abia după câteva secunde, Cavalerul înțelese că ceea ce vedea el era doar un schelet.

— Dar ce mai e și asta? șuieră el printre dinți.

— Un dragon, îi răspunse o voce ascuțită.

Cavalerul se-ntoarse imediat și observă un băiețel îmbrăcat într-o tunică simplă, cu picioarele goale, cu părul bălai fluturându-i pe umeri și ochi strălucind de curiozitate.

— Ești sigur de asta? îl întrebă Bergeau cu neliniște.

— Mai mult ca sigur!

Copilul se vâri sub etichetele anterioare ale animalului. Nu-i ajungea nici măcar la genunchi! El mângâie osul bătrân și descarnat și-i aruncă o privire șmecheră Cavalerului.

— Numai străinii nu știu cine este!

— Ai dreptate, sunt străin. Atunci, învață-mă!

— Cu mult înainte de nașterea mea, tatăl meu a găsit oasele astea la piciorul falezei. S-a hotărât să le transporte aici și să le assembleze, pentru ca toți oamenii, precum și urmașii lor, să nu uite niciodată că suferințele nu le-au fost zadarnice. Eu sunt Zach, fiul Regelui Vail și al Reginei Jana.

— Eu sunt Cavalerul Bergeau de Smarald, răspunse celălalt, înclinându-se în fața prințului cel tânăr.

— Un Cavaler de Smarald! strigă copilul, nebun de bucurie.

Alergă până la el, cu zâmbetul luminându-i fața arsă de soare și puse mâna pe garda săbiei.

— Toată viața mea am visat să-ntâlnesc un adevărat Cavaler.

— Toată viața ta? Se distrahă Bergeau. Dar câți ani ai?

— Opt ani! Dar n-am fost ales să studiez în Regatul de Smarald pentru că n-am nicio putere magică. Prietenul meu Curtis putea să ghicească temperatura și să citească gândurile oamenilor și-a fost ales. Înaintea lui a fost ales și Kevin. Înțelegea

limbajul animalelor și putea să le determine să facă tot ceea ce voia el.

— Uite un prințisor vorbăreț! glumi Bergeau, care recunoștea în ochii copilului admirația pe care el însuși o încercase altădată ori de câte ori i se vorbea despre Cavalerii de Smarald. Tatăl tău este undeva prin apropiere? Trebuie neapărat să-i vorbesc!

Băiețașul o luă înainte și-ncepu să țopăie, făcându-i semn să-l urmeze. Trecură peste câmpuri arate și ajunseră la malul apei unde mai mulți bărbați își potoleau setea. Cavalerul nu văzu niciun personaj instalat comod sub vreun baldachin sau vreun adăpost oarecare și se gândi că regele trebuie să se afle în sus pe râu.

— Tată! Uite cine ne vizitează! strigă micul prinț. X

Bărbatul interpelat astfel se-ntoarse către Bergeau și recunoscă imediat costumul pe care bătrânii i-l descriseseră de-atâtea ori. Lăsă să-i cadă din mână paharul, sperându-i pe ceilalți, și se-apropie de Cavaler, întinzându-i mâna.

— Eu sunt Regele Vail, spuse acesta deschis și privindu-l prietenește.

— Iar eu sunt Cavalerul Bergeau de Smarald, răspunse celălalt, strângându-i mâna.

O cercetare rapidă a inimii regelui îi relevă Cavalerului că avea în fața lui un om cinstit și bun pentru poporul său, un rege care nu ezita să se murdărească pe mâini pentru a-i ajuta pe-ai săi. Vail îl anunță că din cauza căldurii nu vor mai putea să-și continue munca și se vor întoarce în sat. Îl invită deci acasă s-aștepte împreună masa de

seară. Bergeau merse alături de el, în timp ce băiatul alerga în fața lor cu nepăsarea proprie copiilor.

— Să profite până mai poate, îi spuse Vail. Anul viitor are să fie destul de mare ca să-nceapă munca la câmp, împreună cu ceilalți.

— În țara de unde vin regele nu ară pământul, îi mărturisi Bergeau, pentru care aceasta era o pură aberație.

— Zenor nu este o țară atât de populată ca Regatul de Smarald, Cavalerie. Aici, sigura posibilitate de-a supraviețui în timpul anotimpului ploios este să strângi recolte bune. Toată lumea trebuie să participe la cultivarea pământului, dacă nu, noi n-o să avem destulă hrană. Vecinii noștri din Regatul de Cristal ne trimit, din timp în timp, căruțe cu provizii, dar nu vrem să depindem de alții.

Ajunseră la o casă cât se poate de simplă, de la marginea satului, și, spre marea surpriză a lui Bergeau, regele intră. Nu era mai mare decât celelalte care-o înconjurau și nici nu semăna cu-un palat. Mobilierul era rudimentar, podoabele inexistente. Se așezară pe scaune lucrate de mână. Regele își șterse fruntea.

— Din păcate e mult mai cald pe platou decât pe malul mării, se plânse el.

— De ce nu vă stabiliți din nou acolo? se miră Cavalerul. Ați putea să reconstruiți castelul și să cultivați terenurile din apropiere, așa cum făceau strămoșii voștri.

— Am fi putut dacă pământurile acelea n-ar fi fost

vrăjite. E posibil să nu știți că ultimele bătălii dintre creaturile malefice și soldații continentului Enkidiev au fost purtate chiar aici, la piciorul falezei. Cu toate că soldați existau de ambele părți, înfruntarea dintre vrăjitori și magicieni a decis soarta bătăliei. Atât de-o parte, cât și de alta, au fost aruncate-n luptă, împrejurul castelului, forțe impresionante. Nimic nu mai crește pe locul unde ele s-au măsurat, iar poporul nu mai vrea să trăiască acolo, de frică să nu-i vadă revenind pe dragonii monstruoși.

— Mi-e teamă că are dreptate, Maiestate, suspină Bergeau, care habar n-avea cum altfel să aducă vorba.

Zâmbetul prietenesc de pe chipul Regelui Vail se șterse imediat. În ochii lui se citea acum teroarea la simplul gând că ar putea vedea răsărind din nou dușmanul ce distrusese aproape țara Zenor, gând ce-i răscoli în suflet imagini înspăimântătoare.

— Dușmanul a atacat din nou? Acesta să fie motivul pentru care ați ajuns până aici? întrebă el, ținându-și răsuflarea.

Bergeau începu atunci să povestească atacul suferit de Regatul Shola. Închizând ochii pentru o clipă, Regele Vail examinează situația. Regatul Shola se afla chiar în nordul continentului, dar era vulnerabil dinspre mare. De data aceasta oamenii-insectă aveau intenția, desigur, să încerce să cucerească regatele de coastă, înainte de-a invada interiorul continentului. Cu cinci sute de ani mai devreme, Cavalerii, tăindu-le retragerea pe toate frontierele Regatelor de Smarald, de Diamant, de Rubin și al

Turcoazelor, dragonii și stăpânii lor, oamenii-insectă, n-avuseseră altceva de făcut decât să-ncerce o pătrundere prin Regatele Perlei, de Cristal și Zenor.

— Nu vom supraviețui unui nou atac al acestor monștri, declară în final regele, deschizându-și din nou ochii. Astăzi nu mai suntem la fel de numeroși ca în perioada primei invazii.

— Nu vă cerem să-i înfrunțați, Maiestate, îl asigură Bergeau. Preferăm să folosiți toate mijloacele de apărare la îndemână ca să vă protejați poporul, până ce toate țările se vor uni. Nu este decât un mijloc de prevenire, căci nu știm încă unde ar putea lovi.

* * *

În acea seară, Bergeau mănca împreună cu tot satul, afară, printre colibe, sub privirile stăruitoare ale tinerei Catania și cele pline de admirație ale prințului Zach. Femeile agățaseră oale mari deasupra unui foc și gătiseră un ghiveci de legume și carne cât se poate de gustos. Îi oferiră la început stridii, pe care, cu deosebită îndemânare, un băiat le deschidea, pentru el.

Bergeau, care mânca orice, le înghiți cu plăcere și bău berea pe care supușii regelui o fabricau din cerealele cultivate de ei. „O cină excelentă”, își spuse el, sătul. Îi observă și pe sătenii care mâncau în grup cum povesteau celor mai tineri diverse întâmplări și înțelese de ce se reînființase Ordinul Cavalerilor de Smarald. Oameni atât de buni nu

puteau fi lăsați pradă unor monștri, care să-i masacreze.

De dormit, dormi în coliba regelui, dar se trezi cu mult înainte de ivirea zorilor. Ieși încet din „cămăruță”, iar apoi din casă. Câmpia toată era scăldată de lumina, aproape ireală, a lunii. Din depărtare, de la munte, se puteau auzi urletele unei haite de lupi. Făcu câțiva pași, se-ntoarse către scheletul gigantic al dragonului și se hotărî să-l examineze mai de-aproape. Sub razele argintii ale astrului nocturn acesta i se păru și mai amenințător. Gâtul i se ridica la aproape trei metri de la pământ. Era, fără-ndoială, partea cea mai vulnerabilă a unui animal, locul unde ar trebui să lovești ca să-l omori rapid.

Bergeau își trase sabia și-ntinse mâna. Doar vârful ei atingea acel punct, socotit sensibil. În această situație ea nu putea să rănească prea tare. Preferabil ar fi fost să lovească direct în inimă, printre labele din față, dacă s-ar fi aflat în fața dihaniei. Dar pentru aceasta ar fi trebuit să se poată apropia de animal. Cavalerul se uită atent la dinții lui ascuțiți și curbați, precum și la gâtul lung pe care animalul putea să-l miște-n toate direcțiile. Se aplecă și-i analiză labele. Cele trei degete de la fiecare picior se terminau cu gheare puternice. Cum scosese acești dragoni inima sholienilor? Cu dinții sau cu ghearele? Bergeau cunoștea deja felul în care atacau marii prădători ai Deșertului. Se foloseau de obicei de labele din față pentru a-și culca prada la pământ și de dinți pentru a o sfâșia. Își închise ochii

și-ncercă să-și imagineze teroarea pe care o simțiseră acei oameni. Acești dragoni ar trebui să fie nimiciți până la ultimul.

Auzind deodată pași în spatele lui, se-ntoarse rapid, având sabia-n mână. Luminat de razele argintii ale lunii, Regele Vail se apropie. Imediat Cavalerul coborî arma.

— Impresionant, nu-i așa? spuse el, ridicând ochii spre capul triumphiular al monstrului.

— Mai degrabă înspăimântător, se scutură Bergeau. Ați găsit cumva și urmele oamenilor ce călăreau aceste fiare?

— Doar câteva oseminte, pe care copiii le-au scos din pământ. Au un cap, două brațe și două picioare, dar nu se știe cu cine seamănă într-adevăr.

— Dar de ce-au atacat continentul nostru? murmură pe gânduri Bergeau.

— Nu știm nimic. Se pare că nimeni n-a reușit să afle un singur cuvânt omenesc de la aceste ființe. Sunt dezolat că nu pot să vă ajut cu nimic, dar informațiile de care dispunem provin din vremuri de demult.

În picioare, alături de rege, Bergeau mai privi o dată oribilul schelet. Va avea multe de povestit fraților lui de arme când se va-ntoarce la Castelul de Smarald.

MÂNIA LUI WELLAN

După ce se despărți de frații lui de arme, Wellan intră în Regatul Elfilor. Prin pădurea semănată cu capcane nu putea înainta repede, dar nu era grăbit. Magicianul Elund îi învățase că supărarea și răzbunarea nu trebuiau să apară niciodată în inima unui Cavaler de Smarald. Dar Wellan își stăpânise întotdeauna cu greu furia, atunci când, după părerea lui, fusese înfăptuită o nedreptate strigătoare la cer. Era tocmai ceea ce se petrecuse la Shola. Elfii, care simțiseră apropierea creaturilor malefice, au preferat să se-ascundă, în loc să-și prevină și vecinii. Din această cauză, Regina Fan își pierduse viața. Numai la gândul acesta i se rupea inima.

El nu-nțelegea dragostea pentru această femeie minunată, ce-o cunoscuse doar o clipă, dar pe care acum n-o mai putea uita. Un elan de nestăpânit îi cuprinsese inima, iar felul în care el ar putea, într-o zi, să-și vindece această rană pe moment nici măcar nu-i trecea prin minte. Nu voia să cedeze violenței, dar trebuia să-l convingă pe Regele Hamil că Enkidiev nu va supraviețui dacă toți locuitorii lui, la

primul semn de pericol, ar hotărî să se urce-n copaci.

Își continuă drumul de-a lungul râului Mardall, încercând să-și recapete calmul. Voia doar să-l scuture pe Regele Hamil și nicidecum să-l omoare. Dacă s-ar fi lăsat în seama furiei, risca să distrugă-n câteva secunde abia înjghebata reputație a Cavalerilor de Smarald. Întâlnirea cu suveranul Elfilor era prima lui încercare prin care-și dovedea stăpânirea de sine.

În timp ce calul, prudent, se ferea de toate rădăcinile care ieșeau din pământ, Wellan simți privirile elfilor îndreptate asupra lui. Chiar dacă frunzișul des îi făcea imposibil de observat, el știa că îl spionau pentru a-și pune în gardă monarhul. Și, pentru că aveau și ei capacitatea de-a simți emoțiile altora, îl vor înștiința de intențiile lui ostile.

Pe-nserate ajunsese-n sat. Focuri fuseseră aprinse-n colibe, căci nopțile acestui regat erau reci. Wellan observă lucirea flăcărilor în micile deschizături, dar nimeni nu veni-n întâmpinarea lui. Descălecă și făcu câțiva pași nervoși cu mâinile-n șolduri.

— Hamil! Dacă mai e un pic de curaj în burta ta, ieși la lumină! răcni Cavalerul.

Simți mișcare-n jurul lui, apoi o ușoară neliniște. Elfii nu știau cum va reacționa șeful lor la această intimidare. Timp de un moment, nimic nu mișcă în sat, apoi regele Hamil ieși din cea mai mare colibă. Nu mai avea nimic din omul distrus pe care-l găsisese-n fața focului în ziua masacrului. Desigur, pentru că atacul creaturilor malefice se terminase... Elful era

foarte calm, însă neliniștit de sentimentele pe care le vedea în inima Cavalerului.

— N-am putut să facem nimic, spuse regele în sfârșit, c-o voce neutră.

— Și-n venele Reginei din Shola curgea sânge de elf, Maiestate, ripostă Wellan pe-un ton asemănător cu cel al disprețului. Ea ar fi putut prinde un mesaj pornit de la voi dacă înainte de asta nu ați fi ales să fiți laș.

— Nimeni n-are dreptul să insulte așa regii de pe Enkidiev!

— Locuitorii din Shola au pierit din cauza greșelii voastre!

— Elfii nu sunt niște luptători!

— Oamenii nici atâta, Sire! tună Wellan. Dar când se confruntă cu o legiune de dragoni sângeroși capabili să elimine un întreg popor într-o singură noapte, ei nu-și părăsesc vecinii în voia sortii!

— Nu vreau să aud că-mi aduceți astfel de acuzații! Nu știți nimic despre poporul elfilor, Wellan de Smarald!

Hamil întoarse spatele, cu intenția vizibilă de-a reintra în colibă, dar Wellan nu voia să-l lase să scape atât de ieftin. Ridică mâna și un fulger strălucitor scăpă din ea, care-l înconjură pe rege într-un cocon de lumină albă, cauzându-i o durere mare. Sute de elfi ieșiră din colibe și veniră în ajutorul suveranului lor, dar rămaseră nemișcați văzând fața deformată de furie a Cavalerului. Încet, Wellan mișcă raza de lumină în așa fel încât regele să fie obligat să stea față-n față cu el. Trăsăturile

regelui erau crispate din cauza suferinței.

— Ați simțit pumnalul otrăvit pe care l-au împlântat dușmanii în corpul Reginei din Shola în timp ce voi tăceți în bordeiul vostru? tună Cavalerul, roșu la față.

— *Încetați imediat agresiunea asta*, spuseră vocile elfilor, care erau din ce în ce mai numeroși în jurul lui.

— Dacă nu, ce se-ntâmplă? îi înfruntă Wellan furios. Ați știut, după ce-ați observat steaua de foc din cer, că asupra sholienilor este gata să se-abată o catastrofă, dar n-ați făcut nimic! Sunteți tot atât de vinovați de dispariția lor ca și dragonii care le-au smuls inima în timp ce ei mai respirau încă! Și să nu vă-nchipuiți că voi înșivă aveți să scăpați din ghearele acestui inamic redutabil! Și când dragonii n-au să mai aibă oameni să-i devoreze, o să intre în pădurile voastre frumoase să-și găsească pășune! Poate că-n acel moment o să-nțelegeți că toate formele de viață de pe acest continent sunt legate-nre ele și că ceea ce i se-ntâmplă uneia i se poate-ntâmpla și celeilalte.

Mânia lui Wellan transformă deodată lumina albă pe care-o emitea mâna lui într-o lumină roșie strălucitoare, care-l făcu pe Regele Elfilor să cadă-n genunchi. Urlând de durere, își duse mâna la cap. Elfii strânsesă cercul în jurul lui Wellan, care-și măsura adversarul cu mânie, încercând o satisfacție stranie la vederea suferinței sale.

— Wellan, liniștește-te! îi porunci deodată o voce din spatele lui.

Cavalerul Iason descălecă și se grăbi să ajungă lângă șeful lui pentru a-l împiedica să facă o faptă pe care ar regreta-o amar.

— Cavalerii de Smarald nu ridică mâna asupra regilor, îi strigă Iason, pentru a-l scoate din transa periculoasă în care se afla.

Wellan începu să tremure violent. Lăsă mâna în jos, iar lumina dispăru, eliberându-l pe Hamil, pe care ai săi îl înconjurară imediat. Regele se uită compătimitor la cel care fusese cât pe-aici să-l omoare. Niciodată, în istoria poporului său, un om nu avusese un asemenea ascendent asupra unui elf. Deci Cavalerii de Smarald erau, într-adevăr, atât de puternici cum pretindeau.

Pe fața voinicului îmbrăcat în verde se scurgeau șiroaie de lacrimi. Regele Hamil îi sondă inima și surprinse imaginea unei regine foarte frumoase, murind în brațele Cavalerului.

— Sunt sincer dezolat, murmură el.

Pradă unei mari tulburări, Wellan făcu un pas spre el, cu mâna pe garda săbiei, dar Iason îi strânse zdravăn brațul, susținându-i privirea de gheață.

— Wellan, nu, spuse el, voind să-i domolească furia.

Marele Cavaler se desprinsese și se duse lângă calul său. La trecerea lui, elfii se-ndepărtară repede, în timp ce Iason îl ajuta pe rege să se ridice.

— Vă rog să acceptați toate scuzele Ordinului nostru, Maiestate, îngăimă tânărul Cavaler, foarte tulburat. Inima lui suferă teribil și...

— Știu, îl întrerupse regele. Mergeți și aveți grijă de el!

Wellan se suise deja în șa și se-afunda acum în întunericul pădurii. Iason alergă la calul său, îi sări în spate cu grația unei feline și-și urmă șeful luându-o pe-o cărare dreaptă, pe care de-abia o observase. Când ajunseră într-un luminiș de pe malul râului, Wellan lăsă frâiele și izbucni într-un plâns amar. Marele Cavaler se-nchirci sub greutatea durerii și Iason veni imediat lângă el. Își obligă șeful să descalece, sondându-i emoțiile. Dar era incapabil să se țină pe picioare. Wellan căzu în genunchi.

— Fericit e cel pe care dragostea unei femei l-a atins într-o asemenea măsură... murmură cel mai tânăr, luându-l în brațe.

Wellan își ascunse fața pe umărul fratelui său de arme și plânse. Cei doi bărbați nu se-nțelegeau întotdeauna asupra ȋtelurilor Ordinului sau asupra statutului Cavalerilor, dar crescuseră împreună și învățaseră, conduși de Elund, să conteze unul pe altul.

Iason îl strânse puternic în brațe și-l lăsă să-și verse focul. Într-un târziu, când se liniști, Cavalerul cel tânăr pregăti totul pentru noapte, îl acoperi pe fratele său de arme cu o pătură și aprinse focul. Se ocupă de cai și-și veghe apoi șeful.

Dimineața, Wellan se trezi cu ochii umflați și sufletul la fel de frământat. Iason îi întinse pâine și fructe uscate, pe care el le-nghiți fără poftă. Acceptă și ceaiul oferit, bându-l cu înghițituri mici și gândindu-se la ceea ce avea de făcut în continuare.

Curios lucru, el își închisese din nou inima, constată fratele său de arme. Probabil că n-are să și-o mai deschidă niciodată...

Iason așteaptă cu răbdare ca el să redevină atent la ce se petrecea în lumea exterioară, înainte de a-i vorbi. Nu-l înțelegea pe Wellan, pentru că acesta din urmă era o ființă mai complicată decât el, un om care putea să se lase condus cu ușurință sau de cap, sau de inimă și viceversa. Dacă el dovedea o profunzime pe care oricare alt Cavaler nu o avea, își ținea prea puțin în frâu furia. Dar nu aveau toți o slăbiciune de depășit?

— Ne întoarcem la Castelul de Smarald, declară în cele din urmă Wellan, ieșindu-și din mutism.

Se ridică și merse să-și înșeeze calul. Între timp Iason strânse repede toate lucrurile, stinse focul și își luă și el calul în primire. În timp ce-l înșeaua, preț de-o clipă, studie fața tensionată a șefului său.

— Mă simt bine, îl asigură Wellan, strângând curelele șei.

Se urcă în șa și inspiră profund, așteptând ca tânărul său însoțitor să fie gata să-l urmeze.

— De ce-ți blochezi gândurile, Wellan?

— Pentru că nu vreau ca și tu să suferi.

— Suntem toți frați, îi aduse-aminte Iason. Am depus jurământul de-a ne ajuta reciproc și a ne susține orice s-ar întâmpla.

— Nu poți face nimic. Trebuie să-mi fac inima să tacă în legătură cu ce s-a petrecut la Shola, dacă nu, voi distruge toate șansele Ordinului de a se reabilita. O să-mi revin... cu timpul.

Cu aceasta, Wellan dădu pintonii calului și ei intrară pe drumul de-ntoarcere de-a lungul Regatului Elfilor și al Regatului de Diamant. Iason încercă de multe ori să-i distragă atenția lui Wellan, vorbindu-i de toate celea și de nimic, dar Marele Cavaler se retrăsese în el însuși și nu-i răspunse la întrebări decât înclinând sau clătinând din cap.

Când ajunseră, în sfârșit, la Castelul de Smarald, ceilalți se întorseseră, dar Bergeau încă nu. Toți veniră în întâmpinarea camarazilor lor și se îmbrățișară frățeste. Soldații magicieni nu fuseseră despărțiți niciodată atât de mult timp și acum erau fericiți că se reîntâlniseră. Le vorbi mai mult Iason, căci Wellan era încă întunecat și tăcut. Totuși, șeful le răspunse scurt la întrebări și se duse apoi la baie, preferând să rămână singur.

Situația continentului Enkidiev cerea să-și lase sentimentele de-o parte. De-acum înainte trebuia să se concentreze mai mult asupra mijloacelor lor de apărare. După tot ce văzuse la Shola, nici nu se punea problema negocierii cu inamicul. Aceste fiare sângeroase trebuiau să fie alungate de pe pământurile lor și stârpite, iar ca să ajungă la aceasta mai repede decât strămoșii lor trebuiau să se unească într-o manieră inteligentă.

După ce îmbracă o haină curată și-și legă părul la ceafă, Wellan se duse să-l întâlnească pe rege și să-i povestească ce văzuse la Shola. Îi dădu înapoi cilindrul aurit, pe care nu-l putuse încredința reginei și-l anunță că va face fără-ntârziere un plan de apărare. Apoi se-ntâlni din nou cu camarazii lui

în partea din castel rezervată lor. Bergeau tot nu sosise încă, dar toți ceilalți se adunaseră împrejurul mesei din sala mare și-l priveau în liniște cum se apropie. Toți îi simțiseră mânia când se afla în Regatul Elfilor.

Se așeză și el la masă între ai săi și, în același timp, observă și fețele celor mici ițite printre barele galeriei. Cei care erau ceva mai mari începuseră să comunice deja pe ocolite cu ajutorul spiritului și să folosească magia. Chiar dacă ezita să ia un copil cu el, Scutierii le puteau fi, fără-ndoială, de un real folos.

— Pe inamic nu l-am văzut niciunde, spuse atunci Dempsey, aducându-l la realitate.

— Regii au acceptat să vă asculte? întrebă Wellan, întorcându-se spre camarazii lui.

— Au înțeles toți importanța unirii forțelor în fața unui inamic atât de puternic, îl asigură Chloe, dar, aparent, nu în aceeași măsură. Regele Zânelor crede că-și poate sustrage regatul din fața invadatorului, mulțumită puterilor sale. Mi se pare că nu-și dă seama de faptul că dragonii ar putea să pătrundă acolo prin nord și să distrugă florile și arborii care fac posibilă această magie.

— Cât despre Regele de Argint, urmă Santo, regatul lui este înconjurat de-un zid impunător care l-ar putea apăra în cazul unui atac și se declară gata să primească în interiorul zidurilor toate popoarele vecine.

Wellan îi ascultă în liniște, uitându-se cu ochi de gheață la cel care vorbea. El știa că toate aceste

informații le va înmagazina și le va introduce mai târziu într-o mare strategie militară.

Se-ntoarse spre Dempsey, care le vorbea despre curajul și despre convingerea locuitorilor Regatului de Cristal. Bine conduși, acești oameni puteau decide soarta confruntării* în cazul unui conflict armat. Le povesti de asemenea că acești campioni ai rezistenței reușiseră să-i omoare pe dragoni, lăsându-i să cadă în capcanele pentru vânatul mare și arzându-i. În aceeași măsură acestor animale le era frică de apă, dar foarte puțini se înecaseră în lacurile și râurile din țara lor.

Wellan rămase liniștit un moment îndelungat, iar frații lui de arme așteptară să le împărtășească și lor gândurile lui.

— Mai mult ca orice, nu trebuie să pierdem timpul, declară el într-un târziu. Dușmanul a lovit deja și va mai lovi. Desființând populația Sholei, și-a asigurat poarta de ieșire și acum e sigur că pătrunderea lui pe continent va fi pe la miazănoapte. Trebuie să ne-ntoarcem în Regatele Zânelor, de Diamant și de Opal și să-i învățăm cum să sape acele gropi. Dempsey și Iason, vreau ca voi doi să vă informați despre acest subiect. Încercați să găsiți desene sau crochiuri în bibliotecă.

Cei doi Cavaleri ridicară repede capul în semn că sunt de acord cu misiunea încredințată.

— Chloe, urmă Wellan pe un ton obișnuit de comandă. Astă-seară, când Elund o să studieze stelele, să fii alături de el. Vreau să știu ce răgaz avem pentru a salva continentul.

— Am înțeles, răspunse ea.

— Cât despre voi doi, le spuse Wellan lui Santo și Falcon, treceți pe la armurier și pe la dresorul de cai și asigurați-vă dacă avem tot ce ne trebuie ca să-ncepem să formăm Scutieri.

La galerie elevii cei tineri își înăbușiră un strigăt de bucurie, care făcu să apară un zâmbet pe fața celorlalți, în afară de a lui Wellan.

— Avem nevoie de ajutorul lor mai mult ca niciodată, adăugă acesta ridicând ochii spre chipurile ce apăreau printre gratiile balconului. Mă voi duce la Elund să mă interesez de progresele lor. Își plimbă apoi privirea albastră și-nghețată pe la toți frații lui de arme, care nu păreau să se opună hotărârii lui. Avem foarte puțin timp să-i formăm pentru luptă, deci pun antrenamentul lor individual în seama voastră.

Wellan nu era sigur că magicianul va accepta așa de ușor să-i încredințeze elevii lui, dar erau un atu pe care s-ar fi putut baza în caz de război.

După o masă la care nu măncă aproape nimic, Wellan se-ndreptă spre turnul Magicianului. Resimți și agitația copiilor în spatele zidurilor de piatră. Fără-ndoială Elund era deja la curent cu planurile lui... Când ajunse la ușă, ea se deschise și el intră ca să-l găsească pe Magician singur, stând pe scaunul său preferat. O nuanță de reproș îi umbrea fața, iar când Wellan voi să-i cunoască gândurile, se lovi de-un zid.

— Ți-am cerut totuși să nu faci asta niciodată, îi reproșă Elund.

— Regret mult, dar a devenit o obișnuință, se scuză Cavalerul.

Uitându-se drept în ochii magicianului, se opri în fața lui și așteptă să vorbească el primul.

— De când ai sosit prima dată la Castelul de Smarald am știut că ai să ne dai de furcă, suspină Elund. Nu te-ai născut ca să slujești, ci pentru a governa. S-ar putea să fi comis o greșeală smulgându-te Regatului tău. Dar noi știam că toți Cavalerii noștri vor avea nevoie de-o mână de fier care să-i conducă. Eram însă departe de-a crede că ai să-ți împingi îndrăzneala până-ntr-acolo, încât să vrei să schimbi regulile Ordinului.

— Voi ne-ați învățat deja că urmărirea strictă a aceluiași cod a condus un Regat din vechime la dispariție, îi replică, liniștit, Cavalerul.

Pe buzele magicianului flutură un zâmbet fugar. Tânărul ăsta frumos, înalt, musculos și inteligent avusese întotdeauna și o memorie excelentă.

— Un inamic teribil, care a distrus toată populația din Shola într-o singură noapte, maestre Elund, urmă Wellan. Nu mai trăim într-un timp de pace, care să ne permită să lăsăm lucrurile să-și urmeze cursul firesc. Avem nevoie de Scutieri să ne-nsoțească. Când trebuie să apelez la un Cavaler să ducă un mesaj unui rege, înseamnă că-i irosesc talentul.

— Nu cred că este cea mai bună idee să lași un copii să colinde singur un teritoriu periculos, Wellan.

— Mai puțin dacă v-ați schimbat între timp metodele de predare, ei știu foarte bine să treacă

neobservați și să distragă atenția posibililor străjeri. Nu sunt copii ca oricare alții, știți foarte bine asta. Și noi am avea nevoie de sute asemenea lor. Va trebui să accelerăm procesul de instruire și să declarăm admiși mult mai mulți decât până-acum.

— Tot tu vrei să iei hotărârile și în ceea ce privește materialul predat? îl ironiză Elund, ridicând o sprânceană.

— Da, dacă este necesar. Cu tot respectul pe care vi-l datorez, Maestre, codul nostru de cavalerie prevede că, în caz de urgență, un Cavaler o poate face.

Timp de câteva clipe lungi, Magicianul își observă elevul cel mai bun, iar acesta îi susținu privirea cu mândrie, ca și cum el l-ar fi nvățat. În realitate, Elund n-avea de ales. Apropierea dragonilor făcea necesare toate aceste schimbări și, chiar dacă nu-i plăcea să fie contrazis, Elund va fi obligat să se despartă de cei mai vechi elevi ai săi și să recruteze un număr mult mai mare de copii supradotați.

— Și o idee mult mai bună ar fi să fie admiși la o vârstă mai mare, iar cursurile lor să fie mai concentrate, în așa fel încât ei să intre în serviciul Ordinului mult mai repede.

Atins acolo unde-l durea mai tare, Magicianul se ridică, iar în următoarele momente Wellan avu impresia că, dintr-o clipă în alta, o să-l transforme într-o năpârcă, dar Elund duse imediat ideea mai departe.

— Magia nu se-nvață în câteva zile, Cavalerie!
Wellan nu replică. Era absolut inutil.

— Am șapte elevi de câte zece ani, care-ar putea, probabil, să-nceapă să servească activ Ordinul, cinci băieți și două fete. Dar printre Cavaleri sunt șase bărbați și o femeie. Este prudent oare să-ncredințăm formarea pentru luptă a uneia dintre aceste fete în mâinile unui bărbat de vârsta voastră?

— În acest caz o s-o iau cu mine. Înțeleg că relația între un Cavaler și Scutierul lui este una asemănătoare cu cea de la maestru la elevul său. Eu nu-ncerc nicio atracție pentru fetițele de zece ani!

— Da, într-adevăr, dăruiești elanul inimii tale doar reginelor inaccesibile!

Umerii lui Wellan se-ncovoiară ca și cum Magicianul ar fi înfipt un piron în piept. Elund îl văzu suspinând, dar această punere la punct se impunea, căci el nu voia să lase conducerea Ordinului pe mâinile unui om care nu-și putea stăpâni impulsurile.

— Ți-am resimțit mânia, Wellan!

Marele Cavaler își recunoscuse greșeala, aplecând capul. Elund înaintă încet până-n dreptul lui.

— În ceea ce-o privește pe Regina din Shola, eu însumi nu-mi înțeleg inima, mărturisii Wellan, dar sunt convins că a fost victima unei mari nedreptăți și...

— Ai crezut că-i poți schimba destinul?

— Da, afirmă el, ridicând capul cu putere.

Mânia începuse din nou să pună stăpânire pe inima lui.

Era oare aceasta o atitudine credibilă la un șef? Sau furia asta o să-i permită să-i privească pe

dragoni și pe stăpânii lor drept în față, atunci când ei vor fi atacat?

— Îmi ascunzi un adevăr îngrozitor, copile, dădu Elund o lovitură și mai puternică, ca și cum ar fi vrut să-l termine pe Cavaler.

Wellan voi să se ascundă-n camera lui, pentru că știa că magicianul era destul de puternic pentru a-i smulge secretul fără să-i aibă consimțământul.

— Am promis Reginei din Shola să nu spun nimănui, lăsa el să-i scape în cele din urmă.

— Dacă vrei să-mi schimb felul de-a preda, să știi că și tu trebuie să faci un compromis, Wellan. V

Cavalerul șovăi, căci în minte-i apărură chipul reginei și buzele ei care-l implorau să nu-i trădeze secretul.

— Tu știi că eu pot să scot singur informația din inima ta, dar asta riscă să fie dureros, îl amenință magicianul.

— Da, dar adevărul acesta este foarte periculos, maestre Elund, protestă Cavalerul, legat de regină prin jurământ.

— Atunci o să rămână între tine și mine!

Wellan trase aer în piept, se resemnă să rupă promisiunea și speră ca spiritul reginei să nu-l condamne pentru asta.

— Kira nu este fiica Regelui Shill, șopti Wellan, aplecându-și capul spre dalele pardoselii.

De surpriză Magicianul ridică sprâncenele, căci adulterul era prea puțin întâlnit pe continentul Enkidiev, în special în familiile regale. Wellan simți cum i se strânge gâtul, auzind în memorie ecoul

vorbelor lui Fan.

— Este fiica împăratului Negru, urmă Cavalerul, cu vocea sugrumată. A ras Shola din temelii din cauză că voia să i-o ia.

— Știam eu că-i un demon! exclamă Elund, aproape triumfător. Mă întreb și dacă nu tot un copil mov a fost motivul primei invazii. Totuși, n-am citit nimic pe această temă!

Wellan își răsfoi rapid memoria. Parcurse toate povestirile numeroaselor bătălii din trecut, dar el nu găsisese niciodată menționat motivul acestor invazii. Mai exista încă o ființă la fel de stranie, asemănătoare Kirei de Shola? A supraviețuit? Deodată Wellan își aminti de existența unor documente foarte vechi, îngrămădite într-un dulap al bibliotecii. Le consultase rapid acum câțiva ani, fără să le acorde prea multă atenție, pentru că ele erau alcătuite din tot felul de scrisori schimbate între suveranii țărilor din acea epocă. Intuiția îi spunea să arunce acum o privire mult mai atentă și serioasă.

— Prezența acestui copil între zidurile cetății pune-n pericol existența Cavalerilor de Smarald, declară el, întorcându-se spre Elund pentru a-i vedea reacția. Vrem într-adevăr ca acest împărat să devasteze tot continentul ca s-o găsească? Poporul n-a suferit destul?

— Ce-am putea să facem atunci cu fetița? S-o înapoiem tatălui ei?

— De ce nu?

Elund așteptă cu răbdare ca Wellan să-i

urmărească raționamentul. Simțea în inima lui o furtună de sentimente și voia să le descâlcească el însuși. Primordial era ca Wellan, personaj-cheie în sistemul de apărare al continentului, să-nvețe să-și stăpânească emoțiile. Aceasta era cea mai mare slăbiciune a lui.

— Dacă această ofrandă ar putea să salveze mii de vieți... murmură Wellan, rămas pe gânduri.

— Aceasta era dorința Reginei din Shola?

Alt piron împlântat în inimă. Simți că genunchii îi slăbesc, amintindu-și că ea îi ceruse să vegheze asupra fiicei sale și nicidecum s-o livreze tatălui ei natural.

— Ți-a încredințat-o, nu-i așa, Wellan?

— M-a făcut să-i promit că am s-o protejez, mărturisi el, abia șoptind cuvintele. Dar, dacă este în joc soarta unui întreg continent, trebuie să-mi țin această promisiune?

— Te-am învățat, sper, că pentru un Cavaler este foarte important să nu-și dea cuvântul la întâmplare.

— Totuși, chiar adineauri m-ați obligat să-mi calc promisiunea făcută reginei, îi reproșă Marele Cavaler.

— Nu e același lucru. Eu sunt Magicianul de Smarald, centrul Ordinului nostru. Mie trebuie să mi se mărturisească toți

Cavalerii atunci când inima lor este prea grea, dar s-ar zice că ție-ți place să suferi în tăcere, Wellan.

— E fals! se apără el, pe-un ton aspru.

Nemaidorind să fie sondat, Wellan se-ntoarse în

direcția ușii rămase deschisă. Dar aceasta i se trânti sub nas cu un clic sec, împiedicându-l să părăsească turnul, și trebui să se oprească, stând cu spatele la Elund.

— V-am mai învățat și curtoazia, mai spuse magicianul.

— E nu vreau să vedeți ce se petrece-n mine, șopti Cavalerul.

— De ce, Wellan?

Fostul elev începu să tremure căutând cu disperare să stăpânească valul de sentimente care-l înăbușeau. Elund se duse până la el și-i puse pe umăr o mână prietenească.

— Dragostea nu este un sentiment nefast, îl asigură el. Ea îți împlânzește sufletul, face să se nască poezii pe buzele unui bărbat și-l împinge să adore, pentru totdeauna, o singură femeie!

— Dragostea pe care eu o simt e interzisă, suspină Wellan, care continua să se zbată într-un ocean de sentimente contradictorii.

— Inima nu percepe lucrurile tot așa cum o face rațiunea, Wellan. Înainte să te uiți la Regina din Shola ar fi trebuit să privești lumea cu ochii minții. Acestea sunt informațiile pe care ți le transmite acum inima pe care ți-e greu să le interpretezi. Dar o să înveți. Ești încă tânăr și-o să cunoști dragostea din nou.

— Niciodată! Afirmă Marele Cavaler.

— Măine-dimineață, adună-ți frații de arme în marea curte a Castelului de Smarald, iar eu vă voi încredința Scutierii, spuse Elund, ca să schimbe

subiectul. Sunt convins că experiența aceasta te va obliga să-ți asculți mai întâi inima, căci copiii nu acționează în funcție de rațiunea lor. Va trebui să știi să ierți, să ai încredere, răbdare și milă. Are să fie bine pentru tine.

După aceasta ușa se deschise, iar Wellan ieși pe culoar. Ar fi vrut să se-ascundă într-un colț liniștit, în care nimeni să nu-l forțeze să-și admită slăbiciunea omenească. El era un conducător de oameni și trebuia să-și stăpânească emoțiile, dacă nu, războiul era pierdut dinainte.

Își aminti atunci de dulapul din bibliotecă. Se-ntoarse și porni pe-un coridor perpendicular care ducea la camera cea mare și plină de știință.

Intrând acolo, îi observă pe Dempsey și pe Iason care derulau pe-o masă mare vechi pergamente, în căutarea planurilor de capcane pentru vânatul mare și nu-i deranjă. Înaintă în liniște până-n partea cea mai îndepărtată a încăperii, unde se găsea dulapul în cauză. Cu ajutorul magiei aprinse lumânările de pe masă și scoase documentele care se aflau pe primul raft. Le citi unul câte unul, reconstituind în minte evenimentele petrecute cu multe sute de ani în urmă. Își petrecu toată noaptea stând la această masă și parcurgând textele care transmiteau în special teama monarhilor aflați față-n față cu invazia unui dușman care nu vorbea nicio limbă cunoscută și care-i omora chiar și pe cei care se predau.

Apoi, sub un teanc de pergamente, el descoperi o scrisoare complet diferită. Nici nu citi bine primele rânduri și-și dădu seama că este exact ceea ce

căuta. Regele din Regatul Zenor îl implora pe Regele de Smarald să-i trimită băiatul cu pielea mov, care, după părerea lui, era motivul acestui masacru inutil. Alt copil asemenea Kirei... Nu era deci prima oară când împăratul Negru încerca să conceapă un fiu jumătate-om, jumătate-insectă, care i-ar fi asigurat extinderea puterii lui pe-un teritoriu nou. Ce i se-ntâmplase acestui moștenitor al imperiului? Încurajat de descoperirea făcută, Wellan scoase și toate celelalte documente din dulap și le puse teanc în fața lui. Le răsfoi sistematic unul câte unul, dar informația căutată n-o descoperi decât în zori.

În fața amplitudinii pe care o luaseră omorurile, Regele de Smarald a dus el însuși băiatul cel mic la locul luptei și l-a urcat pe-un delușor, de unde toți îl puteau vedea. Oamenii-insectă au lăsat armele, ca să se-ntoarcă spre copil.

Sub privirea ochilor bulbucați ai oamenilor-insectă, regele l-a măcelărit pe loc. Aceasta a semănat panică printre inamici. Imediat s-au îndreptat spre mare, răzând totul în calea lor.

Wellan se sprijini de perete, întrebându-se de ce această întâmplare fusese ascunsă generațiilor care-au urmat. Sacrificarea unui copil, care punea în pericol viața unui întreg continent, fusese atât de rău percepută de popor, încât suveranii hotărâseră să și-o șteargă din memorie? De ce pergamentele fuseseră închise-n dulapul acesta și niciun elev nu era încurajat să le studieze? Cavalerul adăstă un moment, gândindu-se la implicațiile acestui fapt. Ce s-ar întâmpla dacă le-ar publica acum? Și, dacă ar

scoate acum la lumină destinul rezervat altădată băiețelului mov, n-ar trăda oare promisiunea pe care i-o făcuse lui Fan de Shola de a-i proteja fiica, concepută și ea de inamic?

UN SPECTRU ÎN NOAPTE

În leagănul ei de lemn, Kira dormea cu pumnișorii strânși, înconjurată de jucăriile preferate, când în încăpere se făcu deodată frig. Pielea ei mov tremura și copilul se trezi. Pipăind, căută plapuma pe care o dăduse de-o parte în timpul unui somn agitat, apoi simți în jurul ei o prezență familiară. Rămase nemișcată și ascultă cu toate simțurile ei încă neformate pe deplin.

— Mama? Șopti, simțind cum în ea se naște o bucurie fără margini.

Imediat camera fu invadată de-o lumină albă și strălucitoare și o formă umană se materializă lângă leagăn. Uimită, Kira se ridică. Nimeni nu mai venise așa la ea, dar nu-i era frică. Silueta deveni din ce în ce mai clară, iar fetița recunoscuse trăsăturile mamei sale. Corpul lui Fan se solidifică și privirea frumoșilor ei ochi argințați se opri cu dragoste asupra straniei creaturi pe care-o adusese pe lume. Mângâie părul mov al copilului care tremura întinzându-i brațele.

Regina o ridică încet și-o strânse fericită la piept.

— *Sunt mulțumită că ești teafără și nevătămată, draga mea.*

Kira se strânse ca o pisicuță la gâtul mamei sale, dar nu găsi niciun pic de căldură în brațele ei. Fan

își frecă nasul de urechea ascuțită a fiicei sale și fetița începu să toarcă de plăcere.

— *N-am să pot să stau mult, Kira, se auzi vocea dulce a reginei la urechea ei. Acum vreau s-ascuți ce am să-ți spun.*

Îmbrățișă încă o dată copilul, și-l așeză în leagăn. Kira nu voi, apoi cedă, observând privirea serioasă a mamei sale. Continuând să-i mângâie părul, Fan îi vorbi:

— *Eu am să mă-ntorc acolo unde, de-acum înainte, trebuie să trăiesc, Kira, iar tu rămâi aici cu regele și magicianul.*

— Nu... gemu copilul. Kira cu mama...

— *Pentru tine n-a venit încă timpul să ne-ntâlnim, draga mea. Ai în fața ta o viață lungă și foarte multe lucruri de îndeplinit. Acolo unde sunt pot să văd tot ceea ce faci și vreau să fiu mândră de tine.*

Necăjită, fetița lăsă capul în jos, dar regina i-l ridică, apăsând-o ușor cu un deget pe frunte și fixându-și privirea în a ei.

— *Vreau ca tu să te porți demn cu cei care au grijă de tine, Kira, în special cu Wellan. Este cel mai valoros Cavaler pe care acest regat l-a cunoscut vreodată. Mi-a promis că are să aibă grijă de tine. Acordă-i încrederea ta și vei fi ferită de orice rău.*

Simțind că Fan era pe punctul de-a pleca, fetița începu deja să se smiorcăie, dar regina o opri cu vocea ei melodioasă:

— *Purtarea aceasta nu este demnă de-o prințesă, Kira din Shola. Vreau ca tu să fii curajoasă și să nu mai plângi. Învăță tot ceea ce vor voi să te-nvețe și*

acceptă-ți destinul. Înțelege ce-ți cer?

Fetița înălță ușor capul. Fan îi promise că o să vină la ea ori de câte ori are să poată, apoi o îmbrățișă. Făcu câțiva pași înapoi, iar corpul ei dispăru chiar sub ochii uimiți ai copilului. În încăpere se instalează din nou întunericul, iar Kira se lungi în leagăn. Îi venea să plângă, dar mama ei îi ceruse să n-o mai facă niciodată. Luptându-se cu lacrimile, ea se agăță de păpușa ei favorită, pe care o strânse la piept tot așa cum Regina făcuse cu ea.

În sala bibliotecii castelului, Wellan stătea în fața mesei, pe care erau mormane de documente vechi, cu spatele sprijinit de perete, gândindu-se la tot ce aflase. Suspină și așează din nou pergamentele în dulap, pe care-l închise, pentru ca să șteargă orice urmă a trecerii sale pe-acolo. Suflă în ce mai rămăsese din lumânări și ieși din cameră. În acele momente castelul se scâldea în lucirea cenușie a zorilor, cea care precede răsăritul.

Grație acestei nopți de lectură, în special cea din ultimele ore, Wellan înțelesese că avea puțința să-năbușe acest război, chiar înainte ca el să-nceapă. Se duse deci în apartamentele regale și pătrunse încet în camera pe care Smarald întâiul o dăduse protejatei sale. N-avea sabia la el, dar pumnalul atârna la centură.

Se-apropie de leagăn și-auzi râsul cristalin al fetei care se distra, făcând să-i zboare pe deasupra jucăriile favorite. Cum de putea să miște astfel aceste obiecte de vreme ce nu era decât un bebeluș și nu urmase niciun antrenament magic? Oare-n

virtutea acestei puteri tatăl ei voia s-o ia înapoi?

Kira îl observă pe Cavaler la picioarele leagănului ei, iar jucăriile căzură la loc, pe plapumă. Un surâs apăru pe fața ei slăbuță și mov, descoperindu-i dinții ascuțiți. Sări în picioare și pași legănându-se până la el.

— Wellan!

Dar Cavalerul nu manifesta nicio plăcere să se afle așa în fața ei, știind ce-avea de gând. Fetița recunoscuse atunci lăntișorul pe care-l purta și arătătorul ei mic, cu gheară, se-ndreptă spre gâtul lui.

— Mama...

Wellan își aminti că mai purta încă bijuteria pe care i-o dăduse Fan și strânse ușor pandantivul între degete, rușinat de ideea trădării pe care se pregătea s-o comită. Dar Fan de Shola făcea parte din casta conducătoare a continentului. Dacă ea ar fi aflat de gestul lui pe Tărâmul Celălalt, ar fi înțeles desigur că el a fost nevoit să-i omoare copilul. Cu orice preț ar trebui să scape lumea de acest monstru în putere, chiar dacă i-ar fi dat să petreacă tot restul zilelor la închisoare, ispășindu-și crima. Era de-ajuns să execute copilul și să meargă să-i depună rămășițele pe plaja înghețată din Shola, unde oamenii-insectă ar găsi-o și-ar duce-o împăratului Negru.

În timp ce, fascinată, fetița privea cu ochii ei violeți fix bijuteria, Wellan îndoi mâna și trase ușor pumnalul din teacă. Mai mult ca orice, el nu voia ca fetița să vadă arma și să scoale tot Castelul cu

țipetele ei. Închise degetele pe plăselele de sidef și duse mâna la spatele copilului. Întorcându-se într-o clipă cu o sută optzeci de grade, copila se-agăță de pumnal.

— Mama spus? întrebă ea, ridicându-și încă o dată privirea bulbucată spre el.

Wellan fu atât de surprins de iuțeala gestului ei, încât nu răspunse, mulțumindu-se s-o privească uimit. Kira apropie atunci lama ascuțită de pieptul ei ca și cum ea singură ar fi vrut să și-o împlânte-n inimă.

— Mama spus? repetă ea, sondându-l pe Cavaler.

Simțind spiritul celei mici insinuându-se în al său, Wellan se desprinsese brutal de ea și se dădu câțiva pași înapoi. Îl cuprinse un sentiment oribil de vinovăție.

— Mama spus? Se impacientă Kira, văzându-l că tace.

— Nu... nu, bâigui Wellan, cu vocea sugrumată... nu mi-a cerut niciodată asta...

Se dădu din nou câțiva pași în spate, apoi se-ntoarse și părăsi în grabă camera. Degeaba Kira îl strigă. Wellan traversă castelul, fugind până-n camera lui. Aruncă pumnalul pe jos și se-aruncă pe pat hohotind. Din lașitate, el condamnase la moarte un continent întreg.

O mână se așează pe umărul lui și el se răsuci ca ars, gata de luptă. Fan din Shola era în fața lui, strălucind într-o lumină aurie. „O fantomă”, se gândi el.

— *Vă rog să nu plângeți*, îi spuse ea cu o voce

foarte blândă.

— Am vrut s-o omor pe fiica voastră, îi răspunse, cu glasul sugrumat, Cavalerul, și voi mă consolați?

— *Știam că n-o puteți face. În sinea voastră înțelegeți importanța Kirei în derularea evenimentelor.*

— Nu... nu, nu înțeleg chiar nimic...

Regina se materializă și lumina ei interioară dispăru. Se așeză pe marginea patului și se uită la el cu ochii ei mari, argintii.

Cu o mână iubitoare, ea uscă lacrimile acestui bărbat în care se-mbinau o voință de fier și-un suflet mai mult decât sensibil.

— Dar e imposibil, spuse Wellan, care simțise această atingere. Chiar eu v-am așezat în mormântul de piatră. Nu puteți fi aici... Nu puteți să existați decât în visele mele...

Îi atinse ușor buzele cu degetele, să-l facă să tacă, și se uită la el, ca și cum l-ar fi văzut acum pentru prima dată.

— *Nu este un vis, îl asigură ea.*

Îi luă atunci degetele și i le strânse tandru în mâna lui. Erau reci, dar reale. Cum de era posibil? Făcându-i-se frică, își răscoli toate colțurile memoriei în căutarea unei explicații.

— Nu pot face asta decât maeștrii magicieni și Nemuritorii. Ei sunt cei care, atunci când vor, pot să străbată frontiera dintre lumea morților și cea a viilor, murmură el, în final.

Un zâmbet plăcut se desenă atunci pe fața frumoasă a lui Fan. Așadar, Wellan subestimase puterile Reginei din Shola.

— Tatăl meu a fost un Nemuritor, declară ea. Și, pentru că Regatul nostru a fost ignorat de restul continentului, am studiat magia, mai degrabă decât să-nvăț regulile de la curte. La Shola n-aveam nimic altceva de făcut.

— Iată de ce fetița este atât de dotată! Înțelese Cavalerul.

— Kira poate să devină un mare magician, dacă este bine condusă. Din acest motiv am ascuns-o în Regatul de Smarald. Dacă magul vostru nu se poate ocupa de ea, am s-o încredințez

Magicianului de Cristal. Vă rog, Wellan, dați-i ocazia să vă arate ce poate.

— Da, dar împăratul Negru are să caute s-o ia înapoi.

— Și ea o să vă scape de el o dată pentru totdeauna, îl asigură regina.

— Dar ea nu-i decât un bebeluș! Și dușmanul bate deja la poarta noastră.

— Nu uitați că împăratul Negru nu este un om. Creierul lui nu funcționează atât de rapid ca al nostru, iar noțiunea de timp nu o are. Când are să-nțeleagă de ce fiica lui nu era la Shola are să organizeze o altă expediție, ceea ce va dura luni, poate și ani. Așa că fetița are să aibă timp să crească și să-și dezvolte puterile.

— Și cu noi ce se-ntâmplă între timp? Să-așteptăm, ca niște miei, ca lupul s-atace stâna?

— Nu, Wellan. În poziția mea privilegiată, eu am să pot să aflu și să vă țin la curent cu mișcările lui. Nu o să fiți luați pe nepregătite.

— O să mai veniți la mine? spuse el plin de speranță.

— *Atât de des cât am să pot.*

Înainte ca el să poată răspunde, Fan se aplecă și-i sărută buzele. Wellan avu impresia că acele orologiilor au stat și timpul însuși s-a oprit în loc. Sărutul dat de femeia aceasta minunată răscoli în el sentimente pe care le crezuse pierdute pentru totdeauna. Fan își depărtă buzele de-ale lui și cei doi se contemplară câteva clipe. Cum ar fi putut rezista unui chip atât de minunat, cum ar fi putut rezista femeii ce reușise să topească închisoarea de gheață în care se zbătuse prins, din totdeauna, sufletul lui? Totul îi pieri din minte. Uită și că ea nu mai aparținea lumii lui.

— Îmi sunteți tare dragă, îi șopti el. Vă iubesc de când ochii mei v-au văzut pentru prima oară.

El îi strânse mâna rece, pe care o ținea încă în mâna lui și lacrimi de bucurie începură să-i alunece pe obraji. Era, oare, cu puțință ca un Cavaler de Smarald să fie îndrăgostit de-un Maestru Magician, care pe deasupra se stinsese deja?

Fan îi mângâie urechea cu vârful nasului, trezindu-i în corp un vârtej de senzații plăcute.

— Aș fi vrut să vă cunosc înainte să vă fi măritat cu Regele Shill, șopti Wellan în părul ei argintat.

— *Destinul nostru ar fi fost și mai tragic*, îi răspunse ea, îmbrățișându-l.

O prinse și el în brațe, cu toate că îi era frică să nu se evapore, dar mângâie stofa de mătase a rochiei sale albe, ceea ce îl încredință că este reală.

Săruturile lui Fan deveniră din ce în ce mai insistente și Cavalerul nu se mai tortură. I lentoarse cu toată ardoarea de care se simțea capabil. Amețit, cu simțurile răscolite, el făcu dragoste cu o fantomă, fără ca măcar să-i pese de consecințele pasiunii sale.

Când Fan dispăru, în mintea lui Wellan nu mai era nicio îndoială: Niciodată n-o să mai poată iubi o altă femeie. Inima lui aparținea defunctei Regine din Shola.

COLABORATORI PREȚIOȘI

O dată cu primele raze ale soarelui care îi pătrunseră-n cameră, Wellan își îmbracă tunica verde și se duse-n sala Cavalerilor. Văzându-l că vine, servitorii se grăbiră să-i dea pâine caldă, brânză, fructe și apă. Incapabil să-și scoată din minte chipul lui Fan, el rupse pâinea și-o mestecă distrat, având gândurile duse. De ce voise regina să i se dea astfel? îi împărtășea sentimentele sau voia să se-asigure că are să-i protejeze fiica? Dar oare avea vreo importanță motivul vizitei sale?

În acel moment o ușă se lovi cu putere de perete, ceea ce-l făcu pe Wellan să sară-n sus. Duse imediat mâna la centură, dar constată că nu era înarmat. Își împinse ușor scaunul, ascultând încordat sunetul pașilor grăbiți care răsunau pe pietrele pardoselii și care se-ndreptau grăbiți spre el. Bergeau năvăli în sală și toți mușchii lui Wellan se destinseră.

Cavalerul întârziat înaintă până la șeful lui și-i strânse cu prietenie brațul, îl trase spre el și-l bătu de câteva ori, amical, pe spate. I se așeză apoi alături și-ncepu să mănânce cu poftă. Trebuiască să călărească fără-ncetare ca să-și ajungă din urmă, cât mai repede posibil, frații de arme. Wellan îl lăsă să-nghită, ca un om flămând ce era, cam jumătate

din ce se afla în fața lui, după care începu să-l chestioneze despre misiunea avută.

— Am văzut un dragon! exclamă Bergeau, dând cu pumnul în masă.

Wellan încetă deodată să mai respire, temându-se că invazia oamenilor-insectă se produsese deja. Dar camaradul lui îl asigură de contrariu, explicându-i că era vorba doar de un schelet reconstituit de Regele de Zenor.

— Poporul acesta a suferit foarte mult, Wellan. Dragonii nu numai că au omorât o mare parte din populație și-au distrus totul în calea lor, dar au instaurat și o frică teribilă ce subzistă, de sute de ani, încă și-acum.

— Cunosc istoria Zenorului, îi tăie brusc vorba Wellan. Vorbește-mi mai degrabă despre dragonul acela...

Bergeau nu se lăsă rugat de două ori și-ncepu o descriere amănunțită.

— Este un animal gigantic. Gâtul lui se-nrudește cu cel al unui șarpe, din care cauză nu poți să i-l tai aflându-te pe pământ. Dar dragonul, întinzându-și gâtul, poate să producă răni mortale cailor, chiar înainte ca noi să ne putem apropia de ei.

— Așa că Regatul de Cristal ne propune cea mai bună soluție.

Imediat îi explică în ce fel reușise poporul Regatului de

Cristal să omoare un mare număr de astfel de monștri, săpând capcane și arzându-i acolo de vii.

— Și eu cred că este singura soluție să-i învingem,

aprobă Bergeau, însă vor trebui să fie săpate gropi foarte adânci, pentru că aceste animale au gheare puternice pe care le-ar putea folosi să iasă.

— Și creaturile astea ar trebui să fie cele care au atacat Shola, oftă Wellan. Sau tot atât de bine ar putea să fie o nouă rasă de dragoni.

— Atâta timp cât n-au aripi, poți să-i prinzi în capcanele pentru vânat, îl asigură Bergeau. Dar unde ai de gând să pui să fie săpate?

— La granița dintre Regatul Zânelor, cel de Diamant și cel de Opal. Vom merge să-i înștiințăm pe regi de pericolul existent, pentru ca ei să ia imediat măsurile necesare și să înceapă săparea gropilor. Și, începând de astăzi, noi putem să contăm pe ajutorul primilor noștri Scutieri. Elund a acceptat să ne-ncre- dințeze nouă elevii lui cei mai mari. Încă n-au învățat să mânuiască armele, dar își stăpânesc bine puterile magice.

Noutatea îi plăcu mult lui Bergeau, care vedea astfel crescute numărul și eficiența lor. Continuă să mănânce cu poftă, abia apoi observă că Wellan nici nu se-atingea de mâncarea proaspătă și gustoasă. Puse o mână prietenească imediat pe brațul șefului său și resimți emoțiile straniei care-l încercau.

— Tot despre regina ta e vorba, nu-i așa? spuse Cavalerul fără înconjur.

— Da, recunosc Wellan, suspinând. De la plecarea ta în Regatul Zenor lucrurile s-au complicat mult, frate.

— Poți să-mi mărturisești tot, fii sigur că n-o să trădez nimănui secretul tău, îl asigură Bergeau, cu o

sinceritate dezarmantă.

Preț de-o clipă, un surâs străluci pe buzele lui Wellan, care știa foarte bine că, dintre toți camarazii lui, acest copil al Deșertului era precis cel care ar fi ncerat să vândă imediat poanta.

— În orice caz, toți au să mi-o citească-n suflet, se resemnă Marele Cavaler, săltându-și un măr în mână.

— Să citească ce? întrebă Iason, care tocmai intrase în sala cea mare, urmat fiind de ceilalți Cavaleri.

Wellan îi privi cum se instalează în jurul mesei mari și ridică ochii la galerie. Constată ușurat că era încă liberă. Voia să le-ncredințeze secretul fraților lui de arme, dar nu și urechilor mult prea tinere ale elevilor lui Elund.

— Atunci, o să ne lași să pătrundem singuri secretul tău? îl ironiză Falcon.

— Nici să nu vă gândiți! ripostă Wellan, ridicând cinic sprâncenele. N-am să supraviețuiesc niciodată unui atac atât de mare...

— Atunci, vorbește! insistă Santo.

— Mai întâi vreau să vă spun că Elund o să ne-mpartă, în dimineața aceasta, primii noștri Scutieri, spuse Wellan, instalând o barieră invizibilă în jurul lui.

— Nu, nu-i ăsta secretul tău! insistă Iason, încăpățânat.

— Se pare că Regina din Shola era un Maestru Magician, declară Marele Cavaler, cu o timiditate care nu-i stătea în fire.

— Asta n-a împiedicat-o, totuși, să se lase omorâtă, ca toți ceilalți sholieni, aruncă fără niciun tact Bergeau.

— Dacă ți-ai aduce aminte explicațiile primite la lecții, îi replică Dempsey, ai ști că Maeștrii Magicieni nu cunosc moartea. Ei pot să circule după pofta inimii între lumea morților și cea a noastră.

Înțelegând în sfârșit cum aflate șeful lor acest adevăr, toți Cavalerii se-ntoarseră deodată către Wellan, având alte multe întrebări pe buze.

— A venit la mine-n vizită noaptea trecută, mărturisi el cu o oarecare jenă.

Pentru prima dată de când erau împreună, frații lui de arme îl văzură roșind și Iason fu primul care și ghici de ce.

— Ai făcut dragoste cu o fantomă? Se bucură el, zâmbind cu toată fața.

— Nu este chiar o fantomă, se apără, neîndemânatic, Wellan.

— Ai făcut-o?

Niciodată Wellan nu și-ar fi-nchipuit că acești oameni cu care el crescuse-mpreună l-ar fi putut intimida într-o asemenea măsură. Și atunci, decât să se expună glumelor și lipsei lor de delicatețe, se ridică brusc și se-ndreptă spre ieșirea din sală. Chloe sări în urma lui și-i tăie retragerea. Wellan îi aruncă o privire cât se poate de mâhnită, dar nuncercă s-o dea la o parte din drumul lui.

— Nu-mi pasă de ce-ați făcut amândoi, Wellan, îl asigură tânăra. Spune-mi numai de ce a preferat să vină la tine de pe tărâmul celălalt.

— Vrea să se-asigure că o să-i protejăm fiica, șopti Marele Cavaler, care nu-i putea spune tot adevărul.

— I-ai spus, sper, că era de datoria noastră.

Wellan ridică ușor capul și-și închise bine inima, pentru ca ea să nu cedeze tentației de-a i-o sonda.

— Mi-a mai spus că ne va ține la curent cu mișcările dușmanului.

— Uite-o veste grozavă!

— Într-adevăr, aprobă, distrat, Marele Cavaler, negândindu-se decât la clipa în care o va putea ține din nou în brațe.

— În legătură cu ce mi-ai cerut ieri, m-am dus la Elund și l-am găsit consultând astrele. Dușmanul are să fie aici în câteva săptămâni. Dispunem deci de foarte puțin timp ca să ne organizăm apărarea.

— De asta mă temeam cel mai tare.

Chloe vru să-l aducă din nou la masă, dar el se scuză, pretextând că trebuie să se pregătească de primirea noului Scutier și le ceru să facă și ei la fel. Chloe nu insistă, se-ntoarse și se așeză cu băieții care discutau despre experiența stranie pe care o trăise șeful lor.

— Bineînțeles că el nu face nimic așa ca toți ceilalți oameni! exclamă Iason, mușcând dintr-un măr.

— N-ar trebui să râdeți de-o dragoste atât de mare, le reproșă Chloe.

— Nimeni nu râde de el, îi explică Bergeau. Din contră, îl invidiem pentru norocul lui. Cunoști mulți oameni care să fi avut norocul să facă dragoste cu o fantomă?

— Cu un Maestru Magician, îl corectă ea.

— Bergeau are dreptate, îl susținu Falcon. Marele Cavaler Wellan este singurul care-ar putea fi amestecat într-o astfel de situație neverosimilă.

— Și dacă vrei părerea mea, adăugă și Dempsey, șeful nostru n-a terminat încă să ne surprindă.

— Profitați de asta și-nchideți discuția, îi avertiză sora lor, pentru că nu este un subiect pe care să-l putem continua în fața învățăcelilor noștri.

Nu-l mai văzură pe Wellan decât în curtea cea mare, unde magicianul pregătise-n grabă o ceremonie a atribuirii câte unui Scutier fiecărui Cavaler. Nu-i plăcuse deloc asta, dar Wellan avea dreptate. Iminența războiului îl forța să-i pună pe copii în serviciul Ordinului. Astfel că el studiasse cu grijă puterile și slăbiciunile fiecărui copil și ale fiecărui Cavaler, pentru a-i asocia cât mai bine.

Croitorul, armurierul și dresorul de cai adunaseră și ei tot ceea ce le trebuia Scutierilor: un cal bun, o sabie, un pumnal, o tunică nouă, precum și o centură din piele verde, bătută cu pietre prețioase, care-i definea ca Scutieri de Smarald. Întors spre sine însuși, Wellan privea cum defilează toată această mulțime frumoasă, uluit să constate că viitorii Scutieri arătau mult mai tineri decât și-i imaginase. Dar, cu toate acestea, ei intraseră în Ordin pentru a servi binele comun și nu ca să crească la fel ca toți ceilalți copii.

Sub privirea mulțumită a Regelui de Smarald, Elund începu repartizarea Scutierilor. Wimme, un băiat frumos cu pielea smeadă și ochi albaștri, îi fu încredințat lui Falcon. Cu mult respect, Cavalerul

prinse centura în jurul taliei sale, îi încredință harnașamentul calului și armele. Kems deveni Scutierul lui Santo, Buchanan cel al lui Bergeau, Nogait cel al lui Iason și Kevin cel al lui Dempsey. Rămăseseră doar cele două fete. Când Elund o desemnă pe Wanda lui Chloe, tânăra Bridgess trebui să-și reprime un strigăt de bucurie, căci era visul tuturor elevilor să devină ucenici ai lui Wellan. Ea îi îngădui să-i pună centura împrejurul taliei și-i susținu cu curaj privirea atunci când el îi încredință armele.

„Elund a făcut o alegere bună“, se gândi Marele Cavaler, studiind copilul. Observă că emană multă forță și detectă chiar și o anume-ncăpățănare, care i-o amintea pe-a sa. Are să fie, desigur, o experiență interesantă.

Wellan hotărî să-și lase camarazii să facă mai bine cunoștință cu copiii și abia după aceea să-i trimită în misiune. Dar în aceeași zi se suiră-n șa toți deopotrivă și, flancați de învățăcei, defilară prin satele învecinate.

În timp ce ei călăreau, Wellan o observă pe Bridgess. Se ținea mândră în șa și, cu toate că nu mai folosisese niciodată înainte sabia, o puse în așa fel încât s-o poată scoate imediat în caz de primejdie. „Nu-i rău de loc“, se gândi Wellan.

Întorși acasă, la castel, Cavalerii începură să-i învețe pe Scutieri mânăuirea armelor. Armurierul avusese grijă să forjeze pentru ei niște săbii mai mici și mai ușoare decât cele ale maeștrilor. La fel ca Wellan, Bridgess nu zâmbea oricând și oricum,

concentrându-se la fiecare probă. Brațele ei nu erau încă destul de musculoase, dar loviturile ei erau precise. Cavalerul găsi că exercițiul era distractiv și în același timp instructiv. Copila asta era de-acum înainte în responsabilitatea sa. Era ca și cum ar fi devenit de fapt tată. În calitate de Cavaler el jurase să-și formeze Scutierul cât mai bine posibil, protejându-l împotriva tuturor primejdiilor. Misiunea ar fi fost foarte simplă dacă războiul nu le-ar fi bătut la ușă, dar, cu luptele care se pregăteau, el se-ntreba dacă își va putea ține promisiunea.

Pe de altă parte, Scutierii juraseră să-și servească maestrul cum vor putea mai bine, să nu-l mintă niciodată și să-l privească întotdeauna cu sinceritate. În această privință, Wellan nu credea să aibă greutăți cu Bridgess. Fără să clipească măcar, ea îi susținea privirea rece și nu încerca în niciun fel să scape de raidurile pe care el le executa rapid prin mintea ei. Elund n-ar fi putut să-i aleagă un Scutier mai bun. Îi făcea plăcere să o învețe cum să-și tragă sabia din teacă și să adopte din instinct o poziție defensivă, oricare-ar fi fost tactica adoptată de inamic.

„Fetița asta învață foarte repede”, constată Wellan cu satisfacție.

— Măine am să-ți arăt cum să faci același lucru în timp ce călărești, hotărî Cavalerul.

Abia își termină vorba și văzu apărând în fugă un mesager, căruia Bridgess îi puse imediat sabia sub nas, forțându-l să se oprească imediat. Wellan izbucni în râs, ceea ce nu mai făcuse de foarte mult

timp, apoi constată că tânărul lui Scutier își lua rolul foarte în serios. Îi puse imediat mâna lui mare pe umăr și Bridgess coborî imediat arma.

— Pe mine mă cauți? îl întrebă Wellan pe mesager.

Băiatul ridică ochii spre uriașul cu tunică verde, fiind tare impresionat de șeful tuturor Cavalerilor.

— Regele vrea să vă vadă, sire Wellan, declară el, revenindu-și. Imediat.

— Spune-i că vin acum.

Mesagerul se-ntoarse și alergă spre castel. Wellan aruncă o privire la Bridgess. Pusese sabia la loc în teacă și-aștepta instrucțiuni.

— Poți să rămâi aici și să mai faci exerciții, îi spuse el pe un ton prietenesc.

— Dar locul meu este lângă voi, maestre.

Avea perfectă dreptate. Începând de-acum, ea făcea parte din viața lui zilnică și-avea dreptul să audă tot ceea ce i se spunea... afară doar de ce-o privea pe Regina din Shola. Se duse deci spre palat și Bridgess îi urmă pașii mari, tropăind în urma lui. Când sosi în fața lui Smarald întâiul, Cavalerul resimți ușoara enervare a acestuia. Puse un genunchi în pământ, Scutierul lui imitându-l pe dată. Regele se uită de la unul la altul și-ncruntă din sprâncene.

— Puteți să vorbiți în fața Scutierului meu, Maiestate, îl asigură Wellan.

— Chiar dacă este vorba de o dojană?

O clipă Cavalerul ezită, apoi își ridică ușor capul în semn de asentiment. Ar fi fost necinstit să lase copilul să creadă că este un om perfect. Era bine să

afle de la-nceput că putea fi și încăpățânat, iar mânia putea chiar să-l determine să uite de regulamente.

— Fie, suspină regele. Am primit o știre, mai degrabă neliniștitoare de la Regele Elfilor.

Wellan clipi amintindu-și de purtarea lui agresivă. Regele îl observă și știu că Marele Cavaler se purtase urât.

— Îmi spune că nu doar l-ai amenințat, urmă el, dar că l-ai și agresat chiar.

Bridgess se uită cât putu de uimită la maestrul ei, dar nu lăsă să-i scape niciun gând, pe care el l-ar fi putut resimți.

— Ce s-a întâmplat, Wellan?

— Nu mi-am mai putut controla mânia, Alteță! Declară el. Un astfel de comportament nu este demn de un Cavaler de Smarald! Accept orice fel de pedeapsă considerați că e necesar să-mi acordați!

Cum ar fi putut Regele să-l pedepsească pe mai-marele Cavalerilor, cel de care atârna acum toată apărarea continentului? Smarald întâiul oftă cu năduf.

— Explică-mi, te rog, motivele furiei tale, îi ceru el.

— Elfii hotărâseră să nu țină seamă de catastrofa care urma să se abată asupra ținutului Shola. Din cauza lor un întreg popor a pierit.

— Acestea sunt niște acuzații destul de grave, Cavalerule!

— Frații mei de arme vor confirma adevărul lor, Maiestate, îl asigură Wellan. Dar ca să-nțelegeți mai ușor dimensiunea furiei mele ar fi trebuit să vedeți

miile de cadavre care zăceau în zăpadă, cu chipurile înghețate de-o teroare de nedescris și cu inima smulsă.

Regele îl observă un moment, întrebându-se ce-ar fi făcut el în această situație. Ar fi fost, fără îndoială, tot atât de furios ca Wellan, dar nu era de competența unui Cavaler să pedepsească un rege pentru lipsa lui de reacție.

— Înțeleg ceea ce ai simțit și, într-o anumită măsură, îți înțeleg și reacția, -spuse Smarald întâiul, dar noi am hotărât, cu mult timp înainte, că greșelile regilor vor fi judecate și pedepsite de ceilalți regi, și nu de către soldați.

Wellan aplecă, din nou capul și nu răspunse. Ar fi fost inutil.

— Ești fiu de rege, toate fibrele corpului tău sunt ale unui conducător de oameni, dar ai ales să fii Cavaler mai degrabă decât să-i urmezi la tron tatălui tău. Ești un simplu slujitor al Ordinului, ceea ce-ți micșorează mult rolul.

— Îmi recunosc greșeala, Sire!

— Am să-i scriu Regelui Elfilor și-am să-i spun că te-am aruncat în carceră, fără hrană, pentru câteva zile.

Bridgess avu imediat un gest de indignare. Wellan îi făcu pe loc un semn de calmare, așa cum trebuia să facă un maestru.

— Dar, pentru că eu nu mă pot dispensa de tine, îți vei păstra libertatea, însă vreau să-mi promiți că, în cazul în care o astfel de situație are să se repete, vei respecta cu strictețe protocolul.

— Aveți cuvântul meu, Maiestate!

— Atât îmi ajunge! Întoarce-te acum la ocupațiile tale, Cavaler! Apărarea continentului Enkidiev este de-acum înainte-n mâinile tale. Wellan se-nclină respectuos și se retrase, cu Bridgess în urma lui. Cufundându-se în gânduri, Marele Cavaler acceptă că Smarald întâiul avea dreptate. Era de sânge regal, deci va trebui să facă eforturi din ce în ce mai mari să-și stăpânească impulsurile de împărțitor al dreptății.

— Ce-ați făcut la Regele Elfilor, maestre? întrebă cu vocea ei subțire Bridgess, care trebuia aproape să fugă, ca să nu rămână în urmă.

Dar Wellan uitase pe moment de ea. Îi aruncă o privire supărată și copila își aplecă imediat capul, posomorându-se.

— Nu știi că trebuie să-ți privești maestrul drept în ochi? îi aminti Cavalerul.

Fetița cea blondă își ridică imediat capul, fără să aibă intenția să-l sfideze. La fel ca el, fiică a unui rege și a unei regine, ea avea deja prestața unei prințese.

— Mi s-a cerut de-asemenea să nu-mi bat la cap maestrul și s-aștept să mi se adreseze. Vă rog să mă iertați. Curiozitatea mea a fost mai mare decât respectul pe care vi-l datorez.

— Aș fi un maestru deplorabil, dacă te-aș încuraja să-ți urmezi deschis impulsurile, dar să știi că le-nțeleg. Cum ai putut să constați în urmă c-un minut, nici ale mele nu sunt cel mai bun îndrumător...

— Maestre, dacă îmi pot permite, aş fi făcut acelaşi lucru ca voi. Regele Elfilor n-avea dreptul să-i părăsească pe sholienii în voia sorţii.

Wellan îşi urmă drumul prin labirintul coridoarelor castelului, dar înainte de-a se întoarce-n curte, pentru a continua exerciţiile, se opri într-o grădină interioară şi se așeză pe-o bancă de piatră faţă-n faţă cu o fântână arteziană. Bridgess privi în jurul ei plină de curiozitate şi Wellan ghici că ea înregistra totul: reflexele strălucitoare ale apei, mişcarea uşoară a frunzelor ce se legănau leneş în adierea vântului, florile în culori vii, mustind de nectar, zidul de piatră, înfăşurat în iederă, care făcea din această oază de linişte un adevărat colţ de intimitate.

— Poţi vorbi liber acum, o asigură Cavalerul. Aici nu riscăm să dăm altora un exemplu prost.

Ea se așeză alături şi-şi fixă ochii ei albaştri în ochii maestrului, care dovedea o oarecare afecţiune pentru ea.

— La început aş vrea să vă spun că este o mare onoare pentru mine să vă am drept maestru.

— Chiar şi dacă era cât pe-aici să omor un rege? Se distă Wellan.

— În special pentru asta. Nu v-a fost frică să slujiţi dreptatea, chiar şi împotriva unui monarh.

— Dar Maiestatea Sa are totuşi dreptate, Bridgess. Nu era de competenţa mea să-l pedepsesc. Trebuia să mă fi întors aici şi să-i fi lăsat pe cei de rang superior să-i judece comportarea.

Fetiţa înclină uşor din cap, ceea ce însemna că ea

înțelese și că accepta lecția dată.

— Nu se mai află nimeni la Shola? întrebă ea neliniștită.

— Nimeni, confirmă Wellan, durerea crispându-i preț de-o clipă trăsăturile.

— Dar cine-a omorât toți acei oameni? Locuitorii Regatului Umbrelor? Cei ai Regatului Spiritelor?

— Mi-e teamă că nu, murmură Cavalerul. Ți place să citești? adăugă el, ceva mai vesel, dezarmând-o cu schimbarea tonului.

— Da, foarte mult!

— Ai citit pergamentele care povestesc istoria teribilului război care, odată, ne-a pus față-n față cu un inamic venind de pe alt continent?

— Oh! Monștrii aceia trebuie să-i înfruntăm? își dădu seama fetița.

— Aș prefera să spun că noi o să-i oprim înainte ca ei să ne înfrunte. O să plecăm în curând să punem în funcțiune sisteme de apărare împreună cu regii din nord.

— O să călătoresc cu voi? Se bucură copilul.

— N-o să poți scăpa de mine decât atunci când vei deveni Cavaler! Acum, hai, vino, îți rămân o groază de lucruri de învățat înainte de plecarea noastră.

Bridgess îl urmă cu bucurie, fericită că putea servi pe cel mai bun Cavaler din univers.

O LECȚIE DE UMILINȚĂ

În dimineața în care Armene voi să-i facă baie într-un ciubăr mare Kirei, fetița mov ridică iarăși tot palatul în picioare. Urlând de frică, ea se agăță de hainele servitoarei, care continua s-o convingă să intre în apa caldă.

— Poate că la Shola era prea frig, dar în castelul ăsta oamenii se spală, Kira.

Copilul se zbatu groaznic, strigând cuvinte într-o limbă neînțeleasă. Toți servitorii se-nghesuiseră la ușa bucătăriei și asistau cu stupoare la spectacol. Într-un gest disperat, Kira sări din brațele lui Armene pe peretele de piatră, pe care-l escaladă cu ajutorul ghearelor și se refugie apoi deasupra dulapurilor. Nicio alintare nu putu s-o convingă să coboare și ea rămase lipită de zid, tremurând din toate încheieturile.

L-au chemat în ajutor pe rege, apoi pe magician. Au încercat să negocieze din nou cu copilul, dar degeaba. Au fost aduse scări, dar Kira se-nghesui într-un colț și-și arată amenințător dinții. Ca o ultimă-ncercare, Smarald întâiul trimise un mesager la Wellan. Inteligența lui ascuțită, precum și spiritul de strateg i-ar fi putut permite să rezolve această

problemă domestică.

Agasat la ideea că trebuie să intervină într-o problemă care privea doar femeile, Marele Cavaler își calmă mai întâi iritarea și-apoi se-ndreptă spre bucătărie. La trecerea lui oamenii se dădură în lături și tăcerea se-ntinse peste toți cei adunați acolo.

Bridgess se opri în spatele lui și observă situația. Wellan își plimbă privirea peste ciubărul cu apă care se răcea, peste tunică cea mică de pe masă și peste corpul slăbuț care tremura sus pe dulap.

— Kira! O strigă el autoritar.

Spre marea surpriză a tuturor, recunoscând vocea lui Wellan, fetița ridică capul. Se apropie de scară și se uită liniștită la el. Wellan îi întinse brațul și, fără să ezite, copilul sări. Se agăță de el, dar continuă să tremure. „Nu-i de mirare că-i e frică de apă, se gândi el. Și dragonilor le este teamă, iar o parte din sângele care circulă prin venele Kirei are același izvor.” Wellan se apropie de ciubăr și copilul începu să geamă-n limba ei stranie.

— Nu e niciun pericol, o alintă Cavalerul. Uite!

Își scufundă mâna-n apa caldută, dar trăsăturile fetiței se schimonosiră de groază ca și cum ar fi urmat s-o sfâșie un monstru. Wellan își scoase atunci mâna din apă și i-o arătă copilului, care o adulmecă asemenea unui animal. Cavalerul îi privi atunci profilul și constată cât de mult semăna cu cel al lui Fan. Încet, dar ferm, se desfăcu de ghearele Kirei și, ținând-o de mâini, o coborî în apă. Kira scoase un strigăt sfâșietor.

— Destul! spuse sever Wellan.

Fetița nu mai opuse rezistență, iar picioarele ei atinseră apa. În acel moment tot corpul i se strânse, dar nu se mai zbatu și Cavalerul putu s-o pună-n ciubăr.

— Vezi bine că nu-i periculos, spuse imediat Wellan cu vocea mult îndulcită. Acum las-o pe Armene să se ocupe de tine.

— Mene, repetă Kira, înghițindu-și un suspin.

Servitoarea preluă atunci ștafeta, profitând de efectul magic pe care Wellan îl avea asupra copilului. Cavalerul se îndepărtă, neliniștit de marele atașament pe care părea să i-l poarte fiica Reginei din Shola.

* * *

Wellan nu-și revăzu camarazii decât la masa de seară. De-acum înainte era mult mai multă lume la masa din sala mare, ceea ce-i încălzi inima. Bridgess se așeză lângă el și-l așteptă să se servească, înainte să-și umple ea propria farfurie. Cavalerii discutară cu protejații lor într-o atmosferă ce vădea prietenie, până când Wellan le împărtăși planurile sale.

— Peste două zile, o să formăm trei grupe și o să plecăm în direcția Regatului Zânelor, Regatului de Diamant și de Opal să verificăm instalarea capcanelor.

— O să trebuiască să-i și-mbăiem pe copii? îl

ironiză Iason.

Imediat simțiră toți mânia arzătoare care-l cuprinsese pe

Wellan și o liniște apăsătoare se lăsă peste sala mare. Ochii de gheață ai Marelui Cavaler îl străpunseră cu privirea pe mai tânărul său frate de arme și fu clar pentru fiecare dintre ei că făcu mari eforturi înainte să-i răspundă.

— O să mergi în Regatul de Diamant împreună cu Falcon și Bergeau, spuse Wellan pe-un ton cât se putea de sever. Chloe, pentru că tu-l cunoști deja pe Regele Zânelor, te vei duce la el însoțită de Dempsey. Santo și cu mine ne vom duce la Regele de Opal.

— Și Regele Elfilor? întrebă Iason, hotărât să-l facă să-și iasă din fire. Și regatul lui se află la graniță cu punctul de intrare al dușmanului.

— Dacă ai timp de pierdut, du-te și convinge-l să sape capcane care-ar putea împiedica dușmanul să-i mănânce de vii vecinii! îl ironiză Wellan.

— Dar înainte de investire nu ne-au învățat că e necesar să protejăm toți locuitorii continentului? îi aminti cel mai mic dintre Cavaleri.

Înainte să facă un lucru pe care l-ar regreta amar mai târziu, Wellan se ridică brusc de la masă. Bridgess vru să se ia după el, dar Santo o făcu să-și schimbe gândul.

— Rămâneți aici și mâncați, le porunci el Scutierului său și fetei.

Cei doi copii ascultară și Santo se luă după șeful lor.

— Știm foarte bine că tu ai dreptate, îi spuse

Bergeau lui Iason, dar ar fi fost preferabil să aștepți până rămâneai singur cu el să-i vorbești despre elfi.

— Problemele continentului ne privesc pe toți, Bergeau, ripostă Cavalerul cel tânăr. Și noi am jurat ca în caz de greșeală să putem fi chemați la ordine. Wellan n-are dreptul să-i lase pe elfi la voia întâmplării, chiar dacă Regele Hamil i-a răscolit mânia.

— Sunt de acord cu tine, îi întrerupse Chloe, dar remarca ta în legătură cu baia a fost rea și gratuită.

— Dar n-a fost decât o glumă! se apără Iason.

— De prost-gust... îi reproșă Falcon. Știi foarte bine că, de la expediția noastră la Shola, Wellan n-are inimă să se distreze.

— Ar face bine să-și revină! mârâi Iason.

— N-are niciun rost să discutăm acum, le tăie vorba Dempsey. Mai degrabă, ar trebui să ne pregătim Scutierii pentru viitoarea misiune și, în special, n-ar fi bine să le lăsăm impresia că astfel de certuri sunt frecvente între măestrii lor.

După care Dempsey se lansă într-un discurs lung și la obiect, despre rolul Cavalerilor și atmosfera de frățietate care trebuia să domnească între ei.

Între timp, Santo îl ajunsese din urmă pe Wellan abia în curtea castelului. Marele Cavaler stătea în fața ușii, cu mâinile de-a lungul corpului și pumnii strânși, trăgând adânc în piept aer proaspăt.

— Wellan, n-a fost decât o remarcă nevinovată, îl asigură fratele său de arme.

— Nu-mi place să mi se discute hotărârile în fața tuturor, izbucni ca un vulcan Marele Cavaler, fără

să se-ntoarcă.

— Ai dreptate, ar fi trebuit să aștepte până rămânea singur cu tine și apoi să-ți vorbească despre Regele Elfilor, dar îl știi pe Iason...

O privire fugară prin inima lui Wellan îi spuse lui Santo că mânia acestuia nicidecum nu se stinsese. Îi puse prietenește mâna pe umăr.

— Sunt mulțumit că m-ai ales să te-nsoțesc în Regatul de Opal, mai adăugă el.

Wellan întoarse ușor capul spre el și-l privi în ochi o clipă, apoi suspină lăsându-și supărarea să treacă.

— Diplomația ta îmi va fi de-un mare ajutor, Santo, declară el într-un târziu. Știi că nu sunt cel mai răbdător om din lume... iar regele Nathan nu este convins de necesitatea reînființării Ordinului nostru de cavalerie. Regatele de Opal și de Argint sunt singurele țări care nu ne-au trimis copii în ucenicie.

Wellan l-ar fi lăsat pe Santo să vorbească-n numele lor, acesta din urmă fiind un excelent negociator.

— Regina ta o să mai vină la tine? îl întrebă fratele său de arme, voind să-i înțeleagă tristețea.

— Mi-a spus că da, răspunse Wellan, ferindu-și privirea, dar nu știu când.

— Ești un om fericit!

— De asta nu-mi prea pasă, frate, ezită Marele Cavaler. E destul de greu să fii fericit când nu poți petrece fiecare zi a vieții alături de cea pe care-o iubești!

— Se prea poate, dar ești iubit...

„Are perfectă dreptate”, se gândi Wellan. Fan îi dovedise dincolo de orice îndoială și mai presus de moarte că îi împărtășea sentimentele.

Îi mulțumi lui Santo pentru că-l ascultase cu atenție și se-ndreptă spre camera lui, lăsându-i prietenului său grija să se convingă dacă și Scutierul său se antrenează. Puțin după aceea Bridgess se duse la el și-l găsi așezat pe pat.

— Ai mâncat bine? o întrebă Wellan, încruntând din sprâncene.

— Eu, da, răspunse copilul, întinzându-i o farfurie plină pe care erau o felie de pâine caldă, legume crude, brânză și-un pumn de curmale.

— N-am citit nicăieri că Scutierilor le revine obligația să-i hrănească pe maștrii lor, o tachină Wellan, zâmbind cu jumătate de gură.

— Aveți dreptate, căci este-o regulă pe care chiar acum am inventat-o.

— Cred că noi doi o să ne-nțelegem bine, mai spuse el, ridicând ușor capul.

Se așează pe jos, încrucișându-și picioarele și-l privi liniștită în timp ce mânca. Studiindu-i ochii mari și curioși, Wellan simți un elan de mândrie. Se-ntrebă dacă acesta este sentimentul pe care-l încearcă un tată pentru copiii lui. Când își termină masa, Bridgess i se alătură pentru o repriză de meditație.

Ca toți ceilalți Scutieri, ea trebuia să doarmă într-un pat mai mic, aflat în apropierea celui al maestrului ei. Dar, pentru că era fată, servitorii

puseseră o perdea de catifea între cele două culcușuri, dându-le fiecăruia senzația de intimitate. N noaptea aceea o furtună teribilă zgudui tot castelul, trezindu-l pe Wellan din somn. El simți groaza care-o paraliza pe copilă și-i șopti numele. Fetița trase imediat perdeaua și se-ngrămădi la spatele lui.

— N-are de ce să-ți fie teamă, o asigură el. Furtuna răsare acolo unde curenții calzi de aer îi întâlnesc pe cei reci.

— Știu, dar fulgerul aprinde tot ceea ce atinge...

— Câteodată numai, nu întotdeauna. Dar unui castel de piatră desigur că nu-i dă foc.

— Dar ce se va-ntâmpla când o să plecăm în misiune și-o să fim în loc deschis, pe câmp?

— Vom găsi întotdeauna un adăpost în care fulgerul să nu ne poată atinge. Îți promit solemn.

Atâta timp cât tunetul mugi pe deasupra fortăreței, el n-avu curajul s-o trimită în patul ei și nu-nchise ochii decât atunci când o simți că a adormit. Bineînțeles că el o să trebuiască să-i învingă frica de furtună, înainte ca ea să devină Cavaler, dar fiecare lucru la timpul său.

* * *

Dis-de-dimineată, Wellan o găsi pe Bridgess în picioare, în fața geamului, cu ochii închiși, să lase soarele să-i încălzească fața. Preț de-o clipă el o observă, apoi, telepatic, o chemă. Ea se-ntoarse imediat.

— După cum probabil știi deja, în fiecare dimineață Cavalerii fac baie pentru a-și curăța corpul și spiritul, dar, din respect pentru ele, femeile merg primele. La ora asta, Chloe și ucenica ei sunt precis acolo. Du-te și tu și-o să le-ntâlnești. Ne vedem iarăși la micul dejun.

Fetița se-nclină în fața lui și părăsi grăbită camera. Wellan se-ntinse pe tot patul, mirându-se de mulțumirea pe care o astfel de prezență i-o dădea în fiecare clipă a vieții sale.

Când se duse la baie, Wellan își găsi toți camarazii, însoțiți de Scutierii lor. Wellan alege colțul opus celui în care stătea întins foarte comod Iason și intră în apa caldă. Ca în fiecare dimineață, el se rugă în liniște lui Theandras și îi mulțumi pentru că-i dăduse o viață atât de plină de lucruri bune. Apoi se lăsă uscat și masat de servitori și-și legă părul pe ceafă. Se-ntâlni cu Bridgess în sala cea mare și observă bucuros că își prinsese părul în același fel.

— Nu-i așa că nu le-ați spus nimic despre furtună celorlalți, maestre? șopti ea, asigurându-se mai întâi că Wanda și Chloe n-o puteau auzi.

— Ce furtună? spuse Wellan, făcându-i cu ochiul.

Restul grupului sosi râzând de-o glumă a lui Bergeau și șeful lor simți cum îi crește inima, văzându-i cât de buni prieteni erau. Dar, spre marea sa dezamăgire, Iason veni și se așeză lângă el. Wellan îi trimise o căutătură-nghețată.

— Să știi că n-am nici cea mai mică intenție să mă cert cu tine în dimineața asta, îl puse-n gardă

Marele Cavaler.

— Eu cu-atât mai puțin. Voiam chiar să știi că divergențele noastre în privința unor opinii nu mă împiedică să-ți port cel mai mare respect.

Wellan întâlnește atunci privirea curioasă a lui Nogait, Scutierul acestuia, și înțelese că Iason făcuse gestul de reconciliere ca să servească drept exemplu băiatului.

— Înțeleg sentimentele tale față de Regele Elfilor, reluă Iason și, dac-aș fi fost în locul tău, poate c-aș fi făcut același lucru. Cu toate acestea, conștiința mă-ndeamnă să-ncerc să-l conving să pună capcană.

— Și dacă refuză? întrebă cu obrăznicie Bridgess.

— Nu-i posibil să i te adresezi unui Cavaler pe-un astfel de ton, fetițe, o repezi sec Wellan.

Toți ceilalți copii se-ntoarseră către ea, așteptându-i cu nerăbdare reacția, dar ea susținu privirea maestrului ei.

— Vă cer scuze, Cavaler Iason, șopti ea într-un târziu. Am uitat pentru o clipă unde mă aflu.

— Am să-ți scuz purtarea, pentru că doar ieri ai devenit Scutier, dar data viitoare am să te pedepsesc cu asprime.

— Vă sunt recunoscătoare pentru clemență, Cavalerie Iason.

Continuă apoi să mestecă cu nasu-n farfurie. „într-o zi, trebuie să-nvețe și ei ce-i respectul”, gândi Wellan. Iason se aplecă atunci la urechea copilei blonde.

— Dacă Regele Elfilor refuză, am să-l denunț

tuturor celorlalți monarhi, șușoti el.

— Este singurul lucru de făcut, Cavalerie! exclamă ea, chiar dacă ar fi fost mai bine să tacă.

Iason izbucni în râs și-l bătu pe Wellan prietenește pe spate.

— Vă meritați unul pe altul, voi doi!

REGATUL DE DIAMANT

Dis-de-dimineată, Wellan trebui s-o trezească pe Bridgess, care dormea cu pumnii strânși și s-o trimită la baie. O privi cum își târa picioarele pe coridor, întrebându-se în ce stare o să fie după o zi întreagă petrecută pe drum. După masă, Cavalerii și Scutierii lor se-ntâlniră în curte, căci rândașii înșeuaseră caii, iar servitoarele le umplură cu provizii traistele de piele. Odată urcați în șa, înaintară spre marele balcon, unde Smarald întâiul le rosti ca de-obicei câteva cuvinte despre codul lor de onoare și dădu glas mândriei pe care o încerca văzându-i plecând astfel în misiune.

Cavalerii, îmbrăcați cu platoșele de culoare verde, părăsiră incinta castelului, urmați de Scutierii lor. Călăriră în această formație până la frontiera Regatului de Diamant, unde se despărțiră. Chloe și Dempsey se-ndreptară spre apus, iar Iason, Falcon și Bergeau continuară spre miazănoapte, în timp ce Wellan și Santo o luară spre soare-răsare.

În acest timp, la palat Kira nu-ncetase să-l cheme pe Wellan. Cu multă răbdare, Armene îi explicase că acesta plecase împreună cu frații lui de arme. Ca s-o distreze, ea îi ceruse lui Hawke, singurul dintre

elevii de zece ani care nu devenise Scutier, pentru că Elund voia să facă din el ucenicul lui, s-o învețe limba lor. Kirei îi plăcea de elful cel tânăr și acceptă să se așeze alături de el în fața unui munte de cărți vechi, pe care el i le citea, făcând-o să repete unele cuvinte.

* * *

Falcon și Bergeau fură primii Cavaleri care-și atinseră ținta, Regatul de Diamant, care se afla chiar în spatele Muntelui de Cristal.

Acest teritoriu vast, aparținând altădată Regatului de Smarald, fusese împărțit în părți egale de suveranul acelor vremi, tată a doi moștenitori de parte bărbătească, cu intenția ca ambii să aibă ce guverna. Cu toate că numele lor era diferit, regatele erau aproape identice. Fortăreața era cocoțată pe-un pisc stâncos, în mijlocul unei văi cultivate de țărani. Castelul de Diamant era bine protejat, dar aproape toți locuitorii trăiau, fără apărare, la loc deschis. Hotarul de nord-est era străjuit de partea vestică a Regatului de Opal. Trebuiau să întărească frontiera nord-vestică a Regatului de Diamant, acolo unde pământurile lor se-nvecinau cu cele ale elfilor.

Cei doi cavaleri și Scutierii lor, Wimme și Buchanan, nu ajunseră până la fortăreață decât pe-nserat, în momentul în care soarele, scăpătând spre apus, colora cerul cu dungi roșii și portocalii.

Încă de dimineață Falcon era atent la Wimme, cu atât mai mult cu cât ei ajunseseră în această țară,

unde el văzuse lumina zilei, cu zece ani înainte. Totuși, Scutierul nu manifesta niciun entuziasm deosebit pentru pământul său natal. Era mai degrabă atent la emoțiile maestrului său și la propriile picioare care-l dureau din ce în ce mai tare.

Întâlnindu-i pe Cavaleri, Regele Pally fu deosebit de curtenitor și-i conduse imediat în sufrageria în care el, împreună cu familia, se pregătea să mănânce. Încăperea era aranjată precum cea de la Castelul de Smarald, dar aici predomina albastrul, în locul verdelui de-acolo. Văr mai tânăr al Regelui Smarald întâiul, Regele de Diamant semăna cu acesta. În părul lui negru se observa deja spicul alb, iar în ultimii ani, trupul începuse să i se simplinească. Ochii lui reflectau bunătate și înțelepciune, iar manierele lui erau dintre cele mai rafinate, dar când constată că fiica sa Chloe nu era printre ei, Regele Pally nu-și ascunse deloc dezamăgirea.

— Ea a fost trimisă la Regele Zânelor, pentru că îl cunoștea deja, se scuză Falcon.

— Dar și pe noi ne cunoaște, protestă regele.

— Îmi pare foarte rău, Maiestate, urmă Falcon, dar trebuie să ascultăm de ordinele primite. S-ar putea ca într-o zi să fie trimisă în misiune și în foarte frumoasa voastră țară.

Pally îi invită să se așeze la masă și le-o prezentă pe soția sa, Ella, o femeie foarte frumoasă, cu păr de culoarea mierii și-un zâmbet amabil, pe fiica sa Bella, cât și pe fiul său Kraus, mai în vârstă decât Chloe. Prințesa, mai timidă decât fratele ei, prefera

să nu-i privească direct pe Cavaleri. Din contră, fratele ei Kraus se arătă fascinat de noii reprezentanți ai legendarului Ordin. Era un tânăr curajos și luptător, gata să facă orice sacrificiu pentru a-și salva poporul.

Cavalerii acceptară mâncarea oferită și așteptară sfârșitul mesei înainte să vorbească regelui despre nefericitele evenimente petrecute la Shola și despre capcanele pe care trebuiau să le sape la granița regatului său. Ca majoritatea regilor continentului Enkidiev, monarhul auzise vorbindu-se despre dragoni și despre ravagiile pe care le făcuseră în trecut.

Ascultă deci cu atenție sfaturile Cavalerilor, apoi rămase pe gânduri, preț de câteva minute. Nici chiar familia lui nu-ndrăzni să-i întrerupă cursul gândurilor. Bergeau scoase de la brâu cilindrul cu planurile. Regele se uită peste ele, apoi le ceru îngăduința să i le lase până dimineață, să le studieze. Porunci apoi să le fie pregătite apartamente, iar el se retrase pentru noapte.

Ajuns în camera lor, Falcon își observă atent Scutierul, în timp ce acesta examina preocupat patul lui aflat la picioarele celui al maestrului.

— Vă faceți griji pentru nimic, maestre, spuse într-un târziu Wimme, constatând că acesta continua să-i sondeze inima. Nu mai sunt un copil al acestei țări. De-acum înainte aparțin Regatului de Smarald și luptătorilor lui. Chiar dacă mă veți obliga, eu n-am să vreau să rămân aici.

— Dar s-ar putea-ntâmpla să-i întâlnești pe-ai tăi,

când au să vină țărani să ne-ajute să săpăm capcanele.

— În acest caz, voi fi politicoș cu ei, dar voi ține la distanță pe care un Cavaler trebuie s-o păstreze față de popor.

— Vorbești bine, Wimme, zâmbi Falcon. Sunt mulțumit de tine.

Fața Scutierului străluci de fericire.

Dis-de-dimineață, după o baie sumară în dependințele castelului, Cavalerii și Scutierii îl întâlniră din nou pe Regele Pally în marea sală în care îi plăcea să-și primească invitații importanți. El îi aștepta cu planurile lui Bergeau în mână.

— Cu orice preț eu vreau să v-ajut să-mpiedicați acei monștri să-mi distrugă regatul și, dacă aceasta se va face cu ajutorul capcanelor, atunci fie. Am să vă dau tot ajutorul de care o să aveți nevoie.

Cavalerii și Scutierii lor se-nclinară, ușurați că monarhul a aprobat atât de ușor punctul lor de vedere.

— Înainte de-a pleca, spuneți-mi dacă fiica mea este un bun Cavaler.

— Chloe este cea mai bună dintre noi, Maiestate, răspunse Bergeau, cu sinceritatea lui dezarmantă. Gândește întotdeauna înainte de-a acționa și nu folosește magia decât în caz de absolută necesitate. Toți Scutierii noștri ar trebui să-și modeleze felul de-a se purta după al ei.

Încântat de laude, Regele Pally îi invită la micul

dejun, înșirându-le și toate resursele pe care se oferea să le pună la dispoziția lor.

O ILUZIE CONVINGĂTOARE

În aceeași zi Chloe, Dempsey și Scutierii lor intrară în Regatul Zânelor și parcurseră minunatul peisaj cu flori gigantice și arbori de cristal. Dempsey, care cunoscuse doar pământul stâncos al Regatului de Beril și climatul temperat al Regatului de Smarald, nu contenea să se minuneze. Fermecat, el privea zborul păsărilor multicolore care străbăteau cerul fără niciun nor și bancurile de pești fluorescenți, înotând în râul Mardall. Cei doi copii erau împietriți de admirație.

— Niciodată nu ni s-a vorbit despre asta! exclamă într-un târziu Dempsey, înmărmurit.

— Locuitorii acestui regat vor să păstreze secretul, explică Chloe.

— Dar arborii nu pot să fie transparenti, iar florile nu pot să atingă o asemenea înălțime, protestă el.

— Ai dreptate, dar zânele au puterea să modifice mediul înconjurător.

— Dacă-aș fi fost o zână, și eu aș fi vrut să protejez toate acestea, murmură Kevin.

— Să sperăm că regele lor are să fie de acord cu tine, îi ură Chloe.

Ea se-ntoarse apoi spre fratele său de arme, ochii ei de culoare deschisă parcurgând peisajul din jur.

— Malul mării este protejat de-un labirint de vârfuri ascuțite, printre care un cal abia se poate strecura, îi informă Chloe. Acolo nu cred că are să

fie necesară săparea capcanelor.

— Și dacă dragonii ar avea aripi? își dădu Dempsey cu părerea.

— Dacă ar fi așa, am fi toți morți, pentru că nimic nu va putea să-i oprească.

Celor doi ucenici li se puse-un nod în gât și Chloe se grăbi să-i cuprindă într-un vâl de liniște, reproșându-și ușurința cu care vorbise.

— Trebuie să-l convingem pe Regele Tilly să apere frontiera de la miazănoapte a țării sale, acolo unde regatul lui se-nvecinează cu cel al Elfilor, mai spuse ea, îndemnându-și calul.

Coborârea spre vale și Dempsey se miră că nu vedea nici construcții și nici măcar locuitori. Chloe îi spuse că zănele aveau capacitatea de a-și sustrage propriul regat privirilor străine.

— Asta ne-ar fi de foarte mare folos! glumi Dempsey, făcându-i pe Scutieri să râdă.

— Dar oamenii nu sunt suficient de înțelepți să folosească această putere cu bune intenții, le explică o voce din spatele lor.

Înainte chiar ca sora lui de arme să-l poată preveni că este vorba despre Regele Tilly, Dempsey se-ntoarse în șa și-și trase sabia, Scutierii imitându-l în aceeași clipă. Apoi observară un om înaripat, care n-atingea pământul, și își coborâra armele.

— Maiestate, vi-l prezint pe Cavalerul Dempsey de Smarald, cât și pe Scutierii noștri Wanda și Kevin. Am venit să discutăm despre strategia protejării continentului Enkidiev împotriva unei eventuale invazii.

— De ce ne-ar privi asta? întrebă regele cu o voce încântătoare.

— Regatul vostru se află în apropierea oceanului, ceea ce-l face să fie o cale ideală de acces pentru dușman, explică Dempsey.

— Teritoriul care-mi aparține este protejat de stânci. I-am explicat deja lui Chloe.

— Inamicul ar putea să invadeze Regatul Elfilor și să coboare spre miazăzi.

Celelalte zâne începură să-l înconjoare pe rege. Aripile le tremurau precum cele ale insectelor, dar creaturile acestea fermecate nu luară parte la sfat, ci se mulțumiră să asculte.

— Nu-mi vine să cred că vor putea trece peste regatul meu, se-ncăpățână regele. Dacă o astfel de invazie ar avea loc, i-am putea alunga fără nicio problemă din valea noastră.

O lacrimă se rostogoli pe obrazul reginei, care zbură alături de soțul ei. Ea întinse mâna în fața ei și pădurea din împrejurimi se-acoperi de-o roșeață surprinzătoare. Dempsey își întoarse calul în toate direcțiile, căutând izvorul răului, apărut deodată, înțelegând ce-avea de gând să facă regina, Chloe îi sfătui pe Scutieri să nu le fie frică și să-și țină caii din scurt.

Înconjurând-o pe regină, zânele începură să se-agite și pe bună dreptate. Dărâmând copacii din calea ei, o fiară enormă ieși din pădure, ridicând în jurul ei un praf de cristal cât se poate de fin. Însăpăimântați, caii se cabrară, iar Cavalerii abia putură să și-i stăpânească. Negru din cap până-n

picioare, monstrul semăna cu o șopârlă gigantică. Labele din față erau arcuite, iar gâtul lung se termina cu un cap de forma unui triunghi găurit de doi ochi uriași, roșii ca focul. Colți uriași îi împodobeau fălcile puternice. Scoțând un răget mai puternic decât al leului din deșert, fiara deschise botul, dându-le de furcă celor doi Cavaleri.

După ce cu greu își stăpâni propriul cal, Dempsey părea gata să-nfrunte pericolul. Chloe își strunea și ea cum putea bidiviul. Nu-și trăsesese sabia, pentru că înțelesese din prima clipă că dragonul era o iluzie creată de Regina Calva. Dar pentru Kevin, era ca și cum scheletul cel mare care trona în piața din mijlocul satului ar fi prins deodată viață. Ținea cu putere hățurile calului, dar ochii lui exprimau de-a dreptul teroare. Erau monștri asemănători cu cei care îi exterminaseră pe strămoșii lor, oamenii Regatului Zenor.

Dragonul străbătu distanța ce-l separa de oameni și de zâne doar în câteva secunde, dar el dispăru înainte să-i atingă. Regele păstră un moment liniștea, apoi contemplă grav fața scaldată-n lacrimi a soției sale.

— Asemenea monștri au atacat Shola, se plânse ea. Fan mi-a apărut în vis noaptea trecută și mi i-a arătat.

— Dacă ei ar distruge valea aceasta, unde v-ați sălășlui Maiestate? întrebă Chloe cu tristețe.

Tilly înțelese lecția. El acceptă să asculte planul lor și fu de acord că gropile pentru capcane erau singura modalitate să scape de ei. Pentru poporul

lui ar fi fost mai simplu să le sape folosindu-se de magie. În apropierea capcanelor vor fi și așa postate santinele, ca să se asigure că nici oameni, nici elfi nu aveau să cadă-n ele din greșeală. Cavalerii promiseră să stea cu ei, până ce totul are să fie pus la punct.

Îndeplinindu-și cea mai grea parte a misiunii, Chloe se-ntoarse în cele din urmă spre Scutieri. Acum Wanda era convinsă că fiara oribilă nu fusese decât o iluzie, dar tânărul Kevin era încă în stare de șoc. Ea se uită rugător la Dempsey, dar el înțelesese deja că era de datoria lui de maestru să-l liniștească pe băiatul din Zenor. Chloe îi privi îndepărtându-se și descălecă să-și odihnească armăsarul. Ca un bun Scutier, Wanda o imită.

REMUȘCĂRILE UNUI MARE SUVERAN

La rândul lui, Iason nu ajunsese în Regatul Elfilor decât a doua zi. Scutierul lui îl urma în liniște încă de dimineață. Cavalerul simți că o groază de întrebări îi dădeau târcoale, dar se hotărî să le răspundă doar după ce se va fi oprit. Când ajunseră, în sfârșit, în satul din luminiș al elfilor, îl găsiră gol. Iason își trase ușor sabia din teacă, iar Nogait îl imită.

Ultima oară când elfii se ascunseseră astfel, o mare nenorocire se abătuse asupra Regatului Shola, vecinii lor din nord. Rămânând în șa, Iason parcurse tot satul, cu simțurile ascuțite la maximum. Foarte neliniștit, Scutierul lui îl urma îndeaproape.

Un băiețel coborî atunci dintr-un copac la picioarele lor. Iason îl recunoscuse pe Djen, tânărul elf care-i condusese la regele Hamil, la prima lor vizită.

— De ce poporul tău s-a ascuns și de data asta? se neliniște Iason.

— Nu mai au încredere în oamenii care poartă platoșa verde, răspunse copilul, păstrând distanța.

— Spune-i regelui tău că Iason, Cavaler de Smarald, dorește să vorbească cu el. Am să-l aștept aici.

Copilul avu un moment de ezitare, îi cuprinse pe cei doi oameni într-o privire total lipsită de încredere, după care, într-o clipă, dispăru printre copaci.

— Maestre? întrebă atunci Nogait, cu o voce din care străbătea îndoiala. Simțiți vreun pericol?

— Nu, îl asigură Iason, venind lângă el și punându-și din nou sabia-n teacă. Sunt numai prudent. În general, când satul întreg este gol, trebuie să devii suspicios. Dar elfii sunt ființe temătoare, trebuie să le dăm timpul necesar să accepte să ne primească.

— Nu mai au încredere în noi din cauza Cavalerului Wellan, nu-i așa?

— Să spunem că mai-marele nostru s-a arătat mai degrabă agresiv, la prima noastră trecere. Că avea dreptate să fie supărat pe regele Hamil, dar n-avea dreptul să-l pedepsească el însuși. Este-mpotriva codului nostru.

— Atunci de ce-a făcut-o?

— Fiecare dintre noi are o slăbiciune de depășit, Nogait. La Wellan, e mânia. La mine este nepăsarea, indiferența.

— Și noi avem slăbiciuni? întrebă băiatul, referindu-se la Scutieri.

— Desigur. Una dintre îndatoririle maestrului vostru este să le observe cât mai repede posibil și să le îndepărteze.

Între timp mai mulți elfi ieșiră din pădure. Iason îl recunoscă în primul rând pe Regele Hamil. El descălecă imediat și se-nclină în fața lui. Nogait se

grăbi să-și imite maestrul.

— De ce ați venit din nou aici, Cavalere? întrebă suspicios regele.

— Cavalerii de Smarald au toate motivele să creadă că inamicul este pe punctul să atace Enkidiev și că va coborî spre sud, probabil prin țara dumneavoastră.

— Și nu v-au trimis decât pe dumneavoastră să ne-apărați? se miră regele.

— Nu suntem suficient de numeroși să asigurăm protecția continentului, spuse Iason. Și atunci am optat pentru un sistem natural de apărare.

În timp ce Iason îi explica în ce fel trebuia să procedeze, Hamil îl studia gânditor, după care îi mai spuse că trebuie să se sfătuiască cu poporul. Cavalerul acceptă de bunăvoie această cerere, iar Regele Elfilor dispăru în pădure. În curând, soarele trebuia să apună și Cavalerul își aminti că, în acest colț al continentului, nopțile erau foarte reci. El și Scutierul adunară lemne și aprinseră un foc bun în cercul de pietre din mijlocul satului. Se ocupară apoi de cai, le dădură de mâncare și-i adăpară, după care se așezară și ei în jurul focului să se încălzească și să mănânce. Iason fu foarte surprins să-l vadă pe Regele Hamil întorcându-se, mai târziu. Cu fața gânditoare, Hamil se așeză lângă foc, fără prea multe fasoane. Era singur, dar Iason simțea sute de priviri îndreptate asupra lui.

— Pădurile noastre sunt dese, spuse regele, întorcându-se spre Iason.

— Nu cred că asta ar împiedica monștrii să le

traverseze, Alteță, își dădu cu părerea Cavalerul.

— Maestre, aş putea vorbi şi eu? întrebă atunci Nogait.

Regele Elfilor se uită cât se poate de atent la copilul cu părul negru şi privirea deschisă a unor ochi albaştri, ce stătea alături de Cavaler, cu o pătură pe umeri.

— Bineînţeles, răspunse Iason.

— Maiestate, am citit în biblioteca Palatului de Smarald că elfii ar putea nu doar să capteze frica celorlalţi, dar şi să-şi dea seama de cauza ei.

Iason simţi cum tensiunea pune stăpânire pe rege. Oare băiatul gândise drept? Înainte să poată interveni, Nogait continuă.

— Unul dintre supuşii voştri a văzut precis dragonii cu câteva minute înainte ca masacrul de la Shola să se producă. Această persoană ar putea transmite celorlalţi elfi imaginea şi să-i facă să-şi dea seama de amploarea invaziei care ne ameninţă.

— De ce-am vrea să re trăim noaptea aceea de coşmar? murmură Hamil, întorcându-şi privirile spre flăcările focului.

— Pentru ca poporul vostru să-nţeleagă că dragonii trebuie distruşi înainte ca ei să atingă regiunile populate ale continentului Enkidiev, insistă copilul.

— Şi pentru ca el să susţină hotărârea voastră de a-i opri la graniţă, adăugă Iason.

Regele îşi acoperi deodată faţa şi izbucni în suspine. Pradă unei confuzii, Nogait se-ntoarse spre Iason, convins că el este cauza acestei tristeţi.

Cavalerul își puse mâna pe brațul copilului, asigurându-l că alta era cauza și-l sfătui să tacă.

Hamil plânse un timp și Iason știe că el a fost cel care a asistat la masacru. Urmându-i gândurile, Cavalerul observă în mijlocul curții înghețate de la Shola un animal enorm, acoperit de solzi negri, lucioși, ai cărui ochi roșii străluceau în întuneric. Preț de-o clipă, el avu impresia că vede un om îmbrăcat într-o armură întunecată, ce călărea această fiară, dar dragonul întinse gâtul cu viteza unui șarpe. Iason îi văzu colții imaculați repezindu-se spre el și imediat simți o durere teribilă în piept.

Cavalerul sări în sus, revenind la realitate, și constată că tremura din toate încheieturile. Vocea Scutierului său ajunsese la el ca printr-o ceață deasă.

— Maestre...

— E bine, Nogait, n-am nimic, îl liniști el.

Regele Elfilor îl privi cu compasiune. Îl lăsase intenționat să-i sondeze gândurile să poată să-i vadă neputința.

— În seara atacului de la Shola eu am trăit, fără-nctare, toate acele morți. Desigur că nu mai aveam nevoie să mi se răscolească toată durerea de către Cavalerul Wellan, declară regele.

— Ceea ce am văzut, murmură Iason în sfârșit, era un dragon?

— Da. Și oamenii-insectă au sute!

Iason își lăsă privirile să alunece spre flăcările focului, încercând să-și imagineze prin ce miracol un pumn de oameni, însuflețiți fiind chiar și de cele mai bune intenții, ar putea împiedica să se mai

producă un asemenea masacru oriunde pe continent.

— Avem să săpăm acele gropi acolo unde ne veți arăta, mai spuse regele Hamil înainte de-a pleca.

Nogait mai strânse pătura pe umerii maestrului său, având certitudinea că nu frigul îl făcea să tremure așa, ci viziunea proiectată în mintea lui de Regele Elfilor. Cavalerii, fiind legați spiritual între ei, frații i-au resimțit starea de spirit și i-au trimis fiecare, în același timp, o undă de liniște. Pe moment împăcat, Iason se prăvăli pe spate și-nchise ochii, ușurat.

— Mulțumesc, șopti el la adresa fraților lui de arme.

Înainte de-a se lăsa pradă somnului, se mai uită o dată la băiețelul care era de-acum Scutierul lui. Știind că-l va veghea, Iason adormi oarecum liniștit.

REGĂSIRI NEAȘTEPTATE

La kilometri de-acolo, așezat în fața focului la granița din nordul extrem al Regatului de Diamant și al Regatului de Opal, Wellan și Santo resimțiseră teroarea lui Iason. Preț de-o clipă, se temuseră să nu fi căzut într-o ambuscadă, dar ei înțeleseseră repede că viziunea lui provenise dintr-un alt loc și dintr-un alt timp. Imediat Wellan întâlni privirile uimite ale Scutierilor lor.

— Era Iason, șopti el.

— A avut o viziune îngrozitoare și, pentru că noi suntem legați între noi prin spirit, am resimțit-o, adăugă Santo. Dar a trecut, n-aveți de ce să vă mai faceți alte gânduri.

— Când vom deveni Cavaleri și noi o să fim astfel legați de voi? întrebă Bridgess, plină de speranță.

— Nu știu, răspunse Wellan. Noi n-am fost Scutieri ca voi și noi n-am fost niciodată separați unii de ceilalți, cum sunteți voi acum. De aceea legătura dintre noi este atât de puternică. Nu știu dacă și la voi o să fie la fel.

Apoi îi sfătui pe cei doi Scutieri să se-nvelească-n păturile lor și să se culce. Cei doi Cavaleri făcură la fel și se întinseră-n apropierea focului, avându-i pe Scutieri înaintea ochilor.

Dis-de-dimineată, Cavalerii și cei doi protejați ai lor porniră la drum. Înainte să plece, Wellan aruncă o privire pe hărțile continentului și acum știa că drumul care ajungea la castelul

Regelui Nathan urma cursul râului Amimilt, cel ce-și tăia calea prin centrul Regatului de Opal,

Călăriră fără să se grăbească, Wellan voind să-și fixeze-n memorie toate amănuntele călătoriei, amănunte care ar fi putut să le fie folositoare dacă, vreodată, ar fi trebuit să se retragă-n grabă. Era o țară-mpădurită, măturată de-un vânt răcoros în permanență. Vânatul se găsea aici din belșug, dar aveau suficiente provizii și nu trebuiau să vâneze.

— Te simți bine, Bridgess? o întreabă Wellan imediat ce-i simți oboseala.

— Aș minți dac-aș spune da, maestre.

Wellan se-ntoarse-n șa și-i sondă fizic pe amândoi Scutierii. Simți imediat că îi dureau picioarele.

— Cred c-ar trebui să mergem un pic pe jos, sugeră Santo.

Cavalerii descălecară și-i ajutară și pe copii să facă același lucru. Câteva minute își dezmoțiră picioarele, urmați fiind de caii fiecăruia, iar fetița păru să aprecieze exercițiul.

— Va trebui să-ți întărești mușchii, îi spuse Cavalerul, fără urmă de reproș.

— Am să ajung și la asta, maestre, vă promit.

El îi aruncă o privire înveselită. În pofida vârstei ei destul de tinere, avea o voință de fier și multă convingere. Nu se-ndoia că va deveni cu timpul un luptător priceput, poate chiar un mare șef ca el.

După o oră cavalerii îi lăsară pe copii să încalece din nou. Din fericire castelul nu mai era departe. Se puteau vedea deja turnurile, în spatele unei păduri dese de conifere. Era o fortăreață albă, într-un stil mai simplu decât cel al Palatului de Smarald. Pereți înalți de piatră se-ntindeau pe kilometri și doar fațada principală nu era protejată de pădure.

— Ce știi despre acest regat? îl întrebă Santo pe șeful lui.

— Regatul de Opal este cel mai independent dintre toate. Poziția lui geografică l-a pus la adăpost de confruntări în decursul ultimului război. Dragonii n-au reușit să ajungă până acolo, pentru că au fost opriți de primii Cavaleri, înainte să poată atinge Regatul de Smarald. Îmi închipui că n-au să fie prea impresionați de perspectiva unei noi invazii. Va trebui să dai dovadă de multă elocință, frate.

— Sunt vecinii vechiului tău regat, nu-i așa? urmă Santo, gândindu-se deja la strategia pe care ar fi trebuit s-o adopte.

— Așa este. Regatele de Opal și Rubin au în folosință comună terenuri de vânătoare chiar la frontieră și, dacă nu este nici cea mai mică rivalitate între cei doi regi, nu s-a înfiripat nici măcar o cât de mică legătură de prietenie. Se respectă și nimic mai mult.

— Vorbește-mi despre Regele de Opal.

— Regele Nathan a moștenit de curând tronul, la moartea tatălui său, Regele Olum. Se spune că nu este prea încântat să stimuleze progresul. Nu știu cine este regina.

Apucară pe-un drum de pământ care părea să-i conducă direct la castel, când fură interceptați de-o trupă de soldați înarmați până-n dinți. Aveau platoșe metalice, împodobite de-un vultur cu aripile deschise, peste tunici și pantaloni negri, și călăreau armăsari puternici, antrenați pentru luptă.

— Cine sunteți și ce faceți pe pământurile Regelui Nathan de Opal? se răsti la ei șeful soldaților, pe-un ton cât se poate de agresiv.

— Suntem Cavaleri de Smarald și dorim ca regele să ne acorde o audiență, răspunse Wellan, sondându-le adevăratele intenții.

Era sigur că și Santo făcea același lucru, căci oamenii aceștia erau duri ca pielea de toval. Nici măcar o noțiune de respect sau de civilizație nu le fusese inoculată, iar regele lor trebuia să fie și el din același aluat.

— Am primit ordin să nu lăsăm pe nimeni să treacă, declară soldatul.

— Ceea ce avem să-i spunem Regelui Nathan este de cea mai mare importanță, îi replică Wellan deosebit de calm.

Câțiva dintre soldați izbucniră în râs. Simțind că tinerii lor protejați se înverșunară împotriva mojicieii soldaților, Cavalerii le trimiseră o undă de liniște. Nu era nicidecum momentul să-i provoace pe astfel de oameni.

— Acceptați să le trimiteți un mesaj din partea noastră? insistă Marele Cavaler, care nu mușcă din momeală.

— Suntem soldați, nu mesageri.

— În acest caz, ați putea să-nțelegeți că regele vostru trebuie pus fără-ntârziere la curent cu războiul care se pregătește, interveni Santo. Dar cum voi sunteți în stare să depistați de la distanță inamicul și, mai ales, înainte de-a fi prea târziu...

Wellan și Santo schimbă între ei o privire complice și-i îndemnară și pe Scutieri să facă același lucru.

— Ar trebui să-i spuneți totuși regelui vostru că vecinii lui, cei din Regatul de Diamant, ne-au rezervat o primire mult mai bună și pe loc avem să ne-ntoarcem acolo, mai spuse Wellan, ridicând mândru capul. Dacă el vrea să afle mai multe despre dușmanul care vrea să pună stăpânire pe Enkidiev, va trebui să vină să ne caute.

Și, întorcându-se din drum, Cavalerii îi lăsară acolo, cu gura căscată, pe soldații cu arțag. Scutierii nu înțelegeau deloc reacția pe care Maeștrii lor căutau s-o provoace, dar le imitară pasul fără discuție.

Wellan și Santo își folosiră facultățile lor magice să studieze reacția soldaților, dar nu citiră în mintea lor decât confuzie. Șeful lor veni imediat după ei, dar Cavalerii nu încetinară deloc cursa armăsarilor lor.

— Suntem soldați ai Regatului de Opal, anunță șeful lor, călărind alături de Wellan. Dacă aveți informații de cea mai mare importanță, nouă trebuie să ni le dați.

— Cavalerii de Smarald nu vorbesc decât cu regii, îi replică Wellan pe-un ton de gheață.

Soldatul își împinse calul și-l făcu să se așeze de-a

latul drumului. Desigur că nu apreciasse tonul Cavalerului.

— Regele nu acordă audiență decât războinicilor de valoare și nicidecum marionetelor, care se plimbă ca la paradă, cu platoșe împodobite cu pietre prețioase.

— Orice-ar fi, n-avem cu ce să-ți dovedim, se impacientă Santo.

— În regatul acesta doar oamenii adevărați au dreptul la vorbă, îl persiflă soldatul. Dacă vrei să-l vedeți pe rege, va trebui ca unul dintre voi să mă-nfrunte în luptă. Atunci am să hotărâsc dacă vă conduc sau nu la castel.

— În acest caz eu am să fiu acela, decretă Wellan, cu un zâmbet batjocoritor care-ngheță sângele soldaților.

În general, străinii care îndrăzneau s-o apuce pe acest drum își luau picioarele la spinare, dar Cavalerul cu platoșă verde nu arăta nici urmă de frică. Din contră chiar, părea încântat că avea ocazia să se bată.

În liniște, soldații din Regatul de Opal formară un cerc mare-n jurul lor. Înfruntarea avea să aibă loc acolo, în mijlocul drumului. Pe calea gândurilor, Santo îi ceru instrucțiuni lui Wellan, care-i răspunse pe-aceeași cale. *Dacă lucrurile au să ia o întorsătură proastă, trimite Scutierii în Regatul de Smarald și continuă să organizezi apărarea continentului în locul meu. Dar nu cred c-o să am neplăceri.*

Observă atunci privirea neliniștită a lui Bridgess și-i făcu, încurajator, cu ochiul, în timp ce descăleca. Îi întinse frâiele calului său, apoi se

adresă fratelui său de arme și celor doi copii.

— Orice s-ar întâmpla, nu interveniți.

Înaintă apoi spre soldatul care, de nerăbdare, bătea pământul uscat sub încălțări. Dacă toți oamenii Regatului de Opal erau atât de nerăbdători să se bată ca acesta, Wellan ar fi înțeles de ce Elund voia să-i vadă aliați.

— Să te văd ce-ai în mână, Cavalerule de Smarald! îl disprețui soldatul, trăgându-și sabia.

Nu fu deloc impresionat de statura impozantă a lui Wellan, nici de mâna cea mare ce se închise pe garda săbiei, ca s-o tragă din teacă. Precis că nu cunoștea povestea Cavalerilor de Smarald și a puterii lor magice.

Soldatul atacă primul și, timp de câteva minute, Wellan se mulțumi să-i pareze loviturile, măsurându-i puterea brațului. Și, chiar dacă n-avea intenția să-l umilească-n fața oamenilor lui, voia să-l determine să-nțeleagă că acești Cavaleri de Smarald erau o rasă aparte de luptători, nu ca oricare alții.

Văzând că omul repeta aceeași schemă de atac, lovituri directe, brutale și parade instinctive, Wellan hotărî să-i facă pofta și să-i arate într-adevăr „ce-are în mână”. Brațele lui musculoase mânuiau cu ușurință sabia grea, pe care-o învârtea pe deasupra capului, ori de câte ori își ataca adversarul din toate părțile. Sub ploaia loviturilor repetate, omul se retrase, căscând ochii uimit. Niciodată nu luptase împotriva unui dușman atât de puternic și rapid. Wellan își adună toată puterea și-i aplică adversarului o lovitură grea care-l dezechilibră. O a

două lovitură, venită fulgerător, îl dezarmă. Apoi, cu o lovitură puternică de picior direct în piept, îl doborî, soldatul lovindu-se tare la spate. Imediat sabia Cavalerului se opri cu ascuțișul la gâtul inamicului, iar din gură Cavalerul îi trimise cel mai sadic dintre zâmbetele pe care le cunoștea.

— Sunt Cavalerul Wellan de Smarald! răcni învingătorul.

Soldații care-i încercuiau traseră și ei săbiile în același timp, dar Wellan ridică mâna liberă și o forță invizibilă le smulse armele din mână și le-ngrămădi la picioarele Cavalerului.

— E un vrăjitor! strigă unul dintre soldați.

— Înainte de-a disprețui un Cavaler de Smarald, ar fi trebuit să vă informați, soldați din Regatul de Opal! îi admonestă Wellan. Noi nu suntem doar cei mai puternici luptători de pe continent, dar suntem și magicieni!

Wellan se dădu înapoi și-și puse sabia la loc în teacă. Adversarul lui se ridică pe coate, în timp ce pe fața lui începea să se citească un alt fel de respect. Cavalerul, conștient că avea de partea sa atenția galeriei, ridică cele două mâini și săbiile se ridicară în aer, sub privirile împietrite ale soldaților. Stăpânindu-și un zâmbet de satisfacție, Wellan coborî repede mâinile, iar lamele de oțel se-nfipseră-n copacii care străjuiau drumul, învinsul se ridică în picioare și-și puse un genunchi la pământ în fața Cavalerului cu puteri ieșite din comun.

— Sunt Kardey de Opal, comandant al soldaților Maiestății Sale Regele Nathan. Am să vă conduc

până la el.

Wellan îl salută cu o scurtă-nclinare a capului și se-ntoarse spre calul lui. Bridgess îl privea cu o admirație nemărginită. El nu mai era doar maestrul ei, el era acum și eroul ei.

— Știi să dai și un spectacol bun, îi șopti Santo, zâmbind vesel.

— Mulțumesc, îi răspunse Wellan, suindu-se în șa, mândru de el însuși.

După ce-și recuperară săbiile, soldații, deveniți deodată ascultători, îi escortară până la castel.

Numai după ce intră în fortăreață, Wellan își dădu seama de ce era atât de-ntinsă. Țăranii nu trăiau în exteriorul ei, ci în interior.

Case mici și grădini se întindeau de-o parte și de alta a unei alei străjuite de plop, care ducea la palatul construit din pietre de culoarea nisipului, ce se ridica pe două etaje. Balcoane îi împodobeau fațada, pe ale căror balustrade se vedeau steaguri negre brodate cu animale argintii.

La vest de corpul principal de locuințe, țăranii din Regatul de Opal cultivau mari întinderi de pământ, iar mai la nord, se aflau pășunile pentru vite.

Rândașii se grăbiră să se ocupe de cai, în timp ce șeful soldaților îi conduse pe oaspeți într-o încăpere mare, în care ardea un foc bun. În timp ce-i studiau cu atenție, slujitorii le oferiră de băut. Era clar că nu le era dat să vadă prea des străini în regatul lor.

Bridgess își bău vinul cald fără să-și poată dezlipi privirea de la Wellan. Când își dădu seama, Marele Cavaler se duse și se așeză lângă ea. Santo era în

fața focului și răspundea întrebărilor Scutierului său.

— De ce te uiți la mine ca și cum ți-ar fi teamă că dispar? își întreabă Wellan ucenica.

— O, nu, Maestre, îl asigură copila, eu sunt convinsă că n-o să dispărești niciodată.

Wellan zâmbi. Apoi, prietenește, puse mâna pe brațul ei.

— Nimeni nu este etern, copilă!

— Dar voi sunteți prea puternic, să puteți fi învins cu ușurință.

— Nu sunt puternic, Bridgess, sunt mai degrabă dibaci. Îmi cunosc slăbiciunile și forța și știu cum să mă servesc de ele, pentru a obține cel mai bun rezultat posibil. Sunt un bun spadasin, pentru că mâinile îmi sunt solide, dar n-am destulă rezistență. Trebuie să termin repede lupta dacă vreau să câștig. Cât despre trucurile de magie pe care le-am folosit, și tu ai fi putut face același lucru. Ai să-nveți să-ți folosești și tu mai bine forțele, asta-i tot.

— O să mă-nvățați să mi le folosesc și eu așa?

— E și acesta unul dintre motivele pentru care mi te-au încredințat.

* * *

Când regele Nathan auzi că niște cavaleri, fie ei și de Smarald, reușiseră să-i învingă cei mai buni războinici, fu foarte impresionat. Kardey, șeful gărzii sale, îi descrise cu lux de amănunte lupta împotriva lui Wellan. Când îi vorbi însă despre magie, acesta

se ridică încet de pe tronul lui. Informațiile lui îl făcuseră să-nțeleagă că noii soldați erau superiori celor de odinioară, pentru că ei erau educați în acest spirit încă din copilărie, dar el crezuse că era vorba despre o simplă lăudăroșenie din partea lui Smarald întâiul.

— Să se pregătească un ospăț în cinstea lor! ordonă regele slujitorilor lui.

În camera cea mare pusă la dispoziția lor, Wellan se lungi pe jos, în preajma focului, își destinse toți mușchii și lăsă un timp conștiința să-i lenevească. În inima fiecărui Cavaler era câte un colțișor liniștit, unde lor le plăcea să se retragă din timp în timp să-și tragă sufletul și să-și îmbroșteze forțele. Nu trebuiau să stea acolo prea mult timp, dar trebuiau să-l caute destul de des. Sanctuarul lui Wellan era o peșteră din Regatul de Rubin, unde lui, copil fiind, îi plăcea să meargă. Formațiune naturală de-o mare frumusețe, el o descoperise din întâmplare împreună cu fratele lui Stem. Nu puteai pătrunde până la ea decât prin râul Sherida, care curgea nu departe de castel.

Wellan fusese foarte impresionat de zidurile acoperite de cristale care străluceau sub raze palide de soare. Lumina aurită străbătea apele râului și ricoșa pe podeaua pe jumătate scufundată a peșterii. Era un loc aproape ireal, un vis, unde puteai auzi până și liniștea. Alesese deci această amintire, refugiată-n fundul sufletului, să se poată retrage acolo când avea nevoie și să-și refacă forțele.

Când deschise din nou ochii, era aproape noapte.

Bridgess veghea alături, observându-l cu atenție.

— Regele tocmai ne-a chemat, spuse ea.

Wellan fu imediat în picioare. Servitorii îi conduseră până-n sala festinului, unde se adunase toată curtea. Zvonul înfrângerii lui Kardey în fața unui uriaș, venit dintr-o țară străină, se răspândise ca un nor de praf și toți mureau de curiozitate să-l întâlnească pe campion.

Deodată un murmur străbătu asistența. Îl văzuseră pe Cavalerul îmbrăcat în verde, c-un cap mai înalt decât toți intrând. Conștient de efectul pe care-l provoca și plin de mândrie, Wellan își îndreptă și mai mult spatele. Dacă poporului din Opal îi plăceau marii războinici, atunci asta-i va da. Se opri în fața lui Nathan de Opal și se-nclină respectuos, Santo și Scutierii imitându-l.

— Sunt Cavalerul Wellan de Smarald. Vi-l prezint pe fratele meu de arme Santo de Smarald, cât și pe Scutierii noștri Bridgess și Kems.

— Sunt și fete printre voi? se miră regele.

— Da, Alteță. Cavaleri de Smarald pot fi deopotrivă și fete, și băieți. Privilegiul acesta li-l oferă valoarea, nu sexul.

Wellan constată atunci că în sală nu erau decât bărbați cu excepția unei singure femei și a unei fetițe așezate tocmai la celălalt capăt al mesei regale. Desigur, regina și o prințesă. Monarhul le prezentă o cohortă de demnitari, după care îi invită să mănânce cu el. Wellan îl lăsă pe Santo să ia loc lângă suveran ca să-și folosească puterea sa de convingere și alese să se așeze între cei doi Scutieri.

Îl observă pe Kardey la o altă masă și-l salută din cap cu respect. Măgulit, soldatul îi răspunse la salut. Era important pentru un Cavaler să-și facă aliați peste tot unde se ducea, le aminti Wellan copiilor. Păcat, însă că el nu-și urmase propriul sfat și în Regatul Elfilor...

Când Santo începu să-i descrie dragonii regelui, sala deveni dintr-odată cât se poate de liniștită și-l ascultă cu atenție. Fiind un bun orator, cavalerul știu să găsească acele cuvinte care imprimară o dată pentru totdeauna în memoria lor imaginea monstrului. Le mai povesti apoi ororile îndurate de sholieni. În timp ce Santo se adresa cu elocvență curții din Regatul de Opal, Wellan observă fetița care stătea nemișcată alături de regină.

Cum te cheamă? o întrebă Cavalerul, folosindu-și gândurile. *Swan*, răspunse ea pe loc și firesc. Avea deci potențialul să devină un Cavaler de Smarald, înțelese imediat Wellan. *Și eu pot să mișc săbiile-n aer, dar mama mi-a interzis. Ea spune că femeile nu trebuie să atragă niciodată atenția asupra lor.* Wellan continuă să discute cu fetița, fără ca nimeni să-și dea seama de asta. Îi mai spuse că în Regatul de Smarald lucrurile se petreceau diferit, acolo și fetele fiind încurajate să devină Cavaleri de Smarald. Îi vorbi despre Chloe și despre Bridgess, ce posedau calități pe care bărbații nu le puteau avea.

Atenționarea lui Bridgess, care-l atinsese ușor pe picior, îl desprinsese de această discuție și-l trimise la cea dintre rege și Santo. Wellan întoarse capul către ei ca și cum el ar fi fost atent la absolut tot ce se

vorbise până atunci.

— Cred că gropile-capcană ar putea fi o soluție foarte bună să stopeze înaintarea acestor creaturi, dacă sunteți siguri că ele nu pot fi ucise ca vânatul mare obișnuit, declară Nathan.

Santo se uită insistent la Wellan, dădu curții explicații suplimentare despre dragoni și oamenii-insectă care-i călăreau. Deschise apoi cilindrul agățat la centură și întinse planurile în fața regelui, care, încrețindu-și fruntea, le studie cu mare atenție.

— Unde-ați vrea să săpați aceste gropi-capcană? îl întreabă apoi direct pe Wellan.

— La granița dintre regatul vostru și cel al elfilor. Ceilalți frați ai mei sunt pe drum spre celelalte regate pentru a-i convinge pe suveranii lor să facă și ei la fel.

— Ceea ce v-ați asumat este-o sarcină cât se poate de grea, Cavaleri, șopti regele, ridicând ușor capul.

— Aceasta este datoria noastră: de-a proteja continentul Enkidiev, Alteță, îl asigură Wellan.

În sală se auzeau din ce în ce mai tare discuțiile mesenilor care comentau eventualitatea unui atac al acestor monștri sângeroși sau își dădeau cu părerea despre modalitatea optimă de-a construi gropile-capcană. Wellan profită de această confuzie, să se apropie de femeia și fetița din capătul celălalt al mesei, Bridgess fiind în spatele lui. Marele Cavaler se așază pe vine lângă copil.

— Mi-e teamă că n-am fost prezentați, spuse el curtenitor, adresându-se femeii tinere și brunete din

fața lui. Eu sunt Cavalerul Wellan de Smarald, iar ea este Scutierul meu Bridgess de Smarald.

— Eu sunt Regina Ardere de Opal, iar ea este prințesa Swan, răspunse femeia, cu un zâmbet larg.

Numele femeii i se păru cunoscut, dar nu putu să-și amintească unde-l mai auzise. El îi vorbi imediat despre aptitudinile deosebite pe care fiica ei le avea.

— Cavalerii de Smarald pot vedea lucruri care muritorilor de rând le scapă, începu el cu o voce cât se putea de plăcută, ca să n-o sperie. Mi-am dat seama că prințesa are o înclinație aparte pentru magie. Ar putea fi o șansă pentru continent, dacă ați vrea s-o încredințați magicianului Elund.

— Femeile nu sunt prea importante în regatul acesta, sire Wellan, răspunse tristă regina.

— Dar ele sunt în altă parte, milady, afirmă el. Dacă-n regatul acesta nu i se recunoaște valoarea, are să aibă precis locul ei la Castelul de Smarald.

Cavalerul și regina se uitară lung unul la altul preț de câteva clipe, iar ochii ei migdalați și negri ca noaptea treziră în el parcă un ecou. Înainte de a-i pune cea mai mică întrebare, Regele Nathan îl luă de braț și-l antrenă într-o discuție cu un grup de bărbați, care voiau să vorbească despre strategie.

Wellan și Santo răspunseră cum putură mai bine întrebărilor cu care-i bombarda anturajul regelui. Scutierii îi urmăreau în liniște, ascultând cu atenție tot ce se discuta împrejurul lor. Când se retraseră în sfârșit pentru noapte, copiii erau epuizați, dar Cavalerii se simțeau mulțumiți.

A doua zi se-ndreptară spre granița regatului, cu

o-ntreagă armată de voluntari, gata să-nceapă săparea gropilor-capcană.

Santo supraveghea grupul care lucra în apropierea frontierei Regatului de Diamant și Wellan avea grijă de cei care săpau gropi pe granița Regatului Umbrelor.

Cavalerii trebuiră să-și scoale a doua zi dimineată ucenicii și să le dea ghes spre baie. Bridgess nu se plângea, dar era clar că picioarele o dureau foarte rău. Odată toaleta terminată, Wellan luă un flacon mic din sacoșa lui și fricționează bine picioarele Scutierului său, ușurându-i durerea și totodată mersul. Când ea voi să știe ce este-n sticlută, el îi făcu cu ochiul și-i spuse că e secretul lui.

Bridgess îl urmă în hol, unde mâncară-n liniște, apoi se duseră-n curte, unde-i așteptau caii înșeuati. Santo și Kems plecară cu primul grup. Cavalerul cu ochi negri strânse cu dragoste brațul fratelui său de arme și acesta din urmă îi promise să rămână-n legătură cu el. Apoi se urcă în șa, Bridgess grăbindu-se să-l imite. Kardey însuși îi însoți până spre pământurile din nord-vest. Regele le pusese la dispoziție vreo sută de oameni care să sape gropi, un grup de vânători care să le procure vânat și bucătari care să le pregătească mesele.

Călăriră mai departe, observând platourile înalte ale Regatului Umbrelor și cascadele uriașe care coborau de-acolo, formând adevărate râuri cu apă rece ca gheața, care șerpuiau apoi pe tot continentul. Kardey le arată granița dintre regate,

aflată la liziera unei păduri cu arbori gigantici, acolo unde începea Regatul Elfilor. Sub ochii lor se afla o câmpie vastă, unde vegetația se arăta mai rar. Era deci necesar să sape un număr considerabil de gropi, să poată opri dragonii, în cazul în care aceștia ar fi trecut de Codrul Elfilor și ar fi ajuns acolo. Trebuiau să fie de acord, dacă voiau să supraviețuiască.

Wellan parcurse granița, însoțit de șeful soldaților. Ei plantară țăruii care delimitau amplasamentul celor trei rânduri de capcane, iar săpătorii începură imediat să lucreze, ca să nu se oprească decât la apusul soarelui. Strânși în jurul focurilor, ei mâncară cina cu foarte multă poftă. Timp de-un minut Wellan își izolă gândurile și-l contactă pe Santo. Astfel află că și grupul lui începuse să sape gropile-capcană. El comunică în aceeași măsură cu toți frații lui de arme și se bucură să afle că ei îi convinseseră pe toți suveranii să fie de acord și participe la măsurile de apărare ale continentului.

Ieșind din transă, el văzu că ochii neliniștiți ai lui Bridgess erau îndreptați spre faleze și-i puse o mână prietenească pe umăr, asigurând-o că n-are de ce se teme. Ea dormi în apropierea lui, înfășurată în pledul ei, dar somnul îi fu agitat. Wellan își întinse simțurile lui invizibile asupra întregii regiuni, dar nu identifică motivul răului pe care ea îl resimțea. A doua zi dimineată, după ce se spălară în apa proaspătă a râului Amimilt, Wellan o întrebă care era motivul somnului ei agitat din timpul nopții. Ea se uită o clipă la peretele stâncos care separa

Regatul de Opal de cel al Umbrelor.

— Se povestesc multe cu privire la locul acesta, sușoti ea, sperând că el n-are s-o certe, căci nu era vorba decât de superstiții.

— Cine le povestește? întrebă Cavalerul, mergând în direcția gropilor.

— Ceilalți elevi. Vorbesc între ei de-o rasă stranie de oameni care trăiesc în Regatul Umbrelor și în cel al Spiritelor.

— Și ce spun despre ei?

— Că sunt schelete, suflete blestemate, care n-au piele pe oase și care încearcă să-i prindă pe călători ca să le-o ia pe-a lor.

— Deci din cauza asta ai dormit așa prost, înțelese Cavalerul. Ți-era frică să nu cumva s-o smulgă pe-a ta.

— Știu că sunt, probabil, povești, maestre, dar mi-a fost imposibil să nu mă gândesc la ele.

— Să fii convinsă de asta, și este cazul să-ți regăsești somnul, pentru că avem să stăm aici vreo câteva săptămâni.

Bridgess nu îndrăzni să-i răspundă, dar Wellan o simți încordându-se la ideea să mai petreacă tot acest timp în imediata apropiere a Regatului Umbrelor. Cavalerul își aminti că și el auzise astfel de istorii abracadabrante despre locuitorii acestor meleaguri îndepărtate, dar curiozitatea lui, mereu vie, îl îndemnase să se informeze mai întâi asupra țării acesteia de la miazănoapte. Astfel a aflat că aceste meleaguri îndepărtate erau în special pământuri vulcanice, închise într-un strat gros de

gheață, meleaguri pe care nicio ființă nu putea supraviețui. Cât despre sufletele blestemate, Wellan era sigur că ele se duceau pe tărâmul celălalt, ca toate celelalte, dar că erau altfel tratate.

— Nimeni nu locuiește pe-aceste platouri, Bridgess, o asigură el. Nu le-ngăduie climatul și compoziția solului.

— Dar și Shola se află acolo sus și acolo locuiau oameni, protestă Scutierul.

— Shola nu face parte din lanțul de munți vulcanici care se întind spre est, iar subsolul ei este mai stabil. În plus, este acoperită de zăpadă și nu de gheață în continuă mișcare. Poți să mă crezi, am verificat eu însumi tot ceea ce îți spun.

— Asta mă liniștește, șopti copila, deși se mai temea încă.

Wellan își înăbuși un zâmbet vesel, nedorind ca ea să creadă că-și bătea joc de ea. Știa că va ajunge să se convingă singură.

Sosiră pe șantier, unde unii oamenii săpau pământul, în timp ce alții îl transportau mai departe în roabe mici de lemn. Spre marea mirare a lui Bridgess, Wellan își scoase centura, platoșa, precum și tunică verde. Apucă o lopată și-ncepu să sape alături de ceilalți. Fetița îl observa, considerând că un Cavaler n-ar trebui să se amestece în așa măsură cu cei care săpau, dar apoi își aminti că acești războinici nobili erau și ei slujitorii continentului. Îi admiră brațele și pieptul musculos. Desigur că și le dezvoltase grație unor lucrări de acest gen. Cu pielea șiroindu-i de transpirație,

Wellan se-ntoarse spre ea.

— Găsește-ți o lopată și vino să m-ajuti!

— Eu? se miră Bridgess.

— Da, tu îi răspunse Wellan, având aerul cel mai serios din lume. E timpul să-ncepi să faci și tu mușchi.

Nesigură, copila se supuse, luă o lopată pe care n-o folosea nimeni, se-apropie de marginea gropii, și-i spuse aplecându-se spre el:

— Eu pot să sap, dar o să-mi păstrez tunica, îl avertiză ea, mușcându-și buzele.

Sări în groapă și Wellan trebui să se stăpânească zdravăn să nu izbucnească-n râs. Și petrecu toată dimineța scoțând pământ din groapă. N-ar fi fost capabilă s-o facă, în cazul în care groapa- capcană ar fi devenit mai adâncă, dar acesta era un exercițiu numai bun pentru brațele ei slăbuțe, care într-un viitor nu prea îndepărtat ar fi trebuit să mânuiască o sabie grea.

La lăsarea serii, Bridgess era frântă de oboseală, încât abia mănca ceva și adormi în timpul unei istorii vânătoarești, pe care le-o povestea Kardey. „Cel puțin n-a mai avut timp să se gândească la sufletele damnate care locuiesc în Regatul Umbrelor”, își spuse Wellan.

De dimineță el trebui să-i fricționeze brațul cu loțiunea lui minunată, ca ea să-și poată unge o felie de pâine. Văzând asta, el n-o mai obligă să sape și-o lăsă să aibă grijă de armele lui, și el continuă să-și ajute oamenii.

Când se-ntoarse din pădure, nu mică-i fu mirarea

să le vadă pe regină și pe prințesă stând de vorbă cu Scutierul lui. Dar ce făceau ele atât de departe de castel?

— Maiestate, spuse el, apropiindu-se. Ar fi trebuit să vă anunțați...

— Dar nu-i prima oară când vă văd cu pieptul gol, Cavaliere, îl întrerupse regina, distrându-se vizibil pe seama încurcăturii sale.

Wellan caută iarăși în memorie, cu toată viteza... Ardere... Regatul de Rubin... Prințesa Regatului de Jad...

— Sunteți sora Regelui Lang! exclamă el în sfârșit.

Bridgess se străduia cu disperare să-și aducă aminte de cursurile de istorie, dar asociațiile pe care le făcea ea n-o duceau la niciun rezultat.

— Am crezut că n-o să mă mai recunoașteți! glumi regina. Veniți și vă plimbați cu mine, sire Wellan.

Ea o lăsă pe prințesă în grija atentă a Scutierului și-l urmă pe Wellan de-a lungul șantierului, unde oamenii continuau să muncească.

— Amintirile mele despre voi sunt confuze, Maiestate, și mă scuz pentru asta, adăugă Wellan, în timp ce-și îmbrăca tunica.

— Cum aș putea să fiu supărat pe voi, Wellan de Rubin? Erați atât de tânăr pe-atunci. Când tatăl meu m-a anunțat că nunta noastră nu va mai avea loc pentru că Regele Burge a hotărât să facă din voi un Cavaler de Smarald, inima mea s-a frânt.

Wellan nu știa ce să-i spună s-o îmbărbăteze.

— Doar când v-am văzut alaltăieri, am înțeles că reacția mea a fost pur egoistă. Faceți cinste

Ordinului.

Un timp meraseră în liniște, gândindu-se fiecare la viața pe care-ar fi avut-o împreună.

— Mă întreb câteodată cu cine-ar fi semănat copiii noștri, sire, spuse dintr-odată regina, cu un suspin de regret.

Luat prin surprindere, cavalerul rămase mut. Își amintise că la nașterea lui fusese promis prințesei de Jad. În acel moment, ea avea șase ani. Totuși, nu era ceva neobișnuit ca între regi soții să nu fie de aceeași vârstă. Foarte devreme Wellan manifestase însușiri magice, care neliniștiseră tot Castelul de Rubin. Mișca obiectele fără să le-atingă, cât și oamenii care-i ieșeau în cale. Toți slujitorii se plânseseră de el tatălui său, Regele Burge, dar acesta-l ierta mereu pe prâslea cu toate greșelile lui de copil, pentru că îi semăna tare mult. Hotărârea de a-l expedia la Castelul de Smarald o luase mama, Regina Mira.

— Sunt neconsolat, șopti într-un târziu Wellan.

— N-a fost hotărârea voastră să vă părăsiți regatul, ci ea a aparținut părinților voștri, răspunse Ardere, luându-l de mână. Și, privindu-vă astăzi, trebuie să apreciez că a fost cea bună. Aveți o ținută mândră, îmbrăcat cu tunica și platoșa acoperită cu pietre prețioase.

Wellan continuă să meargă alături de ea fără să-i pese de privirile care se-ntorceau spre ei. Dacă acest „aparte” are să ajungă la urechile Regelui Nathan, el va-nțelege că ei erau vechi prieteni care, din copilărie, s-au întâlnit prima dată.

— Și-apoi am adus pe lume o fetiță cu însușiri magice, fără ajutorul vostru, răsese regina.

— Încredințați-o magicianului de Smarald, nu veți regreta, stăruie Wellan.

— Am s-o fac... de dragul vostru!

Se opri și-l privi drept în ochi. Wellan îi duse mâna la buze și-o sărută cu respect.

— Și, dacă vreodată hotărâți să vă însurați, adăugă ea șăgalnic, n-aveți decât să mă furați...

Mirarea pe care-o citi-n ochii Cavalerului o făcu să râdă cu poftă. Îl conduse apoi acolo unde-și lăsase fetița și-i mulțumi pentru sfaturile bune. Fără ca măcar o dată să se-ntoarcă, regina se-ndepărtă, ținând-o de mână pe prințesa Swan.

MAGICIANUL DE CRISTAL

În timp ce Cavalerii instalau capcanele pentru dragoni în diferitele regate ale continentului, Kira petrecuse multe ore cu tânărul Hawke cel care o învăța toate cuvintele pe care le știa. Copila mov începuse să-nțeleagă mai bine lumea în care fusese azvârlită, dar era departe încă de stăpânirea corectă a limbii. Când elful nu era disponibil, Kira scăpa de sub supravegherea lui Armene și mergea să-i spioneze pe cei mai mici dintre elevi, absorbiți să-și facă exercițiile de magie. Unii erau dotați, alții mai puțin. Îi observa fără s-o vadă, apoi se-ntorcea în camera ei și încerca să facă și ea exercițiile.

Într-o dimineață, în timp ce regele trona în sala de audiențe fiind atent la plângerile a doi țărani, care nu se-nțelegeau în legătură cu mărimea pământurilor lor, mica sholiană se strecură printre picioarele demnitarilor până la Smarald întâiul și i se cățără pe genunchi, tot așa cum avea obiceiul să facă atunci când erau singuri. Împrejurul lor se făcu imediat liniște, dar Kira nici măcar nu băgă de seamă.

— Wellan unde? întrebă ea, uitându-se cu ochii ei mari și violeti la suveran.

— Este într-o misiune, Kira, știi foarte bine. Și ți-

am spus să nu vii aici când îi primesc pe supușii mei.

Întoarse deodată capul și-atunci îi văzu pe toți acei oameni care o priveau cu neplăcere.

— Nimeni iubește Kira! gemu ea.

Și înainte ca regele s-o poată reține, sări pe picioarele ei și-o luă la fugă, cu inima făcută bucățele.

* * *

În seara aceea, în bucătărie, Armene o făcu să se așeze pe masa cea mare și-i dădu un bol de ciorbă. Kira mânca încet în timp ce slujitoarea îi pieptăna părul moale ca mătasea.

— Sunt mulți oameni în regatul nostru care nu te cunosc încă, dulceața mea, dar asta nu-nseamnă că nu te iubesc.

— Nici Wellan nu iubit Kira!

— Nu-i adevărat! El te-a îndrăgit mult! Din cauza asta mama ta l-a rugat să vegheze asupra ta!

— Wellan nu vegheat, Wellan plecat!

— Pentru că este Cavaler de Smarald și prima lui îndatorire este să ne protejeze!

Slujitoarea o îmbrățișă, făcând-o să zâmbească. Apoi îi făcu baie, îi puse o cămașă de noapte și, strângând-o la piept, o duse-n camera ei.

A doua zi, strigăte puternice o smulseră pe Kira din somn. Cum Hawke îi povestise întâmplări din ultimul război, ea se temu ca nu cumva Palatul de Smarald să cadă din nou pradă dragonilor. Sări din

pat și fugi la fereastră. Se sperie, când văzu curtea castelului plină de lume. Se grăbi spre ușă, o deschise și se avântă pe culoar, apoi spre scară. Voia să se-ndrepte spre poarta principală a castelului, când Armene o culese în timp ce trecea.

— Kira vrea știe! făcu ea scandal, încercând să se smulgă din brațele slujitoarei.

— Sunt numai oameni care vor să-și încredințeze copiii lui Elund, o asigură Armene. Asta nu ne privește. Cât despre tine, mică domnișoară, tu o să-ți petreci dimineața cu Hawke și-o să-nveți și alte cuvinte.

— Da, Kira vrea înveți cuvinte! strigă ea și înălță capul cu demnitate.

În același moment, magicianul se aplecă pe fereastră turnului său. Văzându-i pe toți oamenii adunați acolo, care se-mpingeau și se-nghionteau, se grăbi să coboare, fiind foarte curios să afle motivul venirii lor la palatul Regatului de Smarald.

— Am răspuns chemării regelui! îl înștiință un bărbat care ținea de mână un băiețel.

— Un mesager ne-a spus că voi căutați copii de la cinci la zece ani, care au talente magice, să faceți din ei Cavaleri de Smarald, mai adăugă și nevasta lui.

— Văd, mormăi Elund, abia stăpânindu-și nervii.

Se-ntoarse în palat, cu fața din ce în ce mai roșie și se duse direct spre apartamentele regale.

— Maiestate, mă vedeți profund deranjat, anunță magicianul, făcând o reverență scurtă. Noi ne-am înțeles totuși asupra procesului de recrutare a

Cavalerilor.

— Despre ce vorbiți, Elund? se miră Smarald întâiul.

— Chiar acum sunt în curtea castelului zeci de familii care au adus copiii să fie verificați și spun că n-au făcut altceva decât să răspundă mesajului regelui.

— Dar eu n-am trimis pe nimeni niciunde! protestă regele.

— Atunci de ce sunt toți acești oameni aici?

Imediat după ce puse-ntrebarea, magicianul se lovi cu palma peste frunte.

— Wellan! își aminti el deodată.

— Dar ce-are el de-a face în toată istoria asta? Se-mpacientă regele. Este-n Regatul de Opal de câteva săptămâni.

— Înainte de plecare, mi-a declarat că eu nu formez destui copii deodată și că un pumn de Cavaleri nu pot proteja suficient continentul Enkidiev. Voia neapărat să mărească rapid rândurile Cavalerilor Ordinului.

— Ar trebui să mărturisesc cinstit că sunt, mai degrabă de acord cu el, Elund.

— Asta nu-i privește în niciun caz pe Cavaleri! Insist ca atitudinea lui nepoliticoasă să fie aspru pedepsită, Maiestate!

— Wellan este un conducător de oameni. Eu am nevoie câte-un astfel de războinic ce conduce efectiv lupta-mpotriva dușmanului.

— Dar asta nu-i dă dreptul să trimită mesageri în numele regelui! Ce-o să mai inventeze data viitoare?

— Am să aranjez asta cu Marele nostru Cavaler atunci când se va-ntoarce. Pentru moment, avem datoria să-i primim pe oamenii aceștia cum se cuvine.

Regele Smarald întâiul dădu imediat poruncă să fie instalate corturi în curtea cea mare a palatului. Împotriva voinței sale, Elund începu să-i testeze pe copii și recunoscă, cu surpriză, că aceștia erau și mai dotați decât elevii lui actuali. Unii dintre candidați aveau deja opt ani, și aveau aptitudini magice atât de bine dezvoltate, că pur și simplu nu puteai să-i trimiți acasă. La sfârșitul primei zile de examinare fuseseră acceptați deja vreo douăzeci de copii, care își ocupară în aceeași seară locurile ce li se cuveneau în dormitoare. Același procedeu fu urmat preț de câteva zile fără ca niciunul dintre copii să fie refuzat, iar Elund fu silit să admită că Wellan a știut să formuleze în așa fel cererea, încât n-au venit la castel decât copiii înzestrați cu un potențial de necrezut. Dar magicianul nu era la capătul surprizelor din ziua aceea.

După ce copiii, în număr de vreo șaizeci, fură instalați la castel și după ce părinții lor plecară spre casă, un om ceru să-l vadă pe Regele Smarald întâiul căruia voia să-i ofere serviciile lui de magician. Intrigat, regele ordonă să fie condus în sala de audiențe personale. El știa că pe continent sunt puțini magicieni și se-ntreba ce-l determinase pe-acesta să-și părăsească postul.

Slujitorii lăsară să intre un bărbat cam de vreo douăzeci de ani, înalt, slab, cu părul șaten, mai

degrabă scurt și cu ochii gri. Purta o tunică bej, strânsă pe talie cu un simplu cordon. Pe spate avea un sac ce, aparent, cuprindea toată averea lui. Îl salută politicos pe rege și-i spuse că s-a născut în Pădurea Interzisă, care nu aparținea nici unuia dintre regatele continentului și că studiase pe lângă un mare magician. Smarald întâiul voi să-l chestioneze înainte de a-l convoca pe Elund, dar acesta captase deja prezența rivalului pe teritoriul lui și se prezintă de urgență în sala de audiențe, fără ca măcar să fie invitat, cu fața roșie ca focul.

— Cine vă trimite? tună bătrânul magician.

— Stăpânul meu, răspunse acesta, înclinându-se respectuos. Mă cheamă Abnar. Sunt ucenic magician și caut o poziție importantă pe lângă un mare rege sau un mare mag. Am înțeles că voi aveți mulți copii pe care vreți să-i învățați și...

— Cine? îl întrerupse Elund furios. Cine v-a spus?

— Nimeni, îl asigură tânărul.

— Vă interzic să-l protejați!

Era clar, după expresia lui nevinovată, că ucenicului nu-i păsa dacă magicianul făcea aluzie la Cavalerul Wellan, pe care-l acuza de ingerință în toate treburile sale.

— Cineva din regatul meu v-a transmis un mesaj? interveni regele mai calm și mai diplomat decât magicianul lui.

— Nu, Maiestate, afirmă Abnar cu sinceritate. Magicienii au alte mijloace de-a se informa.

— Care? îl presă Elund, inflexibil. Cum v-ați prins?

— De câteva luni Maestrul meu s-a întors pe lângă

zei, dar mi-a apărut deja în două rânduri: prima dată să mă anunțe că Enkidiev, continentul nostru, este în primejdie și, a doua oară, să-mi spună că aveți nevoie de ajutor.

— Și cine era maestrul vostru?

— Magicianul de Cristal... ezită ucenicul, ca și cum se temea că nimeni n-o să-l creadă.

Smarald întâiul și Elund îl priviră o clipă muți de uimire. Amândoi știau că acest Nemuritor trăia pe vârful Muntelui de Cristal, dar nimeni nu-l văzuse vreodată. Și, dacă acesta într-adevăr dispăruse, stelele i-ar fi informat pe oameni.

— Tinere, dacă mă minți, are să-ți pară rău, ai s-o pățești, îl amenință Magicianul de Smarald.

— Maestre Elund, după cum sunteți singur în măsură să constatați, eu nu mint niciodată, îl asigură Abnar, ridicându-și ochii palizi spre el. Stăpânul meu mi-a spus că un război teribil se pregătește și că doar Cavalerii de Smarald ar putea să-nvingă dușmanul care va debarca în curând pe continent. El mi-a cerut să vin și să vă ajut cât pot, dar n-am să rămân în castel împotriva voinței voastre, chiar dacă aceasta era voința Magicianului de Cristal.

Contrariat, Elund tăcu și continuă să-l studieze pe străin cu neîncredere. Într-un târziu se apropie de el și se uită direct la inelul de cristal care atârna la gâtul lui, agățat de-un lănțișor de argint. Când îl întrebă despre proveniența acestuia, Abnar răspunse că era o moștenire prețioasă a marelui maestru. Inelul conținea toată știința acestuia, dar

nu dezvăluia decât un secret, o singură dată.

— Sunteți mult prea tânăr să aveți o asemenea putere, spuse magicianul, rămas pe gânduri.

— Nu vă-ncredeți doar în ceea ce se vede cu ochii, maestre Elund. Mi-am petrecut toată viața în Muntele de Cristal, studiind.

— Propune-i o perioadă de încercare, Elund, îl rugă regele, care voia să termine odată cu înfruntarea aceasta inutilă.

Scoțând un suspin greu, care, curios, nu-i aduse nicio ușurare, el capitulă. Abnar fu instalat în cel de-al doilea turn, deasupra etajului unde locuiau noii lor elevi. Spațioasă, camera mobilată cu un pat, o masă, două scaune și-un cufăr, în care el putea să-și aranjeze lucrurile personale, îi convenea de minune. Aprecie de asemenea ferestrele numeroase care lăsau să pătrundă lumina zilei.

Își lăsă sacul de pânză și se-ntoarse încet de jur împrejur, impregnându-se de vibrațiile înconjurătoare, reluându-și astfel adevărata identitate. Oaspetele de la castel nu era nicidecum un ucenic, ci Magicianul de Cristal însuși.

De mai mult de cinci sute de ani el proteja întregul continent Enkidiev, nefavorizând niciun regat în mod special. Dacă el a ales să se stabilească o perioadă de timp la Castelul de Smarald, era să se asigure că evenimente tragice, ca primul război, nu se vor mai repeta. Niciodată n-avea să mai acorde puteri magice oamenilor care nu erau înzestrați din naștere. Noii Cavaleri de Smarald, formați încă din copilărie, se dovedeau a avea sufletul mult mai curat

decât înaintașii lor. Spera să-i poată conduce, fără probleme, după cum va dori.

Nu trecu mult și simți prezența celei pentru care renunțase la viața lui liniștită de la munte. Sentoarse și, fără emoție, simți cum ochii mari și violeți ai Kirei îl examinau. El știa că fetița fusese concepută de împăratul Negru, dar avea un suflet pur și cinstit. Copila mov nu era încă decât un bebeluș și, dacă Amecareth ajungea să se folosească de ea, ar fi putut s-o modeleze după chipul și asemănarea lui. Nici nu se punea problema să-i lase pe oameni s-o sacrifice pentru a-și salva ei pielea. Abnar va încheia ciclul distrugerilor o dată pentru totdeauna.

— Bună ziua, Kira, o salută el prietenește. Mă cheamă Abnar. Poți să intri dacă vrei.

Copila mov aruncă o privire prudentă în interiorul camerei circulare, apoi, aparent mulțumită, înaintă. Era mai mică și mai subțire decât și-o imaginase el, probabil din cauza taliei mici a mamei, dar culoarea violetă a pielii nu lăsa niciun dubiu asupra identității tatălui.

— Tu cunoaște Kira? spuse fetița, încruntându-și fruntea.

Nu stăpânea prea bine limba, dar inteligența și vioiciunea erau evidente. Nu aveau să fie nicio problemă s-o învețe magia maestrilor, înaintea înfruntării finale.

— Da, eu te cunosc de foarte mult timp, confirmă magicianul, așezându-se pe pat și așteptându-i reacția.

— Tu Shola?

— Nu, eu nu aparțin nici unui regat, dar eu le cunosc pe toate. Sunt Magicianul de Cristal, protectorul continentului. Am venit la castelul Regelui de Smarald să mă asigur că tu vei avea posibilitatea să-ți dezvolți toate talentele.

— Aici pentru Kira? se miră copilul, apropiindu-se de el.

Un zâmbet descoperi dinții ascuțiți ai micii sholiene. „Are să fie foarte greu s-o faci să-și ocupe locul într-o lume în care nimeni nu este după chipul și asemănarea ei, se gândi Abnar. Dar trebuia neapărat ca toți copiii care vor deveni Cavaleri de Smarald să învețe s-o respecte și s-o trateze ca pe una de-a lor. Dintr-un salt Kira fu pe genunchii magicianului, fără însă să mai zâmbească.

— Aici nimeni iubește Kira! Se plânse ea. Kira frică!

„îmi citește gândurile, înțelese Abnar, reprimându-și un gest de surpriză. Talent rar la un copil de vârsta ei...”

— Toate astea se vor schimba, prințesă, o încurajă el. De multe ori frica este generată de neștiință, dar tu și cu mine vom instrui poporul cum trebuie și oamenilor n-o să le mai fie teamă de tine.

— Tu bun, spuse Kira, ridicând încet capul.

— La naștere toată lumea e bună, prințesă mică.

— Nu! Vrăjitor nu bun! Vrăjitor ucis mama!

— Eu știu că este încă destul de greu să înțelegi, dar întunericul există pentru ca noi să știm să apreciem lumina. Vrăjitorul Asbeth are și el un rol

de jucat în ordinea lucrurilor, dar noi trebuie să-l împiedicăm prin orice mijloace, oricât ne-ar costa, să strice echilibrul lumii.

— Kira nu înțelege!

— Ai să-nțelegi... într-o zi.

Se hotărî să-nceapă educația ei imediat și un tablou mare prinse viață-n fața lor. Folosindu-se de magie, el scrise cuvinte simple pe care le pronunță apoi cu glas tare, apoi ceru copilului să-l imite. Jocul o învăța, în același timp, să scrie, să citească, să vorbească și să și stăpânească facultățile magice. Kira se jucă mai mult de două ore, spre disperarea lui Armene, care o căuta peste tot în palat. Își aruncă brațele slăbuțe în jurul gâtului Nemuritorului, îl sărută înainte să sară de pe genunchii lui și să năvălească pe scara care ducea în curte.

* * *

A doua zi, Elund împărți elevii în două grupe. În timp ce el predă principiile magiei la una din ele, Abnar se străduia să-i învețe pe ceilalți principiile de bază ale Ordinului Cavalerilor. Elund îi dăduse cărțile de istorie de care se servea, precum și codul de onoare redactat de Wellan. Abnar acceptă cu plăcere noile sale responsabilități și-i primi pe proaspeții săi elevi în noul cartier, la ora prevăzută, integrând-o în clasa lui și pe Kira. Copiii avură o mișcare de respingere la vederea ei, dar Abnar o prinse imediat de mână să o-mpiedice s-o ia la

goană.

— V-o prezint pe Kira, spuse el elevilor, care o examină cu rezervă. Chiar dacă este diferită de voi, ea s-a născut într-unul dintre regatele continentului. Însă, din cauză că este mai tânără decât voi, va avea nevoie de ajutorul vostru să învețe istoria continentului Enkidiev.

— Vorbește? se neliniști Milos, un elev originar din Regatul de Cristal.

— Da, Kira vorbești! răspunse ea mândră.

— Dar ea are nevoie să-și perfecționeze felul de-a vorbi, adăugă Abnar. Aici eu contez foarte mult pe voi să-i explicați cuvintele pe care ea nu le-nțelege.

Copiii ridicară ușor capul, fără să fie convinși încă dacă vor sau nu să se achite de obligația asta. Abnar începu deci să povestească despre primii Cavaleri de Smarald și le prezentă toate personajele cu ajutorul unor holograme mici. Copiii erau liniștiți și atenți, uitându-se la cavaleri și la caii lor ce se-avântau în luptă. Ochii violeți ai Kirei nu pierdeau nimic din imaginile fascinante care se succedau în fața lor și, când copiii s-au dus în hol pentru masa de prânz, ea rămase în clasă și încercă să reproducă ceea ce văzuse. Hologramele nu erau perfecte. Unii dintre cai n-aveau coadă sau lipsea câte un braț al vreunui cavaler, dar simplul fapt că ea putuse să creeze singură aceste imagini îl uimi pe Abnar. Mulțumit de ea, magicianul aplaudă, recompensându-i astfel eforturile. Kira se sperie și hologramele dispărură.

— Ești o elevă bună, o felicită el.

— Kira merge Elund?

— Nu. Prefer ca tu să rămâi cu mine măcar până când ai să-nveți bine limba. Dacă nu, marele magician riscă să-și piardă răbdarea și noi nu vrem așa ceva.

— Vrem ceva nu așa! repetă copilul cu un zâmbet șiret.

— Și pe urmă magia ta e prea puternică pentru el. O să-i fie frică de tine. Eu o să te-nvăț s-o stăpânești.

Pentru că fetița își petrecea de-acum toate zilele în clasă, Armene putea să răsuflă un pic și să se ocupe de treburile ei zilnice. Ele nu se mai întâlneau decât la masa de seară, când femeia nu mai înceta să se mire de progresele pe care le făcea. Kira era din ce în ce mai calmă și începea să se exprime cu ușurință. Slujitoarea era tare mândră de ea. La fel și regele.

— Deci ție-ți place noul nostru magician? o întrebă Smarald întâiul la trei săptămâni după începerea cursurilor.

— Oh, da! Afirmă Kira. Abnar profesor bun este!

— Dacă obține și cu ceilalți rezultate atât de bune, o să avem în curând o armată de Cavaleri talentați.

— Și Kira Cavaler talentat!

Hotărârea care se citea pe fața ei micuță îl făcu pe rege să zâmbească.

Începând din acea clipă, pacea domni peste castel. Nu se mai auziră nici strigăte și nici crize de nervi. Fără să scoată măcar un sunet, Kira asculta tot ce i se cerea. Ca niciodată, ea se grăbea să se culce pentru ca a doua zi dimineață să se scoale și să fugă-n clasă.

Când termină să le predea elevilor lui istoria primilor Cavaleri, Abnar le insuflă marile principii care stăteau la baza comportamentului Cavalerilor de Smarald. Le mai atrase atenția că nici unuia dintre ei nu-i era permisă nerespectarea Codului de onoare. Acceptând să servească Ordinul, ei deveneau frați și surori, încredințându-și viața camarazilor lor. Zeci de perechi de ochi îl urmăreau fascinați, fără să le pese că profesorul îi sonda unul după altul, pentru a se asigura că și mai târziu ei se vor comporta așa cum au fost învățați și respectând jurământul de Smarald.

În seara aceea, când Armene o întâlnește pe Kira, ea fu impresionată de gravitatea expresiei de pe fața ei și voi imediat să știe ce-o neliniștește.

— Viața tuturor locuitorilor depinde de Cavaleri, șopti copila, care își dădea, în sfârșit, seama de importanța rolului lor pe continent. Kira are să fie Cavaler și-o va proteja pe Mene.

— Știu, suflete!

Slujitoarea o strânse-n brațe cu dragoste și-o sărută ușor pe frunte. Niciodată ea nu iubitese-ntr-atât pe cineva.

MISIUNEA LUI SANTO

La mulți kilometri de Castelul de Smarald, la granița din vest a Regatului de Opal, toate capcanele fuseseră săpate și acoperite cu crengi groase. Șeful soldaților fixase oameni de gardă cărora le venea rândul o dată la două zile. Având alături pe tânărul său Scutier, Wellan privea cum Kardey și soldații lui se-ndepărtează, lăsând în urma lor santinelele care aveau să patruleze la frontiera dintre regatul lor și cel al elfilor.

Marele Cavaler se-ntoarse spre râul Amimilt, își stropi fața cu apă rece, după care se așează pe malul râpos, puse unul peste altul picioarele lui lungi, iar privirile îi rătăciră, o vreme, pe valurile mici și strălucitoare ale râului. Bridgess rămase-n picioare lângă el, cu mâna pe garda săbiei, căci era de datoria ei să vegheze asupra maestrului, atunci când acesta intra în legătură, pe calea spiritului, cu frații lui de arme.

Wellan le ceru mai întâi lui Chloe și Dempsey să se-ntoarcă în Regatul de Cristal și să se asigure că Regele Cal începuse să refacă vechile capcane. Celălalt mesaj le cerea lui Bergeau și Falcon să meargă să inspecteze terenul în Regatul Zenor. Faleze abrupte despărteau Deșertul de Regatul Fal, dar Wellan voia să se asigure că această protecție

naturală se-ntindea până la Zenor.

Și eu? Ce vrei să fac? auzi în gând vocea lui Iason. *Elfii au terminat de săpat capcanele de la baza platoului Sholei și cele de pe malul oceanului.*

Ai mare putere de convingere, îl felicită Wellan. *Du-te deci și ajută-i pe Bergeau și pe Falcon. Am să vin și eu peste câteva zile.* Când deschise ochii, își dădu seama de aerul cât se poate de serios al Scutierului său. Wellan inspiră profund, luând treptat legătură cu lumea înconjurătoare. Imediat observă că Bridgess abia aștepta să-i vorbească.

— Ai auzit ce-am vorbit? o întrebă el, încruntându-și sprâncenele.

— Un pic, mărturisi ea, căci nu puteam să mă concentrez în același timp asupra gândurilor voastre și să vă și protejez, deci n-am reușit să aud totul. Trebuie să ne întoarcem la Castelul de Opal, maestre?

— Nu. Datoria noastră este acum să convingem regatele de la miazăzi să-i ajute pe cei din Zenor.

Nici nu rostise bine cuvintele, că se-ntrerupse deodată și se ridică cu mâna pe garda săbiei. Simțise prezența a doi cavaleri. Se-ndreptă imediat spre corturile lor, Bridgess urmându-l. Marele Cavaler prinse frâiele cailor lor și sondă împrejurimile. Umerii i se destinseseră.

— Nu sunt decât Santo și Kems.

Priviră amândoi cele două puncte negre ce se vedeau mărindu-se la orizont. Când ajunseră la înălțimea lor, soldații din Regatul de Opal recunoscuseră platoșa de culoare verde pe care o

purta Cavalerul și îi salutară cu respect. Santo și Kems descălecară lângă cortul lui Wellan. Cei doi Cavaleri își strânseră brațul cu afecțiune și se-ntreținură ca niște frați adevărați.

— Ai încredințat o misiune nouă tuturor camarazilor noștri, dar mie nu, îi reproșă Santo șefului său.

— Nu voiam ca ceilalți să devină geloși, răspunse glumind Wellan.

Îi explică apoi că toate regatele ce se-ntindeau de-a lungul oceanului erau protejate, nu și Zenor. În timp ce frații lor de arme se duceau acolo să studieze terenul, trebuiau adunați oameni care să-i ajute la săparea capcanelor.

— Tu ai să ceri regilor din Regatele Turcoazelor, Perlei și Fal să trimită muncitori Regelui Vail.

— Regatului Fal? Sublinie Santo, care era cel mai mic dintre fiii regelui din această țară.

— O să mă duc și eu în Regatul de Rubin, înainte să-i întâlnesc pe regii din Regatele de Jad și Beril.

— Să fie o idee bună să ne-ntoarcem în țara de origine? se neliniști Santo.

— Eu cred că da. Ce-ar putea să ne refuze părinții noștri? Cu orice preț trebuie să se sape gropile, Santo, dacă nu dușmanul va profita de această breșă. Și el știe deja unde se află Regatul Zenor, căci l-au devastat în timpul primului război.

Santo suspină. Wellan îl bătu prietenește pe umăr să-i dea curaj. Îl mai rugă să-și îndeplinească misiunea cât mai repede posibil și să-i ajungă apoi din urmă pe camarazii lor în Regatul Zenor. Și,

dorind să pună capăt cât mai repede ezitărilor, Marele Cavaler sări în șa, spunându-le că au să traverseze împreună Regatul de Diamant și se vor despărți la granița Regatului de Rubin. Nu le rămase decât să-ncalece toți și să-l urmeze.

De-a lungul întregului drum, starea de spirit a lui Santo nu se-mbunătăți. Se temea să-și revadă părinții și castelul în care se născuse.

În aceeași seară, cei doi bărbați și Scutierii lor își aleseră locul în care-și instalară corturile chiar pe granița cu Regatul de Rubin și se despărțiră în zorii zilei următoare. Wellan știa că inima fratelui său de arme era grea, dar un Cavaler de Smarald nu aparținea nici unui regat în mod special. Santo trebuia să rupă el însuși legătura nevăzută care-l ținea încă legat de Fal.

În timp ce Wellan și Bridgess se-ndepărtau în Regatul de Rubin, Santo și Kems își urmară drumul de-a lungul Regatului de Smarald. Tânărul Scutier dăduse dovadă de multă răbdare încă de la-nceputul misiunii. Trebuiră să călărească toată ziua. Însă copilul, deși neobișnuit, nu se plânse. De dormit, dormiră la frontiera cu Regatul Turcoazelor. Pentru a-și aduna curajul înainte să se-ntoarcă în Regatul Fal, Santo hotărî să meargă întâi în celelalte state și abia la urmă în țara natală.

Încă de dimineață, urmat de Kems, el coborî în valea cea mare a Turcoazelor. Acest regat avea granițe comune cu Regatele Fal și Perlei, de Smarald și de Beril, dar, pentru că el se ascundea în fundul unei depresiuni naturale, climatul și vegetația erau

unice. Împărțite de râul Wawki, pământurile Regatului Turcoazelor dispăreau aproape în totalitate, ele fiind acoperite de păduri cu arbori gigantici de cele mai variate soiuri. Locuitorii lui trăiau pe malul râului, în sate mici legate unele de altele printr-un sistem de comunicare bazat pe ritmurile tobelor. Erau oameni simpli și primitivi, dar extrem de superstițioși.

Santo urmă cursul râului, până când ajunse la primele case făcute din bârne și acoperite cu paie. Îi înconjură imediat un cârd de copii să-i conducă la palat. Urmând exemplul multora dintre suveranii continentului, Regele Toma trăia într-o căsuță cât se poate de modestă. Deci Santo nu se miră deloc când îl conduseră până-n fața unui bordei, înconjurat de alte douăzeci, formând un cătun. Descălecă, iar Kems îl urmă. Se-nclină amândoi în fața cuplului regal care tocmai lua masa de seară, împreună cu fiul lor Levin, în vârstă de vreo cincisprezece ani.

— Cavaleri de Smarald! exclamă bucuros regele, își șterse mâinile de tunică și se duse să-i întâmpine pe Santo și pe Kems, luându-i pe fiecare în brațe, ca și cum i-ar fi cunoscut dintotdeauna. Toma nu era prea înalt, dar avea umeri lați și brațe musculoase, obișnuite să muncească din greu. Părul său ondulat, de culoare roșie, îi acoperea umerii, iar ochii albaștri pătrunzători aveau privirea unei păsări de pradă.

Cu toată această înfățișare, el răspândea în jur siguranță, liniște și onestitate.

— Eu sunt Cavalerul Santo de Smarald și el este

Scutierul meu, Kems.

— Un Scutier? se miră regele. Copiii noștri au ajuns deja Scutieri?

— Fiul vostru Nogait este Scutierul Cavalerului Iason. Amândoi sunt în misiune în regatele de coastă, îl informă Santo.

Cu fața strălucind de mândrie, Toma îi invită să se așeze, în timp ce el se-ntorcea la legumele lui. Se părea că și Regina Rojane făcea cu plăcere acest lucru. Santo le spuse atunci că este doar în trecere, dar regele nici nu voi să audă așa ceva. Nici nu se punea problema ca acest nobil reprezentant al Regatului de Smarald să plece înainte de-a fi gustat ceva împreună cu ei. Cu greu putea un Cavaler să refuze o invitație din partea unui rege, dar, ca să câștige timp, Santo începu să-i vorbească despre pericolul care amenința continentul Enkidiev.

Regele ascultă propunerile lui, în timp ce-i servea cu o tocăniță de carne foarte bună, și cu berea fabricată chiar de el. Înțelese importanța protejării coastei oceanului împotriva invadatorului, căci în timpul ultimei lor incursiuni, dragonii pricinuiseră multe pierderi oamenilor. Îi promise deci lui Santo să supună această propunere aprobării poporului.

În noaptea aceea Santo și Kems dormiră în coliba regelui, cu ușile și ferestrele baricadate cu grijă. „Nu-i de mirare că Falcon este atât de superstițios, chiar dacă n-a petrecut decât cinci ani în valea asta plină de mister”, se gândi Santo.

Odihniți după o noapte fără vise, Cavalerul și Scutierul lui își părăsiră gazdele dimineța foarte

devreme și meraseră spre soare-apune. Urcară din nou panta văii să ajungă platourile înalte ale regatului vecin, traversând pădurea, al cărui pământ dispăruse sub un strat de brumă groasă.

Regatul Perlei le oferi vederii un cu totul alt peisaj. De când ieșiseră din umbra binefăcătoare a copacilor uriași, Santo și Kems se regăsiră pe-o câmpie plină cu iarbă-naltă, care se unduia sub adierea vântului. Întâlniră mai multe herghelii de cai sălbatici, care îi priviră mișcând din urechi, apoi traversară râul Dilmun, cam pe la asfințit. Admirând frumusețea peisajului din Regatul Perlei, Santo înțelese că toți Cavalerii trebuiau să protejeze, oricât i-ar costa, acest continent împotriva invaziei oamenilor-insectă.

— Maestre? se auzi vocea dulce a lui Kems.

Santo își dădu seama că aproape uitase de copilul cu ochi prudenți și păr negru, pe care vântul îl ridica ușor.

— Îmi pare rău, Kems, mă pierdusem în propriile gânduri.

— Aveți dreptate, să știți! aprobă copilul. Continentul nostru este mult prea frumos să lăsăm monștrii să ni-l cucerească.

— Mi-ai citit gândurile? îi reproșă Santo.

— Mi-era greu să fac altfel, maestre, șopti Kems, înroșindu-se. Sunt atât de puternice...

Observând liniștea care urmă și care mări stânjeneala băiatului, Cavalerul hotărî să fixeze locul în care vor instala corturile într-un pâlț de sălcii, căci crengile lor lungi aproape că atingeau

apa râului. Kems se ocupă imediat de cai, și Santo îi privi fața crispată. Wellan îi spusese deja fratelui său de arme că intensitatea sentimentelor lui are să-i joace feste. Degajând o asemenea cantitate de energie, Santo risca să fie ușor de reperat de către cel mai puțin sensibil dintre dușmani.

— Nu sunt supărat pe tine, îl asigură Santo, în momentul în care Scutierul lui veni și se așeză lângă el. De fapt, eu sunt mai degrabă mulțumit că tu îmi semnalezi slăbiciunea. Eu trebuie să mă obișnuiesc să-mi ascund gândurile. Cel mai mare defect al meu este că adesea sunt ca o carte deschisă.

— Voi? se miră copilul. Dar eu credeam că toți Cavalerii sunt perfecți!

Santo izbucni într-un râs sonor, ceea ce îl deconcertă și mai mult pe băiat.

— Noi am învățat tehnici bune de luptă, răspunse maestrul, ștergându-și lacrimile de bucurie, și ne-am dezvoltat facultățile magice la maximum, dar de-aici până să atingem perfecțiunea...

— Atunci, Cavalerii de Smarald se vor perfecționa mereu?

— Mereu. În asta și constă forța noastră.

De la primele luciri ale soarelui, ei încălecară din nou și tocmai la sfârșitul zilei poposiră la Castelul Perlei. Acesta era o construcție masivă, dar foarte veche, fără podoabe de prisos, a cărei ridicare era datată într-o perioadă în care cetățile serveau mai degrabă la adăpostirea supușilor decât ca locuință regelui. Zidurile ei groase, cu creneluri, se oglindeau în apele întunecate ale unor șanțuri adânci ce

fuseseră săpate de jur împrejurul fortăreței. În curte nu puteai ajunge decât trecând pe-un pod mobil.

Cavalerul și Scutierul intrară pe el cu grijă și copitele cailor răsunară pe bârnele de lemn. Interiorul fortificațiilor era tot atât de auster. În mijlocul curții acoperite de nisip nu era decât un singur puț. Fațada întregii construcții era dreaptă, fără-ndoială pentru a se evita și cea mai mică intenție de escaladă până la ferestrele foarte înalte. Caii se-ngrămădeau la adăpost sub un capitel. Santo observă imediat lipsa de activitate. De obicei țăranii și negustorii circulau prin curtea cea mare a castelelor să-și aducă dărilor sau să-și vândă produsele. Aici, doar câțiva soldați se distrau aruncând niște cuburi pe pământ în fața porților palatului.

Cavalerul fu descumpănit de agresivitatea pe care o resimțea-n aceste locuri. Kems, fiind pe urmele sale, își opri și el calul în fața soldaților. Aceștia nu erau îmbrăcați decât cu niște tunici, neavând armură sau platoșă, dar sabia le atârna la șold, gata să-i ajute. Santo le ceru politicos o audiență la Regele Perlei, făcându-se că nu observă privirea lor feroce.

— Și cine dorește să-l vadă? îl chestionă unul dintre bărbați, pe-un ton disprețuitor.

— Cavalerul Santo de Smarald.

Soldatul ezită, se sfătui din priviri cu confrății lui, apoi intră în palat, fără măcar să-i spună lui Santo ce intenții are. *Ce loc straniu*, se gândi Cavalerul, simțind din nou intențiile războinice emanând din

castel. *Maestre?* îl chemă Scutierul. *N-ai de ce să te temi, Kems,* spuse el. Băiatul întoarse capul spre el, arătându-i că-l auzise. *Acești oameni îi cunosc și-i respectă pe Cavalerii de Smarald,* adăugă Santo. *Regele și Regina sunt părinții lui Bridgess.* Informația păru să-l liniștească pe ucenic.

Fără să aștepte să-l invite, Cavalerul descălecă și Kems îl imită. Ei își legară caii de-un stâlp și-și adăpară animalele. Soldatul se-ntoarse și declară că Regele Giller accepta să-i primească. Le arătă apoi cu degetul ușa deschisă și, fără să se mai ocupe de ei, continuă să se distreze cu camarazii lui.

Uimit de-această flagrantă impolitețe, Santo trecu imediat spre pridvor, urmat fiind îndeaproape de Scutier. Datoria lui era să-l protejeze în fiecare clipă, iar locul se dovedea cât se poate de nesigur. Străbătură singuri un culoar lung, bogat împodobit, când dădură peste-un servitor, care îi conduse de voie, de nevoie până la rege.

Regele se afla în colivia mare a palatului care adăpostea zeci de păsări de pradă de specii diferite. Santo și Kems intrară acolo cu prudență. Regele stătea în picioare în fața unei ferestre și mângâia un șoim, cu ghearele înfipite în mânușa lui. Regele se uită nemulțumit la cei ce-ndrăzniseră să-l deranjeze, voind să-i facă să-nțeleagă că stricaseră un moment prețios al zilei suveranului. Avea părul blond, la fel ca Bridgess, dar culoarea ochilor era stinsă. Era imposibil să-ți dai seama dacă erau bleu sau gri. Înalt și musculos, semăna, într-un fel, cu Wellan.

— Ce vor de la mine Cavalerii de Smarald? întrebă

el pe-un ton sfidător.

— O favoare, Alteță, ghicind că regele era un om căruia nu-i plăcea să-și piardă timpul degeaba.

În câteva cuvinte descrise atacul de la Shola și menționează posibilitatea unei noi invazii. Apoi ceru muncitori, care să-i ajute pe cei din Zenor să sape capcanele împotriva dragonilor.

— Regatul meu și cel al lui Vail n-au avut întotdeauna relații foarte bune, replică regele iritat.

Ca și cum ar fi resimțit enervarea stăpânului său, pasărea ce stătea pe pumnul lui scoase un strigăt puternic și voi să zboare, dar regele o împiedică punându-i cealaltă mână pe spate.

— Dacă inamicul reușește să se infiltreze pe continent, prin Regatul Zenor, n-o să mai trebuiască să vă faceți griji din cauza certurilor cu vecinii, Maiestate, căci el va reuși să distrugă ambele regate.

Regele Giller era un om deștept. Privirea lui implacabilă o susținu pe cea a Cavalerului timp de o clipă îndelungată, dar nerăbdarea păsării fu cea care rupse, în final, tensiunea.

— Am să văd ce-am să pot face, cedă el.

Imediat Santo se-nclină și ieși, căci nu era un loc în care să poți sta mai mult timp. Îl împinse pe Kems în fața lui și părăsiră încăperea. Ținându-și Scutierul pe aproape, Santo trecu prin fața soldaților și se-ndreptă spre cai. Cât de curând își dădu seama că spiritul lor era străbătut de-un fel de teamă.

— A fost o întâlnire mai degrabă scurtă, îl apostrofă unul dintre ei, bănuitor.

— Mesajul meu a fost cât se poate de scurt, îi răspunse Cavalerul, cu o voce neutră.

Unul dintre soldați trase sabia din teacă și-naintă un pas, dar Santo ignoră provocarea. Se mulțumi să ridice mâna, cu palma întoarsă spre locuitorul din Regatul Perlei și sabia acestuia se înroși, forțându-l să-o arunce pe jos.

— N-am venit aici să mă bat, îi spuse prietenește Cavalerul.

Toți soldații își traseră săbiile în același timp, dar Santo nu se clinti.

— Am transmis mesajul Regelui Giller și-acum trebuie să plec, urmă Santo fără să afișeze nici cea mai mică teamă. Dorință să fac să vă curgă sângele n-am, așa că, vă rog, să nu mă obligați să ripostez.

Dacă-ncearcă ceva sari imediat pe cal și părăsește castelul în cea mai mare viteză, ordonă în tăcere Cavalerul Scutierului său. *Dar voi, Maestre?* întrebă neliniștit Kems. *Eu știu să mă bat, tu, încă nu. Ai încredere în mine!* Soldații se desfășurară încet în evantai, dar Cavalerul nu părea deloc neliniștit, ceea ce stârni îndoiala agresorilor, iar aceștia tăbărară toți pe el. Kems sări pe cal și se grăbi spre podul mobil, ascultând de ordinele maestrului său. Santo ridică brusc mâinile și toate săbiile împărtășiră soarta celei dintâi. Cu palmele arse oamenii lăsară să le scape armele, dar șeful lor nu înțelegea să fie umilit în așa hal de către un singur om. Se agăță de o lance care atârna pe perete, aproape de ușă, și ochi pieptul Cavalerului.

— De-ajuns! se auzi vocea autoritară a Regelui

Giller, de pe balconul ce se afla deasupra lor.

Soldatul opri brusc gestul, mormăind supărat. Santo îi mulțumi imediat regelui printr-o înclinare a capului și se-ndreptă spre calul său. Cu un singur salt sări în șa și părăsi incinta castelului, fără ca nimeni să se mai opună plecării sale.

— Dar e un vrăjitor, Maiestate! protestă soldatul, ridicând capul spre rege.

— Nu este vrăjitor, este magician și, pe deasupra, Cavaler de Smarald. Avem nevoie de astfel de oameni pe continent. Nu vreau să-i urmăriți!

Nervos, soldatul aruncă lancea pe jos, dar regele nu-l pedepsi, căci interesul lui era captat de cei doi cai ce se-ndreptau, stârnind praful câmpiei, spre miazăzi.

* * *

Santo și Kems călăriră până la apusul soarelui, fără să-ntâlnească vreun suflet viu. Își așezară corturile sub cerul liber în mijlocul câmpiei. Copilul era încă speriat de evenimentele zilei și, după ce se-așezară la foc, Santo încercă să-l liniștească.

— Nu toate statele sunt ca acesta!

— Ați spus că oamenii aceștia îi respectă pe Cavalerii de Smarald, dar era cât pe-aici să ne-atace.

— N-am mințit, Kems, dar unii oameni sunt întotdeauna agresivi cu străinii. Cavalerul îl bătu pe umăr pe tânărul său ucenic, reușind astfel să-l mai liniștească. Va trebui să înveți să-ți stăpânești teama, Kems.

— Când am să știu să mă bat ca voi, Maestre, nu o să-mi mai fie niciodată frică.

— Nu este întotdeauna nevoie să te bați, tânărul meu prieten. Magia noastră poate uneori cruța vieți omenești.

Kems ridică ușor capul, căci demonstrația făcută de maestrul lui în curtea Castelului Perlei îl impresionase profund. Contrar lui Wellan în Regatul de Opal, Santo se hotărâse să nu stârnească soldații, iar copilul reținu pentru totdeauna, într-un colț al memoriei, această lecție importantă.

A doua zi își urmară drumul, până când, la căderea serii, ajunseră să treacă frontiera Regatului Fal. Schimbarea climei îl surprinse pe Scutier. O căldură tropicală făcea ravagii peste această țară, aflată chiar la marginea Deșertului și cocoțată pe faleza care o domina. Pădurile de conifere lăsaseră loc unor copaci curioși cu trunchiul gol până-n vârf și acolo acoperit cu un pâlc de frunze verzi imense.

— Sunt palmieri, se distră Santo pe seama mirării lui Kems. Au tot felul de fructe cu gust plăcut.

Solul devenise nisipos, iar copitele cailor se-nfundau ușor. În detrimentul întinericului care începea să-i înconjoare, Cavalerul nu voia parcă să se oprească.

— Maestre, în curând o să fie noapte, îi aminti încet copilul.

— Exact din acest motiv nu putem să rămânem aici, zâmbi Santo, binevoitor. Nisipul adăpostește prădători minusculi, pe care cred că n-ai vrea să-i vezi în pătura ta.

Kems studie dunele aurii, încercând să-și imagineze cu ce semănau animăluțele care se ascund în ea. Santo îl conduse până la ceea ce din depărtare se vedea doar ca un simplu boschet, dar care, în cele din urmă, se dovedi a fi o oază adevărată, în mijlocul căreia odihnea un lac cu ape limpezi și liniștite.

— Sunteți sigur că aici nu mai sunt? vru să se convingă copilul.

— Cât se poate de sigur. Amintește-ți că eu am crescut aici. Oazele sunt singurele locuri în care călătorii pot găsi, pe lângă apă de băut, și un spațiu în care pot petrece nestingheriți noaptea.

Își adăpară caii și aprinseră un foc pe malul lacului. În timp ce mâncau, Santo îi spuse lui Kems câteva dintre istorioarele care se povesteau în Regatul Fal copiilor despre șopârlele, păianjenii și scorpionii care ieșeau din pământ noaptea și izbucni în râs când îl văzu înfiorându-se.

— Pe-aici, dacă îți străbați drumul ziua, n-ai de ce să te temi, să nu uiți asta niciodată.

Porniră din nou la drum a doua zi dimineață și ajunseră la castel în amurg, când slujitorii tocmai aprindeau torțele. Santo își opri calul și studie îndelung castelul, acea construcție impozantă, în care văzuse, pe vremuri, lumina zilei.

Semănând c-un enorm oraș fortificat, Fal se-ntindea de-a lungul falezei abrupte care o separa de Deșert, a cărei prelungire într-un fel era.

Inexpugnabilă pe flancul ei de sud, pereții ei abrupti și șlefuiți ca niște pietre prețioase făceau

orice ascensiune de-a dreptul imposibilă.

Kems simți emoția maestrului său. Era atât de puternică, încât, și în cazul în care și-ar fi închis sufletul, tot ar fi simțit-o. Ca să se calmeze, Santo respira adânc și tăcea. Odată-n plus intensitatea sentimentelor sale îl trăda.

— Dacă veți transmite regelui mesajul vostru astă-seară, am putea pleca mâine în zori de zi, sugeră copilul. Dacă ne-am prezenta la curte doar mâine-dimineață devreme, am fi forțați să petrecem aici toată ziua.

— Ești un șmecheraș, zâmbi Cavalerul, bătându-l prietenește pe umăr.

Își urmară deci drumul până ajunseră la două porți masive care blocau intrarea în castel pe partea dinspre apus. Pietrele prețioase de pe platoșa lui Santo, care străluceau la lumina torțelor, stimulară curiozitatea santinelelor.

— Cine umblă pe-acolo? Aproape că lătră unul dintre bărbații de gardă.

— Cavalerul Santo de Smarald și Scutierul lui, îi răspunse acesta, curios să vadă dacă gărzile îl recunosc după cincisprezece ani de absență.

— Santo? Micul prinț Santo? Se-nveseli deodată omul.

— Altădată, da. De-acuma sunt Cavaler.

— Fiți dârz, îi șopti Kems, simțindu-l cum se-nmoaie.

Porțile cele mari se deschiseră scârțâind și vreo doisprezece oameni se grăbiră să-l întâmpine și să-l studieze. Se-ntorsesc prințul lor! Se-nclină-n fața

lui ca altădată, iar Cavalerul n-avu curajul să-i împiedice. Bucuroși, slujitorii îi conduseră până la palat într-o procesiune veselă, iar după ce el și Kems descălecară, se ocupară de caii lor.

— Ce bucurie să vă văd din nou, prințe! spuse un bătrân, în timp ce-i strângea prietenește mâinile.

— Firmon? presupuse Santo, recunoscându-i bunătatea din ochi.

— Chiar el, Alteță. Am știut eu c-o să mă recunoașteți chiar dacă am părul alb în cap și pielea numai riduri. Inima mea se bucură că v-ați întors, sire.

— Eu nu mai sunt un prinț al Regatului Fal, Firmon, îi spuse din nou cu blândețe Santo. De-acum sunt Cavaler de Smarald.

— Tatăl dumneavoastră o să fie atât de încântat să vă revadă! Urmați-mă, vă rog!

Santo îi aruncă o privire obosită Scutierului său, dar îl urmă totuși pe slujitor. El nu-și mai amintea deloc de tablourile frumoase și de tapiseriile în culori sclipitoare, care-mpodobeau mulțimea coridoarelor luminoase. Dar el n-avea decât cinci ani când plecase din Regatul Fal, în țipetele disperate și plânsetele mamei sale.

Firmon îi conduse până-n holul cel mare, unde familia regală servea cina, înconjurată fiind de demnitari în tunici de mătase. Un atac al dușmanilor n-ar fi aruncat mai multă consternare asupra celor adunați în jurul mesei, ca atunci când bătrânul servitor le anunță bucuros întoarcerea prințului Santo.

O tăcere grea căzu peste sala, până atunci însuflețită, iar Santo hotărî să intervină imediat, ca nu cumva cineva să leșine. Înaintă până la masa principală, unde stăteau tatăl său, Regele Levon, mama sa, Regina Affe, și fratele său, prințul Patsko, cu câțiva ani mai mare ca el. Toți îl contemplau cu uimire, dar Cavalerul nu știa dacă întoarcerea sa sau platoșa verde îi lăsase pe toți cu gura căscată.

— Sunt Cavalerul Santo de Smarald, iar el este Kems, Scutierul meu, declamă el cu mândrie. Solicit o audiență Maiestății Sale, suveranul Regatului Fal.

Regina scoase un țipăt, sări de pe scaunul ei și alergă să se arunce în brațele fiului regăsit. Coșmarul de care Santo se temuse atât era pe cale să se materializeze. El împinse ușor femeia care plângea de bucurie în brațele lui și-o privi fix descumpănit, dezorientat, neștiind ce să facă s-o calmeze.

— Știam c-o să te-ntorci, suspină Affe. I-am spus mereu tatălui tău că trebuie să-ți reiei locul printre noi.

— Nu m-am întors să trăiesc în Fal, mamă, încercă el să-i explice.

Se întoarse apoi spre tatăl său cu o privire care implora. Regele Levon îi invită imediat pe Santo și pe Kems la masă și, cu un gest discret, făcut cu mâna, îl rugă pe Firmon s-o conducă pe soția sa la locul ei.

Eliberat dintre tentaculele mamei, Cavalerul luă loc alături de Levon, iar de-a stânga lui se așează și Kems. *Vă iubește foarte mult, Maestre*, observă ucenicul. *Prea mult*, îi răspunse Santo, zâmbind

ușor.

Sătui după o masă copioasă, alcătuită din fripturi, pâine proaspătă, legume și fructe de tot felul, Cavalerul și ucenicul lui îl urmară pe rege și pe curteni într-o sală personală de audiențe. Levon era un bărbat impresionant cu hainele sale din satin strălucitor, ce purta pe cap un turban aurit de care era prins și scliffea cel mai mare safir de pe tot continentul. Semăna mult cu Santo, având aceiași ochi negri, ale căror adâncimi nimeni nu le putea sonda, cu pomeți proeminenți și tenul ușor bronzat.

— Ai devenit un luptător mândru, aprecie Levon, studiindu-și fiul din cap până-n picioare. Lucrurile s-ar fi petrecut altfel dac-ai fi rămas aici.

Santo observă liniștea prudentă care se lăsă. El știa că tatăl său făcea aluzie la dragostea sufocantă care i-o purta regina și care l-ar fi împiedicat să-și dezvolte talentele.

— Ce-aș putea eu face pentru Cavalerii de Smarald? Se neliniști, curios, regele.

Santo îi povesti ce se petrecuse la Shola și-i împărtăși neliniștea Ordinului în ce privește o a doua invazie.

— Oamenii din Regatul Zenor au nevoie de sprijin să poată instala un sistem eficace de apărare, înainte ca dușmanii să dea din nou năvală, trase concluzia Santo.

Levon își consultă din priviri consilierii. Niciunul dintre ei nu se opuse cererii Cavalerului. Îl asigurară deci pe Santo că Regatul Fal va întinde o mână de ajutor vecinilor săi, imediat ce va începe recrutarea

muncitorilor. Cavalerul le mulțumi în numele întregului continent Enkidiev.

— Mi-ar plăcea, fiule, să-mi accepți ospitalitatea, adăugă Levon. Cavalerii au și ei nevoie de odihnă, nu-i așa? Du-te fără teamă, o să am grijă ca regina să nu te deranjeze...

Santo se conformă dorinței regelui, chiar dacă el nu credea că e o idee bună. Cavalerul și Scutierul său îl urmară pe-un servitor până-n aripa castelului rezervată invitaților de marcă. Abia când fură, în sfârșit, singuri într-o cameră bogat împodobită cu covoare moi și mătăsuri, Santo începu să se destindă. Se uită apoi îndelung la ucenicul lui.

— Poți să vorbești liber, îi spuse el acestuia.

— Tatăl vostru este curios de amabil în comparație cu cel al lui Bridgess! exclamă Kems, așezându-se pe patul moale.

— Fal nu nutrește intenții belicoase ca Regatul Perlei, îi explică Maestrul, desfăcându-și centura și punându-și sabia și pumnalul pe un bufet. Seamănă mai degrabă cu Regatul Zenor, unde oamenii au brațe de oțel și inimi de aur.

— Sunt fericit să călătoresc astfel cu voi, Maestre. Învăț multe despre Enkidiev.

— Și eu sunt încântat să fii cu mine, căci astfel învăț multe despre firea ta.

Când palatul se liniști și, după ce toți se retraseră în apartamentele lor, Santo îi făcu cu ochiul ucenicului său și îl încurajă să-l urmeze-n liniște. În vârful degetelor, îl conduse pe Kems în măruntaiele palatului, acolo unde unul dintre primii regi ai

statului Fal pusese să se sape un bazin în însăși stânca falezei, bazin care se umplea cu o apă caldă, binefăcătoare.

Copilul o încercă cu degetele și fu surprins de temperatura ei plăcută. Santo îi explică atunci că palatul se afla pe o falie vulcanică ce urca spre nord, ea încălzind izvorul subteran care curgea în acest loc. Își scoase tunică și alunecă în bazin. Fără măcar să ezite, Kems îl imită.

— Când eram copil, veneam aici pe la mijlocul nopții, îi povesti Santo, apa caldă destinzându-i mușchii.

— Și fratele lui mai mare venea întotdeauna să-l întâlnească, adăugă o voce în spatele lor.

Maestru și ucenic se-ntoarseră deodată și-l văzură apropiindu-se pe prințul Patsko înfășurat într-un pled. Îl lăsă să cadă pe jos și sări în apă alături de ei. Kems, care nu descoperi nicio suspiciune în sufletul maestrului său, se destinse. Prințul își strânse cu dragoste în brațe fratele.

— Niciodată nu m-am gândit că ne vom regăsi aici într-o zi, spuse Patsko, bătându-și prietenește fratele pe umăr.

La fel ca mezinul familiei, prințul Patsko avea părul și ochii negri, dar era mai înalt și mai slab. Kems îl sondă rapid, dar numai dragostea și înțelegerea aveau loc în sufletul lui. Când tatăl său îi va ceda tronul, el avea să devină un rege foarte bun.

— Vreau ca tu să afli primul, Santo, îi spuse vesel prințul. Tata a hotărât să mă însoare cu o prințesă.

— Înainte chiar de-a ajunge rege?

— Vrea neapărat nepoți, înainte să fie prea bătrân să se bucure de ei.

— Și cine este fericita aleasă?

— Prințesa Christa din Regatul de Rubin.

— Dar este sora lui Wellan, șeful nostru! strigă Santo.

— Într-adevăr? O cunoști?

— N-am avut onoarea.

— Păcat... în concluzie, trebuie să ne căsătorim în prima lună a anotimpului cald. Eu însumi n-am văzut-o niciodată, dar se spune că are păr de aur precum grânele coapte, iar ochii-i sunt de culoarea cerului de vară.

— Mă bucur mult pentru tine, Patsko, și vă urez o duzină de copii blonzi.

— Și tu? Arzi cumva de dragostea unor ochi frumoși? Cavalerii se pot căsători, sau sunt condamnați la celibat?

— Ne putem căsători și chiar suntem îndemnați s-o facem, dar numai după ce primii noștri Scutieri au să fie investiți Cavaleri.

— Dar copilul acesta n-are decât vreo zece ani!

— Pe copilul acesta îl cheamă Kems și va fi sub tutela mea încă vreo șapte sau opt ani.

Prințul se uită la fratele lui mai mic cu o privire plină de tristețe în care se amesteca și mânia. De ce drept uza magicianul ăsta odios, care cerea unui bărbat să aștepte tot acest timp înainte să cunoască fericirea în brațele unei femei? Santo îi ghici gândurile.

— Un Cavaler de Smarald nu este un bărbat

obișnuit, Patsko, și nu duce nici măcar aceeași viață. Eu nu mă aștept într-adevăr la ceea ce tu numești implicarea mea în Ordin, dar vreau ca tu să știi că sunt fericit și n-aș schimba această viață pentru nimic în lume.

— Dar n-o să te însori într-o zi? insistă prințul.

— Dacă o să-ntâlnesc o femeie care să-mi facă inima să bată mai tare, da, am să mă-nsor.

Cu toată această confirmare, Patsko nu păru convins de sinceritatea lui Santo. Dar, nedorind să strice întâlnirea aceasta neașteptată, vorbiră despre altele și-și amintiră de timpurile bune.

DIN NOU ÎN REGATUL DE RUBIN

Aproape o zi întreagă, înainte să ajungă în primul sat, Wellan și Bridgess călăriră de-a lungul pădurilor și câmpiilor Regatului de Rubin. Acolo, agricultura juca un rol mai mic decât în Regatul de Smarald, unde pământurile cultivate se-ntindeau cât vedeai cu ochii. Oamenii din țara aceasta erau mai mult vânători și singurele pământuri cultivate se găseau în apropierea castelului, în partea de răsărit. Restul țării era parțial acoperit de păduri mari și lacuri mici în care se găseau pește și vânat din belșug.

„Este o țară minunată. Este răcoare, iar aerul miroase plăcut”, gândi Bridgess. În locurile acestea ea nu resimțea nici animozitate, nici mânie, numai iubire de viață și natură.

Marele Cavaler și ucenica lui își așezară corturile într-un luminiș, pe malul unui lac mic. Wellan pregăti cina și o puse pe focul pe care îl aprinsese Bridgess, apoi mâncară în tăcere. Între maestru și Scutier, mesele erau momente binecuvântate, în care ei își deschideau, prin telepatie și fără rezerve, sufletul unul în fața celuilalt. În seara aceea Bridgess descoperi un colțișor trist și întunecat în adâncul sufletului Cavalerului, dar, când voi să-l întrebe despre el, se-nchise ca o scoică.

— Maestre, voi puteţi să-mi spuneţi tot ce-aveţi pe suflet. E de datoria mea să vă susţin şi să vă ajut.

— Ştiu, Bridgess, dar eşti încă prea mică şi tristeţea pe care-ai resimţit-o la mine este emoţia unui adult.

Se-ndepărtă şi se aşeză pe malul lacului. Perplexă, Bridgess îl privi cum îşi încrucişează picioarele lungi şi se pierde cu privirea în strălucirile de-argint ale lunii, reflectate în apă. Cunoştinţele ei despre adulţi se limitau la servitorii Regelui Smarald întâiul şi la magicianul Elund, ceea ce n-o ajuta nicidecum să-nţeleagă stările sufleteşti ale maestrului său. Iar să-i sondeze sufletul nici nu se punea problema, căci ar fi fost o greşală capitală din partea unui Scutier. Se mulţumi deci să-l observe şi să se încredinţeze că nu-l paşte niciun pericol. Pierdut în gândurile lui, Cavalerul stătu cam vreo oră, apoi veni şi se-nfăşură în pătura de lână foc. Simţi privirea neliniştită a lui Bridgess, culcată la câţiva paşi de el, dar nu putea încă să i se mărturisească.

Dimineaţa, tristeţea lui Wellan părea că şi-a luat zborul. Se spălară în grabă în lac şi-şi continuară drumul spre castelul de Rubin, călărind de-a lungul malului râpos. Fortăreaţa le apăru imediat ce ocoliră o pădure. Era o construcţie simplă, dreptunghiulară, lipsită de turnuri. Pe creneluri nu se putea vedea nici măcar silueta vreunei santinele. „Oare oamenii aceştia n-au duşmani?” se întrebă Bridgess, surprinsă. Amândoi trecură prin porţile cele mari, fără ca nimeni să-i întrebe ce caută pe acolo. Din contră, locuitorii păreau să-l cunoască pe

Wellan și-i zâmbeau cu plăcere, chiar dacă el părăsise castelul de vreo cincisprezece ani. Se opriră în fața palatului, centru al întregii fortificații, iar argații veniră imediat să se-ngrijească de caii lor.

— Sunt Cavalerul Wellan de Smarald și ea este Bridgess, Scutierul meu. Înștiințați-l pe Regele Burge că vreau să-i vorbesc.

Fețele servitorilor se luminară și mai mult, iar unul dintre ei o luă spre interiorul castelului, alergând. Marele Cavaler era convins că evidentă asemănare fizică cu tatăl său îi uimea pe toți. Slujitorul veni să-i caute după câteva minute, cu toate că Wellan nu avea nevoie de-un ghid. Își amintea de fiecare piatră, de fiecare tablou, de fiecare sfeșnic, ca și cum n-ar fi părăsit niciodată acest spațiu. O luară pe niște coridoare interminabile, care celebrau vânătoarea, cu piei de animale întinse pe pereți și capete împăiate de animale așezate deasupra ușilor. Bridgess își înghiți o strâmbătură de dezgust, să nu-l supere pe maestrul ei, născut în această țară, și-și coborî privirile în jos, să nu mai vadă acei ochi transparenți, care parcă-o urmăreau trecând.

Spre surpriza lui Wellan, fură conduși în apartamentele Reginei Mira. Înaltă și subțire, pielea ei era albă ca zăpada. Fața-i severă era încadrată de-un păr negru și lung, iar ochii albaștri îi trădau neliniștea. Mama lui îl primi cu aceeași răceală cu care-l primea și altădată. Dar ea nu mai avea în față pe băiatul mic și năzdrăvan care fusese, ci pe bărbatul în toată firea în care el se transformase,

care nu-i mai îngăduia să-l bată. Se-nclină respectuos, așteptând ca ea să-i vorbească.

— De ce vrei să-l vezi pe tatăl tău? îi aruncă ea, într-un târziu, din vârful buzelor.

— Trebuie să-i aduc la cunoștință o cerere a Cavalerilor de Smarald, Alteță, o informă el cu o voce neutră.

Un moment lung regina își studie fiul, apoi își opri privirea asupra fetei care-l însoțea, încruntând din sprâncene.

— Când am devenit bunică?

— Bridgess nu este fiica mea, ci Scutierul meu.

— Smarald întâiul nu ezită să-ncredințeze fete unor bărbați de vârsta ta? izbucni ea vizibil indignată.

— Cavaleri, Maiestate. Bărbați cinstiți și corecți. Trebuie să vă cer permisiunea să vorbesc cu regele?

— Tatăl tău e plecat la vânătoare. Se va întoarce pe la apusul soarelui. Voi da poruncă să vi se pregătească odăi care să vă stea la dispoziție. Vă veți odihni acolo, așteptându-l.

Făcu semn cu mâna unei servitoare și le-ntoarse spatele, încheind acest schimb de cuvinte cât se poate de rece. Mira era frumoasă, inteligentă și elegantă, dar nu-și arăta niciodată sentimentele. Wellan nu știa dacă ea se comporta tot așa și cu tatăl lui, dar era sigur că nu fusese o mamă bună pentru el. Îi făcu semn lui Bridgess s-o ia înaintea lui și urcară la etaj, slujitoarea conducându-i până la odăile oaspeților, care aveau balcoane foarte mari construite deasupra râului Sherida. Fetița își aduse

lucrurile și intră în camera maestrului ei, în pofida protestelor servitoarei. Wellan își lăasă bagajul și armele și ieși pe balcon. Văzând că îndemnurile ei nu o clinteau pe copila blondă din convingerile ei, slujnica lăasă totul baltă și le-ntoarse spatele, foarte hotărâtă s-o informeze pe stăpână asupra comportamentului acesta scandalos.

— Țara voastră vă lipsește, maestre? vru să știe Bridgess.

— Nu, afirmă Marele Cavaler, cu ochii pironiți pe piscurile vulcanice, aflate de partea cealaltă a râului. N-am trăit aici destul de mult timp să-mi fi lăsat inima pe-aceste meleaguri.

— Deci nu asta vă-ntristează.

Wellan se-ntoarse deodată spre ea și-i aruncă o privire grea, de avertisment. Oare n-o prevenise, cu puțin timp în urmă, că nu discută acest subiect? Ea-i răspunse cu un zâmbet provocator. N-ar fi servit la nimic să-și amintească dacă, la vârsta ei, el avea aceeași atitudine față de Elund.

— Ce-o să facem până la apusul soarelui, când se va întoarce regele? întrebă ea, doar să destindă un pic atmosfera.

— Știi să înoți?

— Mă descurc!

Wellan își dădu jos platoșa și-i ceru să-l urmeze. Se adânciră din nou în mulțimea de coridoare pline de orori. Servitorii se înclinau în fața Cavalerului și-i spuneau cuvinte de bun sosît, dar lui nu-i păsa. Era din nou adâncit în gândurile lui.

Ieșiră din incinta castelului și-o luară spre râu.

Oprindu-se pe mal, își puse mâinile pe șolduri și studie cu atenție împrejurimile. Pe-aici albia râului era lată, iar curentul apei, lent. Era răcoare, dar Cavalerul părea hotărât să înoate. Se-ntoarse spre

Bridgess. Ea pusese un genunchi jos, cerând astfel permisiunea să vorbească liber. Wellan înclină ușor capul, pentru a i-o acorda.

— Consider periculos obiceiul de-a vă-nchide astfel în gândurile voastre, îi semnală copila. Oricine ar putea să vă atace prin surprindere.

— Când gândesc, crezi că mă rup de lumea exterioară? zămbi Cavalerul.

A

— Într-adevăr!

Atunci Cavalerul îi numi pe toți cei cu care se-ntâlniseră atâta timp cât merseseră spre râu și-i recită chiar și ce-i spusese fiecare. Bridgess era mai mult decât uimită, iar maestrul ei n-o puse mai mult în încurcătură.

— Urmează-mă, îi porunci el, scoțându-și cizmele și tunica.

Intră în râu, îmbrăcat doar cu pantalonul. Bridgess își scoase și ea cizmele și constată că apa era mai puțin rece decât își închipuisese. Cu o mișcare grațioasă, Cavalerul dispăru în apă. Ea respiră profund și plonjă după el. Apa era atât de clară, încât îl observă imediat. Wellan înota printre alge, speriind bancurile de pești argintii, și alunecă într-o crevasă, aflată în malul opus. Fetița îl imită, chiar dacă începea să se sufoce. Luându-și elan, urcă spre suprafața apei, iar ea bătu puternic din picioare să-l

ajungă. Când capul îi trecu de suprafața apei, ea se grăbi să-și umple plămânii, care-i ardeau, cu aer proaspăt.

Cavalerul o aștepta, stând pe-o stâncă plată, într-o peșteră minunată de cristal. Privind fermecată în jurul ei, Bridgess se cățără alături. Raze difuze de soare loveau patul râului și se reflectau pe pereții peșterii, aprinzând miliarde de scântei strălucitoare pe niște ziduri sticloase.

— E de-a dreptul magic... șopti copila, așezându-se lângă maestrul ei.

— E refugiul meu secret, îi mărturisi Wellan, pentru că aici pot să fiu singur cu mine, atunci când am nevoie de împăcare și liniște.

— Îmi faceți o mare onoare, împărțindu-l cu mine, maestre.

Meditară împreună în acest paradis subteran, apoi se-ntoarseră la palat, unde slujitoarele îi înveliră în pleduri și le uscară hainele. Le aprinseră chiar focul în cameră și ei se încălziră mult timp la lumina flăcărilor reconfortante. Apoi Wellan o lăsă pe Bridgess să-i pună platoșa, să-i fixeze capa pe umeri și să-i lege părul pe ceafă, ceea ce îi făcea mare plăcere fetei. Cavalerul dorea ca familia lui să-l vadă în toată splendoarea lui. Își fixă centura de piele în jurul taliei și se asigură că sabia și pumnalul cu lama scurtă și lată îi atingeau soldul.

Fură conduși până în marea sală a Castelului de Rubin. Regele Burge, care-și revedea fiul prima dată după cincisprezece ani, soția sa și curtea lor, își îmbrăcaseră toți hainele de gală. Prințesa Christa își

pusese cea mai frumoasă rochie de satin bleu, dar nu purta nicio bijuterie, voind astfel să-i arate lui Wellan că, în timpul absenței sale, crescuse în frumusețe și în înțelepciune deopotrivă. Voia să-i dovedească de asemenea că rămăsese simplă și cinstită. În ce-l privește pe fratele ei, Stem, acesta nu știa ce să creadă despre agitația bruscă ce se iscase. Pentru el niciodată nu-și dăduseră atâta interes. În copilărie, cei doi prinți fuseseră foarte apropiați, dar Stem îl invidia pe Wellan, care fusese ales să devină Cavaler de Smarald.

Servitorii deschiseră ușile sălii, care îi păru neschimbată lui Wellan. Mobilele se aflau exact în același loc, tapiseriile și panașele animalelor la fel, chiar și torțele. Se opri în fața regelui, nu fără să fi observat uimirea și admirația care se succedau pe fața lui.

— Când mi s-a spus că ești aici, am refuzat mai întâi să cred, declară Burge, cu vocea lui răsunătoare. Dar ești aici, în fața ochilor mei, și eu sunt mândru să te primesc la masa mea. Fii bine-venit acasă, fiule! Apropie-te, vino și stai jos!

Wellan o lăsă pe Bridgess să treacă în fața lui și îi spuse să se așeze alături de el. Văzând aceasta, regele vru imediat să știe cine era ea și Cavalerul îi explică rolul Scutierilor în Ordin. Impresionată că se află în familia maestrului ei, fetița nu rosti niciun cuvânt pe tot parcursul cinei, mulțumindu-se să observe ce se petrecea în jur, în timp ce Wellan explica scopul vizitei sale, începând cu masacrul din Shola și trecând prin războiul care distrusese

aproape Regatul Zenor.

Dacă Regele Burge aproape că-i sorbea cuvintele de pe buze, regina mânca fără să-i acorde nici cea mai mică atenție. Christa nu-l asculta nici ea, probabil, dar îl privea cu foarte mare admirație. Doar Stem, prințul moștenitor, părea contrariat de întoarcerea lui. Bridgess îi sondă sufletul și simți profunda gelozie care sălășluia în el. Stem invidia la fratele său marea lui asemănare cu tatăl lor, statura și amploarea mușchilor puternici.

Simțind aceasta, Wellan puse imediat mâna lui mare pe cea a Scutierului său, arătându-i că trebuie să-nceteze imediat ancheta telepatică.

— Voi trimite oameni în Regatul Zenor, hotărî Burge, după ce ascultase discursul fiului său.

— Și cine ne va apăra regatul? Se opuse cu violență Stem.

— Nu voi trimite soldați, ci doar muncitori, desigur, preciză regele.

— Și dacă bestiile monstruoase o să meargă pe alt drum?

— Nu pot să vină decât pe mare, îl asigură calm Wellan.

— Acum, când ai devenit Mare Cavaler, știi și ce se-ntâmplă în capul dușmanilor noștri? Poți chiar să prezici și în ce loc au să ne-atace? întrebă cu dispreț prințul moștenitor.

— Nu, admise Wellan, care nu dorea deloc să se certe cu fratele său. Mă ajută posibilitatea de-a deduce, ca de altfel pe toți bunii războinici. Am devenit un expert în multe domenii, Stem. Așa s-au

format Cavalerii de Smarald.

— Sunt pregătiți să pună stăpânire pe alte regate și să le detroneze regii, vrei să spui, se enervă prințul.

— De-ajuns, Stem! tună Burge, cu fața stacojie.

— E-o poveste veche, preciză Wellan, păstrându-și calmul. Noi suntem diferiți de primii Cavaleri de Smarald. N-ai niciun motiv să te simți amenințat.

Spumegând de furie, prințul plecă de la masă. Ofensat, Regele Burge îl somă să revină, dar Stem, tot atât de încăpățânat ca ceilalți membri ai familiei regale din Regatul Rubinului, se făcu că nu-l aude.

— Am să-i vorbesc mai târziu, îl asigură Wellan, fără ranchiună. Stem este un om inteligent și-o să m-asculte.

Tatăl său se uită neîncrezător la el, privire pe care Cavalerul se prefăcu că n-o vede. Nu mai avea nimic din copilul rebel pe care-l concepuse, gândi regele, observându-l în liniște pe Wellan. În fața lui nu mai era băiețelul năzdrăvan care fugea urlând prin palat, refuzând să-și încalțe cizmele, copilul blond, care voia mereu să-l însoțească la vânătoare, dar care se-mpotriva cu sălbăticie să taie animalele vânat de el.

— E straniu pentru bătrânul tău tată să te vadă atât de disciplinat deodată, spuse el într-un târziu. Nu credeam că magicianul acesta va reuși să te potolească. Eram convins că o să te trimită înapoi în Regatul de Rubin, cu o listă lungă de doleanțe.

Un zâmbet scurt întinse buzele Cavalerului, în timp ce-și amintea primele luni petrecute la Castelul

de Smarald. Într-adevăr, Elund îl corectase mult mai des decât pe camarazii lui.

Odată masa terminată, Wellan își trimise Scutierul să-l aștepte în camera lor, iar el plecă pe coridoarele castelului în căutarea fratelui său, însă o întâlni prima dată pe sora lui. Ieșind din apartamentele ei, îi blocă trecerea. Amintirea pe care el o păstra despre Christa era cea a unei surori mai mari cumsecade, care primea întotdeauna cu grație și reținere complimentele părinților ei, în timp ce el înghițea doar muștrări din partea lor.

— N-am să te rețin mult timp, i se adresă ea cu vocea ei dulce. Voiam doar să-ți spun că mă voi mărita în curând cu Prințul Patsko din Regatul Fal.

— Sunt fericit s-o aflu!

— Și-aș mai vrea să știi că sunt mândră de ce-ai devenit, Wellan. E păcat că țara asta minunată are să fie moștenită de Stem.

— Eu știu că el are să fie un rege bun, îl apăra Cavalerul. Și apoi nimic nu dovedește că eu aș fi același om, dacă aș fi crescut aici, Christa. Știi unde l-aș putea găsi pe Stem?

— Când este supărat se ascunde în cabana pe care ați construit-o pe malul râului. Nu-i așa că are atitudini de om matur?

— Mai reușește să intre încă? se miră Wellan.

Ea ridică din umeri și intră în apartamentul ei. Wellan își continuă rapid drumul până la capătul coridorului și aruncă o privire pe fereastră. În semiîntuneric se puteau observa doar contururile cabanei, din lemn brut, agățată tot pe crengile unui

stejar bătrân. Pe el și pe Stem îi ajutaseră și servitorii s-o construiască, dar Wellan nu putuse profita de acest refugiu, destinul lui chemându-l în Regatul de Smarald.

Luă una dintre torțele agățate pe perete și ieși din palat. De la rădăcina stejarului văzu picioarele fratelui său care atârnavă în gol.

— Stem! îl strigă el, încercând să păstreze un ton prietenesc.

— Întoarce-te în țara ta de Cavaleri! bombăni celălalt. N-avem nevoie de tine aici!

— Măine-dimineață plec!

Prințul de Rubin continuă să păstreze o tăcere îmbufnată.

— Cavalerii de Smarald nu sunt pregătiți pentru a se urca pe tron, pledă în continuare Wellan. Suntem războinici, soldați și magicieni. Rolul nostru este acela de a proteja tot continentul, nu doar o singură țară!

Tot nimic.

Totuși, Wellan nu-și amintea despre fratele său să fi fost atât de încăpățânat. În copilărie fusese chiar eroul lui, fiind mereu acela care avea cele mai bune idei să-i enerveze pe părinți.

— În după-amiaza asta m-am dus până în caverna de cristal, încercă o ultimă tentativă Cavalerul.

În deschizătura ușii apăru capul plin de păr buclat al fratelui său.

— Ți-ai mai amintit? murmură el de-a dreptul uimit.

Wellan ridică ușor capul. Deodată, cu toate că

purta o platoșă cu pietre prețioase, lui Stem i se păru că și-a regăsit fratele de cinci ani.

— Dar tu nu erai decât un puîșor când ne-am dus acolo!

— Un puîșor- dotat cu o memorie excelentă, îl corectă el. Și-mi amintesc de tot ce am făcut aici.

Cei doi frați se uitară lung unu la altul, apoi Stem sări jos cu multă ușurință. Cavalerul îl sondă și observă în sufletul lui o tristețe asemănătoare cu a lui. Merseră și se-așezară pe malul Seridei și Wellan înfipse torța în apropierea lor, lumina ei învăluindu-i într-un cocon de intimitate.

— Să știi că nu este deloc ușor să fii tu, se lamentă Stem.

— Să fii eu...? repetă stupefiat Cavalerul.

— Tata pe tine voia să te vadă pe tron, nu pe mine. Dar mama a hotărât altfel și te-a trimis să-ți exersezi magia pe alte meleaguri. Mereu îmi repetă că tu aveai deja stofă de rege de la vârsta de cinci ani și că precis ai devenit conducător de oameni. Ca să mă lase un pic în pace încerc să fiu tu, dar asta mă înnebunește... Și-acum, că te-a văzut în costum de Cavaler, are să-mi facă viața imposibilă.

— Lucrul cel mai important pe care ni l-au sădit în minte la Castelul de Smarald este să fii tu însuși. Se pune accentul pe forțele noastre și pe calități, în timp ce, pentru a ni le corecta, ni se subliniază și defectele.

— Tu? Defecte? râse în hohote Stem.

— Sunt coleric și mi-e greu să-mi stăpânesc emoțiile. Dar, în cea mai mare parte a timpului, am

hotărât să nu mi le exprim. Magicianul de Smarald, care are puterea să citească-n toate inimile, m-a ajutat să-mi accept toate slăbiciunile și m-a îndemnat să trec peste ele. Suntem protectorii continentului, Stem, dar suntem și ființe umane.

Wellan își puse brațul în jurul umerilor fratelui său și-l strânse-n brațe cu dragoste. Sondându-i din nou sufletul, fu fericit să constate că se liniștise. Cei doi bărbați se-ntoarseră împreună la palat și se despărțiră în fața camerei Cavalerului. Bridgess adormise ghemuită într-un fotoliu moale, pe care-l trăsese la fereastră. O luă în brațe și-o duse-n camera pregătită pentru ea. Nici nu se punea problema să impacienteze toată slujitorimea castelului, păstrând-o pe lângă el. O puse pe pat, o acoperi și-o sărută pe frunte. Înainte de-a închide-n cet ușa, mai puse și niște bușteni în vatră.

Dar când deschise ușa propriei camere, înlemni pe prag, căci pe patul lui o văzu așteptându-l pe Fan din Shola. Purta o tunică albă, care strălucea ca și cum ar fi fost țesută din lumină, iar părul ei argintiu cobora în bucle grele pe umeri. Wellan închise ușa în urma lui, simțind cum i se vindecă toate rănila sufletului.

Regina se ridică și-i veni în întâmpinare, rochia ei plină de lumină fluturând împrejurul corpului. Cu pasiune, Wellan o luă în brațe, iar buzele lor se atinseră, căci el nu încetase să viseze la acest sărut de când petrecuseră prima lor noapte împreună. Fan îl ajută să desfacă curelele platoșei și s-o scoată, lăsând-o să cadă pe dușumea, apoi îi

desprinsese și centura. Sabia și pumnalul avură aceeași soartă și Wellan se grăbi să-și dea jos și tunica.

Degetele lungi ale lui Fan îi înfiorară pielea și el închise ochii, prins de-o dulce amețeală, rugându-l pe zeița Regatului de Rubin să oprească timpul. Știa că Fan nu este decât o fantomă, dar el o iubea și avea nevoie de ea. Înflăcărată, ea îl trase spre pat. Neascultând decât de pasiunea lui, făcură dragoste, fără să schimbe un cuvânt, fără ca un singur cuvânt să fie pronunțat. Odată simțurile potolite, Wellan o strânse în brațe, să nu-i mai poată scăpa niciodată. Regina își frecă vârful nasului de urechea lui și această mângâiere fugitivă îi făcu plăcere.

— Soldații împăratului Negru s-au întors învinși, iar stăpânul lor este furios, murmură ea.

Wellan ieși brusc din toropeala sa, lovit de importanța acestei informații. Războiul stătea să înceapă?

— El vrea să organizeze o nouă expediție s-o găsească pe Kira, adăugă Fan, confirmându-i temerile.

— Când vor fi aici? se neliniști Cavalerul.

— În lumea voastră, peste câteva săptămâni.

— Unde au să debarce?

— Încă nu știu nimic, dar am să vin din nou să vă spun.

— Veniți ori de câte ori vreți, chiar și când nu aveți nimic să-mi spuneți! Vă iubesc, Fan!

Îi căută buzele și le sărută cu devotament, apoi adormi, legănat de parfumul dulce al reginei sale.

Dimineată, când razele soarelui îi încălziră fața și-l treziră, era deja singur. Se ridică deodată și căută cu privirea prin toate colțurile. Nimic. Nici măcar o urmă a parfumului ei îmbătător. Cât timp are să se mai scurgă înainte ca ea să se-ntoarcă? Cât timp are să mai trăiască o dragoste de neatin? Lacrimi arzătoare începură să curgă pe obrajii lui, fără ca el să le poată opri, din care cauză își acoperi fața cu palmele. Pe Bridgess o simți abia când se așeză pe patul lui.

— Maestre? Se-ngrijoră ea. Sunteți rănit?

— Mai mult decât are să știe cineva vreodată... murmură Cavalerul cu un suspin.

Ea izbuti să-i desprindă mâinile de față, să-i șteargă lacrimile, în timp ce-i sonda sufletul, trecând peste regulile stabilite. Emoția pe care o descoperi în inima lui Wellan îi era necunoscută și o sperie prin puterea ei.

— Ești prea tânără ca să-nțelegi ce simt, Bridgess, suspină el, înghițindu-și lacrimile.

— O femeie v-a făcut răul ăsta?

— De ce spui asta?

— Pentru că-i simt prezența în voi. S-ar spune că-i aici și totuși aici nu e. Este greu de explicat... Sunteți îndrăgostit, maestre?

Wellan se uită la copilă, neștiind ce să-i răspundă. Niciodată nu-și deschisese inima în fața oricui, nici chiar în fața fraților săi de arme, iar fetița asta intrase până aici, în pragul celui mai mare secret al lui, fără s-o poată îndepărta de el.

— Da, șopti el într-un suspin, dar femeia pe care-o

iubesc a murit...

Ochii lui Bridgess se umplură de lacrimi și ea îl îmbrățișă, matern deja, trimițându-i o undă de liniște, ceea ce-i făcu cel mai mare bine.

— Într-o zi o să găsiți altă femeie pe care s-o iubiți, îi șopti ea în ureche, fără să-și slăbească îmbrățișarea. Sunteți așa de frumos și puternic! Nimeni nu poate să vă reziste mult timp.

Un moment Wellan se lăsă legănat de copil, apoi își găsi treptat stăpânirea de sine, ceea ce la el însemna că-și încuiase sentimentele într-un colț îndepărtat al inimii.

Respiră adânc și-i spuse Scutierului său că vor pleca imediat, străduindu-se să ascundă informațiile pe care i le dăduse Fan, sub aparența unei viziuni mistice, primite-n timpul nopții. Bridgess ar fi vrut să refacă legătura care îi unise cu câteva minute înainte, dar Marele Cavaler se baricadase mai mult în turnul lui de gheață.

LOC DE ÎNTÂLNIRE

Wellan și Bridgess călăriră fără-ncetare până-n Regatul de Jad. Fetița își urma maestrul, fără măcar să se plângă, chiar dacă picioarele o făceau să sufere. Ei nu se opriră decât o singură dată să adape caii, să se dezmoștească și să-nghită ceva de mâncare, după care își reluară drumul până la fortăreața de Jad.

Trecură de-a lungul câmpurilor inundate, în care locuitorii regatului cultivau orez, cât și prin imense plantații de bambus. Pentru că timpul nu aștepta, Wellan îi explică pe scurt lui Bridgess că acești bărbați și femei creșteau viermi de mătase și că produceau cele mai frumoase stoffe de pe tot continentul Enkidiev. Îndemnându-și caii la galop, se-ntâlniră cu mulți țărani care purtau pe cap pălării de paie, plate, ocupați să-și umple cărucioarele cu produse ale pământului. La apusul soarelui, observară, în sfârșit, turnurile straniului castel, acestea formându-se din mai multe părți suprapuse, și având fiecare propriul acoperiș în formă de pagodă.

Pentru că noaptea căzuse deja, soldații ezitară să le deschidă, dar când îi văzu căpitanul lor și mai și

recunoscu platoșa verde a Cavalerului, deschise el însuși porțile fixate-n zidul cel înalt. Wellan și Bridgess trecură prin fața oamenilor uimiți și sendreptară spre cea mai impozantă construcție a fortăreței.

Descălecară și-și lăsară caii în apropierea porților sculptate ale palatului. Cu pasul lui de uriaș, Wellan merse drept spre soldații care păzeau intrarea. Erau îmbrăcați cu niște tunici simple, albe, iar la centură purtau o sabie.

Îi conduseră într-un salon mic, unde suveranul, înfășurat într-o pelerină de mătase grea, acceptase să-i primească. Tânăr și robust, Regele Lang își purta părul lung și negru împletit pe ceafă și, împerturbabil, îi săgetă cu privirea ochilor lui înguști. „Seamănă cu Kems”, gândi Bridgess în timp ce se-nclina odată cu Wellan.

— Situația trebuie să fie într-adevăr foarte gravă, din moment ce un Cavaler de Smarald îndrăznește să scoale din pat, în mijlocul nopții, un rege, spuse el, ridicându-și o sprânceană.

— Îmi pare foarte rău, Maiestate, se scuză Wellan, dar timpul ne este calculat, așa că permiteți-mi să trec direct la subiect.

El îi expuse sumar situația din Regatul Zenor și nevoia acestuia de voluntari pentru a putea împiedica invazia oamenilor-insectă.

— De câți muncitori aveți nevoie? se neliniști regele, brusc alertat.

— Cel mai mare număr posibil.

— O să-mi conduceți personal supușii în Regatul

Zenor?

— Nu, Maiestate. Trebuie să-i adun și pe cei din Regatul Beril.

— Foarte bine. Voi proceda conform instrucțiunilor voastre. Vă rog să-mi acceptați ospitalitatea în noaptea asta.

Preț de-o clipă, Wellan ezită și Bridgess se temu că o să refuze și că o să hotărască să plece direct spre Regatul Beril. Dar Cavalerul simți oboseala ucenicei lui și acceptă oferta monarhului din Regatul de Jad.

Li se pregăti rapid o cameră, iar fetița adormi imediat ce își puse capul pe pernă. Wellan se așează pe patul lui și-o privi dormind. Știa că o supunea unor eforturi supraomenești, dar n-avea de ales. Dacă nu se grăbea, în curând n-ar mai fi avut un continent pe care să-l apere.

Dis-de-dimineată, mâncară-n compania Regelui Lang, a Reginei Natta, precum și a prinților. Wellan simți potențialul magic al celui mai mic, dar, nefiind în misiune de recrutare, mulțumi familiei regale pentru găzduire și părăsi palatul. Sări în șa și aruncă o privire scurtă în spatele lui, să se-asigure că Bridgess îl urma. O zi de mers călare despărțea Regatul de Jad de cel de Beril, aflat în apropierea munților din preajma Pădurii Interzise, făcând misiunea cailor cât se poate de grea.

La fel ca în ajun, ei nu se opriră decât o singură dată. Wellan era din ce în ce mai nervos, ca și cum se temea că nu va putea să se-achite la timp de misiunea acordată. Nu vorbea și părea că nu-l interesează nici măcar Scutierul lui. Bridgess chiar

se-ntreba dacă-și va da seama în cazul în care ea are să cadă frântă de oboseală.

Din momentul în care trecură frontiera, peisajul deveni dezolant. Trebuiră să treacă pe niște serpentine strâmte, săpate în munte, care urcau mereu. Peisajul era stâncos, dar nenumăratele specii de flori cu culori vii răsăreau dintre pietre, înfrumusețând muntele.

Pe niște platouri mici, aflate la diferite înălțimi, țărani săpau canale de irigație, iar copiii pășteau turme de capre. Locuitorii Regatului Beril erau un popor pașnic, ce-și petrecea cea mai mare parte din timpul lui muncind pentru agonisirea celor necesare traiului de zi cu zi.

Abia la mijlocul nopții reușiră să ajungă la Castelul de Beril. Niciodată Bridgess nu mai văzuse o fortăreață atât de mică, dar aceasta pentru că ea adăpostea numai familia regală. Având forma unui cub făcut din piatră brută, ea părea să nu aibă decât trei sau patru odăi. Nu-l găsiră acolo pe Regele Wyler și țărani îi îndrumară spre focul cel mare care ardea în mijlocul satului.

— Este noaptea echinocțiului, le aminti un bătrân, pe-un ton în care se citea reproșul.

Wellan cunoștea bine toate sărbătorile religioase celebrate de fiecare dintre state, dar acum avea alte griji în cap. Își legară caii lângă fântâna din sat și înaintară spre oamenii liniștiți, strânși în jurul focului. Beril era unul dintre singurele regate unde mai rămăsese un magician. De altfel, acesta era chiar în preajma flăcărilor. Îmbrăcat într-o tunică

lungă, roșie, care scliffea la lumina focului, el întindea brațele spre cerul înstelat. Cu o voce puternică, psalmodia incantației, în limba secretă a magilor, și toți locuitorii muntelui îl ascultau uimiți și temători, chiar dacă nu înțelegeau nimic din ceea ce vorbea. Dar Wellan, care cunoștea această limbă, îl lăsă să-și termine rugăciunea către zeii din măruntaiele pământului și să le ceară îndurarea pentru anotimpul cald care se apropia.

Fulgere de lumină albă îngălbeniră degetele bătrânului magician și zburară deasupra oamenilor adunați lângă foc. Apoi magicianul le aruncă celor ce-l înconjurau o privire în care aproape că se citea nebunia.

— Am văzut lucruri înspăimântătoare în cer! strigă el cu o voce aspră. Enkidiev are să trăiască ceasuri grele în mâinile unui dușman vechi, ce vine dinspre mare!

— Nu și în cazul în care Cavalerii de Smarald îl opresc! proclamă Wellan cu o voce care se auzi peste murmurele neliniștite ale sătenilor.

Toate capetele se-ntoarseră spre el, o adevărată apariție ce se ivise parcă dintr-o altă lume cu platoșa lui verde și pelerina unduind în jurul corpului său bine făcut. „Știe întotdeauna cum să capteze atenția auditoriului”, aprecie Bridgess.

— Sunt Cavalerul Wellan de Smarald și am venit să cer ajutorul Regelui de Beril pentru a-i împiedica pe monștrii sângeroși ai dușmanului să decimeze din nou populația continentului!

Din mulțime se desprinsă un bărbat blond, care

cu ochii lui albaștri, luminoși și sinceri se uită direct în cei ai Cavalerului.

— Sunt Regele Weyler, declară el, salutându-și interlocutorul cu o mișcare a capului. Spuneți-mi ce pot face?

Cu o voce puternică, pentru ca toți sătenii să audă, Wellan le povestește despre masacrul din Shola. Femeile își adunară imediat pe lângă ele copiii, scuturându-se de oroare, în timp ce bărbații scoteau mândri pieptul în afară, fiind convinși că vor trebui să lupte. Munciseră din greu să ridice această țară și nu vor lăsa o rasă de insecte criminale să se bucure de ea. Magicianul își făcu loc prin mulțime și se opri în fața lui Wellan.

— Eu sunt magicianul Mori, spuse el, făcând o plecăciune adâncă. Astele mi-au vorbit de-o luptă pe viață și pe moarte, dar rămân mute în ce privește sfârșitul ei. Asta mă neliniștește grozav, Cavaliere Wellan.

Wellan îi raportă ceea ce Magicianul Elund văzuse pe cer și îi explică situația precară în care se afla Regatul Zenor. Mai mulți bărbați se ridicară dintr-o singură mișcare, să-și ofere serviciile Cavalerului. „Inimi nobile și generoase”, se bucură Bridgess. Regele promise tot ajutorul necesar și-i invită la el pe maestru și pe ucenica sa. Wellan știa că aveau nevoie de-o noapte bună de somn, dacă voiau să se poată ține în șa până ce-și vor întâlni frații de arme în Regatul Zenor.

Cântecul cocoșului se mai auzea încă în curte, când ei își îndemnară deja caii spre soare-apune. Ajunseră în Regatul Zenor abia trei zile mai târziu și traversară tot satul în care nu mai rămăseseră decât femeile și copiii, bărbații fiind toți ocupați cu săpatul capcanelor. Recunoscându-i, femeile le aduseră apă de băut și plăcinte dulci pe care Bridgess le-nghiți cu poftă.

Cavalerul și Scutierul își duseră caii la adăpătoare, iar Wellan profită de asta să-și mai dezmoștească picioarele. Atunci văzu pentru prima dată-n viața lui un dragon. Plimbându-se printre case, el observă scheletul oribilei creaturi care făcuse ravagii în Shola.

Se apropie și-i dădu ocol, observându-i cu atenție toate articulațiile, încercând să-și imagineze cu ce-ar fi putut semăna monstrul în timpul vieții. Bergeau avea dreptate. Gâtul lui lung nu le permitea să-l atace fiind călare. Colții și ghearele lui se dovedeau a fi arme redutabile, ce puteau să sfâșie corpul unui om înainte ca acesta să apuce măcar să-și scoată sabia sau să cumpănească lancea. În fața lui era o mașină formidabilă de război, care asigura stăpânilor ei pătrunderea pe orice fel de teritoriu pe care doreau să-l cucerească. Fără-ndoială, capcanele rămăneau singura modalitate de a-i scoate din luptă.

Pe nesimțite, lividă, cu ochii pironiți pe schelet, cu gura deschisă, neputând să articuleze un strigăt de groază, ce stătea să izbucnească, Bridgess încremeni

lângă Wellan.

— Bridgess? se neliniște Wellan.

— Așa arată un dragon? Articulă ea într-un târziu, cu vocea sugrumată.

— Da, ăsta-i un specimen, o asigură calm Wellan.

— Dar cum se poate apăra un om de-o asemenea fiară?

— Nu poate, așa după cum am văzut la Shola cu propriii ochi. Singurul fel de a-o învinge este capcana.

— Aș fi preferat să nu văd niciodată un astfel de... monstru.

— Totuși, Cavalerul care știe împotriva cui se bate are un avantaj asupra inamicului său. Lucrurile riscă să se complice în săptămânile viitoare, Bridgess. Inamicul are să ne-atace în curând și, cu toate că sunteți Scutieri, nu sunteți încă pregătiți să luptați alături de noi pe câmpul de luptă. Atunci, ascultă-mă bine. Dacă luptele au să izbucnească-n curând, vreau ca tu să te afli la loc sigur fără să-ți asumi vreun risc inutil.

— Dar, maestre...

— Cel mai mare serviciu pe care mi l-ai putea face în timpul unei bătălii este să-mi împiedici calul să fugă. Am nevoie să știu că oricând voi avea o poartă de ieșire.

Ea îi susținu privirea de gheață în liniște, chiar dacă dorea să-i răspundă. Wellan îi surprinse imediat nemulțumirea.

— În curând ai să ai ocazia să lupti alături de mine, Bridgess. Nu este decât o chestiune de timp.

Acum, hai, vino! Trebuie să ne-ntâlnim frații de arme!

CAPCANELE DIN REGATUL ZENOR

La piciorul falezei Regatului Zenor erau instalate o mulțime de corturi. Văzându-le, sufletul lui Wellan se liniști într-o oarecare măsură. Muncitorii erau ocupați să sape gropi enorme în pământul ferm, acolo unde plaja se termina și unde marea nu putea să le inunde. Se simți mândru când observă strălucind în depărtare platoșele verzi ale fraților lui de arme, care se-mpărțiseră pe diferite șantiere.

Marele Cavaler scrută faleza și observă serpentina săpată chiar în stânca ei, ce ducea spre terenurile joase. Se angajă pe ea cu grijă, după ce se asigură că Bridgess îl urmează. Abia era loc pentru un cal, iar peretele stâncos li se apropia periculos de picioare. Foarte încet, coborâră de pe faleză și, odată ajunși la piciorul ei, începură să galopeze în iarba moale spre grupul de corturi mici, așezate în rânduri strânse. La umbra unor copaci înalți din apropiere fusese construit, la umbră, un ȋarc pentru animale. Wellan și Bridgess scoaseră șeile și harnașamentul de pe cai și le dădură drumul printre ceilalți. Tocmai atunci îi văzură pe Bergeau și Buchanan, Scutierul lui, care, cu pași mari, le ieșeau în întâmpinare. Cei doi Cavaleri se strânseră în brațe sub privirile aprobatoare ale ucenicilor lor.

— Ați făcut progrese enorme! Declară Wellan,

apucându-i zdravăn brațul.

— Sosesc oameni din toate colțurile continentului să ne ajute! exclamă Bergeau, bucuros. Ați fost teribil de convingători, nu-i așa? Nu-ți mai spun că și vanitoșii locuitori ai Regatului Perlei au venit să ne dea o mână de ajutor!

Bridgess ridică o sprânceană, dar nu făcu niciun comentariu. Se născuse în această țară, dar nu-și amintea ca locuitorii ei să fi fost niște vanitoși. Bergeau o porni împreună cu Wellan în direcția capcanelor, urmați îndeaproape de ucenicii lor. Spre miazănoapte erau pregătite deja mai multe gropi adânci, dar mai trebuiau săpate încă multe spre miazăzi. Wellan îi îmboldi pe muncitori să lucreze cu spor, apoi se-ntâlni cu Falcon și Santo și se interesă de ceilalți camarazi ai lor.

— Dempsey și Iason sunt la granița cu Regatul de Cristal, înaintează încet, dar sigur spre noi. Chloe este undeva printre ruinele vechiului oraș, îngrijindu-se de zdrelituri, arsuri și mușchi dureroși. Peste câteva săptămâni vom avea mai multe capcane de câte ne trebuie, frate!

Dar mai aveau la dispoziție atâta timp?

Wellan își dădu jos platoșa și armele, încredințându-i-le lui Bridgess, apoi începu să planteze țaruși împreună cu Bergeau, pentru a delimita viitoarele capcane. Agitația lui, ardoarea cu care muncea, le arăta fraților săi că era foarte nervos. *Știi ceva ce noi nu știm?* îl întrebă fără cuvinte Santo. *Nu este momentul să vorbim despre asta,* răspunse Wellan. Sări într-o groapă adâncă de

vreun metru înălțime și începu să sape împreună cu ceilalți bărbați.

În seara aceea Cavalerii se retraseră pe plaja cu galete, să discute despre strategie. Erau toți în fața lui Wellan, cu Scutierii alături. Copiii, simțind că situația era mai gravă, erau mai serioși ca oricând, observă cu înțelegere șeful lor.

— Dușmanul este pe drum! Declară el sumbru.

— De unde știi? se miră Bergeau.

Wellan ezită să le vorbească despre Fan, nedorind să se expună ironiilor lui Iason, dar acesta i-o luă înainte.

— Ți-a spus-o frumoasa doamnă fantomă...! glumi el.

— Da, ea! răspunse Cavalerul pe-un ton spart.

Bridgess nu-și crezu urechilor. Regina care murise și pe care Wellan o iubea avea într-adevăr puterea să-i vorbească de dincolo de moarte?

— Eu cred că e timpul să ne spui tot ce știi, Wellan, insistă prietenește Dempsey.

— Un Cavaler se apără mai bine atunci când își cunoaște dușmanul, adăugă și Falcon.

Wellan nu le putea vorbi despre Kira fără să se expună la o repetare a evenimentelor tragice de altădată. Noii cavaleri nu trebuiau să devină niște ucigași de copii, ei fiind protectorii lor.

— Este tot ceea ce știu, ignoră el intenționat răspunsul. Unde dormiți?

— Corturile noastre sunt instalate printre cele ale muncitorilor, îi răspunse Iason, dezamăgit de răspunsul brusc și de schimbarea vorbei.

— Atunci ar trebui să vă instalați mai aproape de gropi și să sondați marea fără-ncetare.

— Crezi c-au să-ndrăznească să se infiltreze prin Zenor, și nu prin Shola? se neliniști Chloe.

— Este doar un presentiment, mărturisi Wellan. Dar, dacă împăratul acesta este-un strateg atent, și de asta nu mă-ndoiesc, ar gândi că noi îl vom aștepta la miazănoapte, unde-a mai lovit. Deci noi trebuie să protejăm Regatele de la miazăzi.

Frații săi de arme îi dădură dreptate. Apoi plecară imediat să-și adune lucrurile și-și ridicară corturile la jumătatea distanței dintre gropi și ocean. Wellan făcu atunci primul tur de gardă. Stând în preajma unui foc bun, privea în depărtare, gândindu-se la felul în care oamenii-insectă au să-și debarce înspăimântătoarele fiare pe țărm. Atunci Bridgess îi atinse brațul cu mâna ei rece și Cavalerul o investigă imediat. Frică nu-i mai era, dar era neliniștită din cauza sentimentelor lui.

— Vă vorbește de dincolo de moarte, maestre? Dar cum e posibil?

Ochii ei mari și albaștri debordau de curiozitate și în același timp de teamă. Oamenii nu discutau niciodată despre lumea morților, cu atât mai mult cu cât nu vorbeau nici despre Regatul Umbrelor sau despre cel al Spiritelor, din cauza unor superstiții care se pierdeau în negura timpului.

— Femeia pe care o iubesc este un Maestru Magician, iar aceștia dețin puterea să circule liber între cele două lumi, Bridgess, îi explică el foarte liniștit.

— Maeștrii Magicieni nu sunt și ei ființe vii?

— Lasă-mă să-ți explic. Cei care se nasc în lumea morților sunt Nemuritorii. Cei care se nasc în lumea celor vii sunt Maeștrii Magicieni. Aceștia din urmă nu se pot întâlni cu zeii decât după moarte, dar au aceleași puteri ca Nemuritorii.

Bridgess îl privi un moment și el își dădu seama că ea încerca să asimileze aceste informații cât mai bine.

— Maeștrii Magicieni sunt ființe foarte puternice, dar sunt rare, adăugă el.

— Au atâta putere încât pot să renască-n lumea noastră?

— Nu...

Tulburat brusc la gândul că Fan trăia într-o lume paralelă, care lui îi era inaccesibilă, Wellan se ridică și făcu câțiva pași pe plaja cu galete. Bridgess rămase nemișcată, simțind imediat nevoia lui de singurătate. „Seamănă cu o fantomă”, se gândi copilul, văzându-l cum sonda oceanul, aureolat fiind de razele argintii ale lunii, cu valurile murindu-i la picioare...

ÎNTOARCEREA DRAGONILOR

În zilele următoare lucrările se accelerară pe măsură ce veniră să ajute și bărbații provenind din Regatele de Rubin, de Jad și de Beril.

La început, fiecare grup nu căuta să se unească cu celelalte, dar, după multe ore pe care le petrecură suferind împreună, sfârșiră prin a se-mblânzi. Apărură prietenii și se formară noi alianțe între regate, ceea ce plăcu foarte mult Cavalerilor.

După gustul lui Wellan timpul se scurgea prea repede, căci el simțea, cu fiecare clipă ce trecea, cum vasele împăratului Negru se apropiau de coastă. Aceasta urma să fie prima probă a Cavalerilor de Smarald, momentul adevărului. Aveau, în sfârșit, să afle dacă antrenamentele lor de soldați-magicieni le folosiseră sau nu.

Wellan nu respira mai liniștit decât ziua, știind că oamenii-insectă nu suportau lumina soarelui. Pentru a-și calma nervii, lucra cot la cot cu muncitorii, scoțând sute de căldări de apă din puțurile Regatului de Zenor, pentru a le duce oamenilor, care munceau din greu sub soarele de plumb, și pentru a participa la antrenamentele de luptă ale Scutierilor, chiar dacă toți conveniseră să nu-i lase să-i înfrunte pe dragoni sau pe călăreții acestora. În fiecare noapte unul dintre Cavaleri

stătea de pază.

În ziua aceea, la orizont, cerul începu să se întunece. În această perioadă a anului, furtunile erau frecvente pe coastă. Wellan spera doar că natura n-avea să-i împiedice să-și termine lucrul.

Câteva ore mai târziu, ploaia se abătu asupra Regatului Zenor și rafale de vânt smulseră corturile muncitorilor. Le ancorară cu toate greutateile posibile, lăsându-l pe Vatacoalt, zeul vânturilor, să-și calmeze singur mânia, înainte ca ei să se-ntoarcă la săpat gropi.

Stând în cortul lui, cu Bridgess alături, Wellan privea ploaia care cădea în rafale repezi, dorind din toată inima ca furtuna să-mpingă vasele dușmane la celălalt capăt al lumii. Gândurile sale începură să colinde: „Dacă împăratul Negru o caută pe Kira, are să-nceteze vreodată să vrea s-o recupereze?” se-ntrebă el.

Chiar dacă știa că dragonii nu puteau să sufere apa, Wellan se temea ca stăpânii lor să nu profite de furtună și să ia cu asalt coasta. Nu se destinse decât atunci când văzu soarele străpungând norii. Imediat oamenii se-ntoarseră pe șantier și terminară de săpat capcanele, bălăcindu-se în noroi. Capcanele erau atât de numeroase, c-ar fi trebuit devastată o pădure întreagă, pentru a le putea acoperi cu crengi. Wellan preferă să le lase sub cerul liber.

Dacă monștrii debarcau în timpul nopții, cum o făcuseră la Shola, ei n-aveau să vadă capcanele decât după ce ar fi căzut în ele.

Lucrările odată terminate, Wellan le mulțumi

personal tuturor celor care își uniseră forțele pentru a apăra continentul Enkidiev, înainte de a-i lăsa să meargă să aibă grijă de familiile lor, și le promise să-i țină la curent cu cele ce se vor întâmpla.

Bărbații din Zenor refuzară să plece, căci ei nu voiau să-i lase pe Cavaleri să lupte singuri împotriva unei armate întregi. Cea mai mare parte dintre ei știau să mânuiască spada, dar dacă dragonii reușeau să treacă peste capcane, ele nu le vor mai fi de niciun ajutor.

De pază în seara aceea era Falcon. Luna? N-o puteai asemăna decât cu un croasant! Era, cum spuneau strategii, momentul ideal să lansezi un atac. Cavalerii? Da, dormeau. Dar cu sabia-n mână. Scutierii primiseră poruncă tare ca la primul semn al unei debarcări să intre-n țarcul cailor și să-i stăpânească. Cu nervii întinși, nefiind în stare să doarmă, Wellan se așeză lângă foc, alături de Falcon.

— Îi simți apropiindu-se, nu-i așa? se neliniști fratele lui de arme.

— Nu mai știu ce simt, Falcon, mărturisi Wellan.

— Eu tremur de frică. Dacă n-o să putem să-i oprim aici, lumea noastră are să dispară! Cred că este o responsabilitate prea grea pentru șapte Cavaleri. Nu-i așa?

— Am fost aleși dintre toți oamenii, pentru că noi avem calități recunoscute să apărăm continentul! Dragonii n-au să treacă! îl bătui prietenește pe umăr și se ridică privind spre imensa întindere de apă a oceanului. Mă duc să mă plimb un pic, mai spuse

Wellan.

Se depărtă, mergând pe plaja pietroasă, surd la protestele lui Falcon, care credea că este periculos să te izolezi așa de frații de arme. Marele Cavaler avea însă nevoie să-și limpezească și să-și primenească ideile.

— O să mă-ntorc alergând, dac-am să văd inamicul, îi răspunse el lui Falcon cu umbra unui surâs pe față, primul după foarte mult timp.

Se-ndreptă apoi spre castelul distrus pe jumătate, scrutând mereu depărtările. Făcând apel la facultățile lui magice, el mătură oceanul, dar nu simți decât prezența vieții marine normale. Niciun vas! Nicio insectă!

Intră în fortăreață și, prin întuneric, observă o terasă care creștea înspre mare. Se așează pe-un zid mic și-și lăsă toate simțurile larg deschise.

— În curând au să fie aici! îl avertiză o voce ce se auzi deodată din spatele lui.

Într-o fracțiune de secundă, Wellan fu în picioare și-și trase sabia din teacă, gata să se lupte cu bărbatul care, pe furiș, alunecase-n spatele lui. El nu recunoscuse vibrațiile pe care acesta le emitea, dar intuiția îl informă că avea de-a face cu un om diferit. Necunoscutul deschise palma și un balonaș luminos apăru din ea, scoțându-i în evidență trăsăturile. Un magician...! Purta o tunică simplă, albă, încinsă cu un cordon argintat. Wellan îl examinează cu atenție, nerecunoscându-l. Era chiar uimit că un bărbat atât de tânăr putea să stăpânească magia în așa măsură!

— Niciodată nu trebuie să acorzi importanță

aparențelor, sire Wellan, îi spuse bărbatul cu o voce plăcută și melodioasă.

— Cine sunteți? izbucni Cavalerul, fără să-și coboare arma.

— Fiți fără teamă, nu sunt dintre cei ce vă sunt dușman! De fapt vă sunt unul dintre cei mai buni aliați, în acest război care va să-nceapă!

— Cine sunteți? repetă Wellan, tăios.

— Sunt Magicianul de Cristal, dar puteți să-mi spuneți Abnar!

Răspunsul lui îl luă pe nepregătite pe Cavaler. Crezuse întotdeauna că celebrul mag era un bătrân venerabil, care trăia ca un eremit în munte. Cineva care ar fi avut aproape anii lui Elund sau chiar mai mult.

— De cât timp?

— De sute de ani, dar a trebuit să-l fac pe Magicianul de Smarald să creadă că nu eram decât un ucenic, poveste care să nu-l jignească. Puteți să vă retrageți arma, nu vă vreau niciun rău.

Cavalerul știa că Magicianul de Cristal era protectorul continentului și că, fără el, oamenii ar fi fost exterminați în timpul celei dintâi invazii. Făcu sabia s-alunece la loc în teacă și se-nclină cu respect în fața lui. Abnar se apropie și el de zidul cel mic, își puse acolo sfera luminoasă și se așeză. Wellan urmări atent toate gesturile lui. Ochii cei gri ai Nemuritorului erau limpezi, cu o privire dreaptă, cinstită. Inima lui la fel. Așa înțelese și Cavalerul, după ce-l sondă cu viteza fulgerului, căci acestor ființe speciale nu le plăcea să fie verificate astfel.

— S-ar fi cuvenit să cobor din peștera mea de foarte mult timp, să vin să vă cunosc, dar am fost extrem de ocupat să-i servesc pe zei. Nu-mi luați asta în nume de rău!

— Cum aș putea, maestre? replică politico Cavalerul. Sunteți un Nemuritor.

— Lăsați-mă să vă vorbesc un pic despre mine! Lumina zilei am văzut-o în Regatul Morților, acum mai bine de cinci sute de ani. Mama era o Nemuritoare, iar tatăl un mare rege al continentului Enkidiev, așa că zeii m-au primit printre slujitorii lor magicieni. Este un mare secret, pe care zeii nu vor să-l împărtășească oamenilor, dar Fan vă crede pregătit să-l auziți.

— Vă vizitează? se miră Wellan, înțepat de gelozie.

— Nu vă fie teamă, eu nu sunt atât de intim cu ea cum sunteți voi. Comunicările noastre sunt doar de natură informativă. E drept că puterile mele sunt mari, dar eu nu pot să văd ce se pune la cale pe continentul oamenilor-insectă, atâta timp cât zeii mi-au încredințat rolul de-a veghea asupra sorții oamenilor. Dar, cum Fan nu cunoaște astfel de restricții, ea a acceptat să spioneze dușmanul în favoarea voastră. Destindeți-vă un pic, Cavaliere, și veniți și vă așezați lângă mine! Dispunem de foarte puțin timp.

Wellan avu o scurtă ezitare, apoi luă loc de partea cealaltă a sferei luminoase observând fața straniu de tânără a Nemuritorului.

— Când o să fie aici? întrebă el, preferând să vorbească despre inamic decât despre Regina din

Shola.

— Dacă vântul va continua să le fie favorabil, vor debarca mâine în timpul nopții.

— În Regatul Zenor?

— Da. Raționamentul vostru a fost bun și demn de reputația pe care-o aveți!

— Știți ce caută cu exactitate? întrebă Wellan cu intenția de-a afla cât de mult știa despre conflict.

— Împăratul Amecareth vrea să-și recapete fiica. Crede că sângele ei omenesc îi va permite să domnească și pe alte continente decât al său. I-am oferit serviciile mele lui Elund, să veghez personal asupra Kirei, dar toată lumea de-acolo nu știe adevărata cauză a prezenței mele la Castelul de Smarald. Aș vrea să sper că n-o să le vorbiți despre asta!

— Vă dau cuvântul meu de Cavaler! Dar, spuneți-mi, ce vreți să faceți cu copila? Aveți să-l lăsați pe Smarald întâiul s-o omoare, asemenea strămoșului său care a dat morții primul copil mov?

— Vă cunoașteți bine istoria! Sublinie Abnar, impresionat. Să știți că regele n-a acționat la îndemnul meu. Sacrificându-l pe băiețel, l-a îndemnat pe împărat să conceapă și alți copii. Am fi putut scăpa de el altădată, dar natura umană a făcut ca planurile mele să eșueze! Voi, din contră, vedeți mai departe!

— Nu mă lăudați atât de repede, maestre Abnar, îl corectă Welan. Eu chiar am vrut s-o omor pe Kira încă din leagăn, înainte ca regele să mă trimită în misiune.

— Dar n-ați făcut-o, pentru că în sinea voastră înțelegeți importanța profeției.

Amintirile lui Wellan se derulară rapid. El citise toate documentele ascunse-n dulapul cel vechi din bibliotecă, însă niciunul nu menționa că ar fi fost făcută vreo profeție.

— Distrugerea imperiului dragonilor depinde de-o suită de evenimente, îi explică atunci magicianul, simțindu-i confuzia. Kira trebuie să trăiască, menirea ei fiind protejarea unui Cavaler de Smarald, care va avea puterea să-l răstoarne pe Amecareth. Nici nu poate fi vorba s-o lăsăm să cadă în mâna lui!

— Care este numele acestui Cavaler? vru să știe, cu speranță, Wellan.

— Încă nu s-a născut, dar când va sosi la Castelul de Smarald să învețe să-și stăpânească magia, voi fi acolo să veghez asupra lui.

— Cum v-aș putea ajuta, maestre Abnar?

— Făcând doar ceea ce știți mai bine, Cavaliere: să luptați. Cu orice preț dragonii trebuie împiedicați să invadeze continentul. Aceasta o să-l înfurie pe împărat, iar el are să-și îndoiască eforturile să-și recupereze fiica, dar nu trebuie să ajungă la ea.

— Deznodământul acestei înfruntări vă este încă necunoscut? Înțelese Wellan.

Abnar clătină încet din cap.

„Este, desigur, liniștitor să știi că soarta oamenilor nu se află doar în mâinile zeilor și că eforturile noastre pot schimba și ele cursul evenimentelor”, gândi Wellan. Dar, ar fi fost bine să știe dacă vor fi învingători...

— Și dacă n-avem să reușim? Se impacientă Marele Cavaler.

— În caz de pericol, am s-o ascund pe Kira în peștera mea din Muntele de Cristal.

— Când inamicul are să debarce la Zenor, îmi veți sta alături să-l învingem?

— Mi-e teamă că nu. Împăratul nu trebuie să afle de implicarea mea în acest conflict. Dacă află, pe mine mă va urmări și-atunci cu toții vom pieri. Pentru moment e preferabil să lucrăm pe două fronturi.

Gânditor, Wellan înălță capul, arătându-i prin asta că îi înțelesese strategia. Cavalerii constituiau prima linie de apărare a continentului, maestrul Abnar era cea de-a doua.

— Trebuie să mă-ntorc la Castelul de Smarald, înainte să se impacienteze de dispariția mea, mai spuse Nemuritorul, ridicându-se. Sunt încântat c-am făcut cunoștință, sire Wellan!

— Plăcerea este de partea mea, maestre Abnar! îl asigură Cavalerul.

— Era să uit... Fan de Shola m-a rugat să vă spun următoarele: Nu poate să se materializeze atât de des cât ar vrea, dar nu încetează să se gândească la voi...

Mesajul acesta îi încălzi inima lui Wellan. Regina lui nu-l uitase!

Sub ochii lui, Abnar dispăru și odată cu el și sursa de lumină. Reflectând în întuneric la cele petrecute, Cavalerul mai rămase un timp așezat pe zidul cel mic. Dar, cu cât încerca să se concentreze

mai mult la strategia defensivă, cu atât chipul lui Fan îi apărea mai viu. Se ridică, părăsind ruinele castelului, și întorcându-se pe plajă.

— Inamicul are să atace Regatul Zenor mâine-noapte, îi anunță Wellan pe Falcon, așezându-se lângă foc.

— Cum ai aflat? se miră camaradul lui.

— Magicianul de Cristal mi-a apărut printre ruinele Castelului din Zenor, să mă informeze. Am să-i anunț și pe ceilalți mâine, după ce se vor scula.

— Magicianul de Cristal! exclamă Falcon, vrăjit. Dacă e de partea noastră, lucrurile ar trebui să se petreacă bine, nu-i așa?

Wellan îl bătu prietenește pe umăr și se lăsă să alunece în cortul lui, alături de Bridgess, care dormea cu pumnii strânși.

A doua zi dimineată, el le povesti prietenilor lui întâlnirea cu Abnar.

— De ce numai ție ți-a apărut Magicianul de Cristal? De ce nu și nouă? exclamă Iason, contrariat.

— Pentru că voi dormeați, îl înțepă Wellan, care n-avea deloc poftă de-o confruntare nouă cu fratele lui de arme.

— Wellan este șeful nostru, Iason, îi aminti Dempsey. Este normal ca el să primească instrucțiunile Nemuritorilor.

Dar acest răspuns nu-i plăcu deloc lui Iason, care, împreună cu ucenicul lui, se duse mai departe de foc, sub pretextul că îi dă o lecție de scrimă. Wellan îi urmări cu privirea gândindu-se că, probabil, un

astfel de comportament a condus la înfrângerea primilor Cavaleri. Și atunci rugă cerul ca așa ceva să nu se mai repete.

Merse apoi de-a lungul gropilor și hotărî ca fiecare Cavaler să apere cel puțin cinci capcane deodată. Din momentul în care dragonii au să cadă-n cap la prima capcană, Cavalerii se vor folosi de însușirile lor magice și le vor da foc. Cât despre cei care-i călăreau, dacă nu vor pieri odată cu animalele lor în capcane, au să poată să-i omoare cu sabia. Oamenii din Zenor se vor înghesui în spatele lor și în fața Scutierilor, împiedicând astfel inamicul să ajungă la copii.

Când soarele începu să coboare spre apus, Wellan își adună Scutierii în țarc, să pună șaua pe toți caii și să aștepte aici urmarea evenimentelor. Un bun comandant trebuia să prevadă toate variantele posibile în care s-ar fi putut desfășura o bătălie. Dacă dragonii ar fi străpuns linia lor de apărare, Scutierii ar fi trebuit să se-ntoarcă imediat la Castelul de Smarald. Copiii nu protestaseră împotriva ordinelor Marelui Cavaler, chiar dacă expresia chipurilor lor întunecate vorbea clar despre ceea ce credeau ei într-adevăr, dar Wellan știa că n-au să facă altfel.

Se-ntoarse apoi către frații lui de arme, adunați în jurul unui foc ce, încet, se stingea. Tăceau cu toții și el ghici că meditaseră în timp ce-și pregăteau corpul și spiritul pentru bătălie.

— Focul este singura modalitate de-a le veni de hac, le aminti el, plimbându-și privirea de gheață pe

la toți, dar, în ceea ce-i privește pe stăpânii lor, vă las pe voi să apreciați felul în care aveți să-i omorâți. În noaptea asta trebuie să-l facem pe împăratul Negru să înțeleagă că nu poate debarca aici ori de câte ori vrea.

— Dar nu suntem decât șapte, Wellan, sublinie Falcon.

— Ai dreptate, dar nu suntem oameni obișnuiți. Suntem Cavaleri de Smarald, adversari redutabili, care nu știu doar să se servească de armele lor, ci și să stăpânească forțe ale naturii!

— Dacă cei șapte oameni vor reuși, ei singuri, să-i respingă armata, împăratului Negru are să-i fie și mai clar că are adversari puternici, adăugă Dempsey.

— Sau mai jignitor, mormăi Iason. Are să vrea precis să-și răzbune această umilință!

— Într-adevăr, din partea noastră are să fie imprudent să credem că el n-o să reacționeze! Consimți Wellan. Dar împăratul Negru nu este o ființă umană. Timpul nu înseamnă nimic pentru el, iar înainte de întoarcerea lui ne vom fi înmulțit, desigur, numărul.

— Magicianul de Cristal ți-a dat toate informațiile astea? îl persiflă Iason, cu o privire provocatoare.

— În parte, îl ignoră intenționat, cu calm, Wellan. Iar noi avem să le folosim cu bună știință. În special, nu trebuie să cedăm fricii când inamicul are să coboare pe plajă!

— De ce-am face așa ceva? se miră Bergeau.

— Pentru că ne vom confrunta cu animale și cu

ființe care nu seamănă cu nimic din ce există în lumea noastră, explică Marele Cavaler.

— Un dușman e-un dușman, comentă Santo, ridicând din umeri.

— Exact, încheie Wellan mulțumit.

Când întunericul își întinse zăbranicul negru peste țărm, Cavaleri și oameni se-ndreptară spre capcane. Înarmați până-n dinți, ei ocupară pozițiile din spatele soldaților îmbrăcați în verde. Dacă cumva dragonii sau cavalerii lor ar fi reușit să treacă peste capcane și să-i atace pe Cavaleri, acești oameni curajoși și-ar fi dat viața să-i răzbune pe strămoșii lor.

Wellan se postă în spatele unei gropi. Cu două gropi mai în spate, era Iason, alături de Santo, iar la capăt, Dempsey. În stânga lui, Chloe, Falcon și Bergeau ocupau aceleași poziții. Nu-și trăsese încă săbiile, contând mai mult pe magia lor să-i învingă pe acești monștri criminali decât pe abilitatea lor de războinici. Orele se scurseră fără ca cei care așteptau pe țărmul oceanului să audă și altceva decât vuietul valurilor ce se-mprăștiau printre galete. Întunericul fiind de nepătruns, ei se folosiră de simțurile lor invizibile să sondeze oceanul. Tot nimic. Dar când ceața se ridică de pe țărm, Wellan știu că momentul adevărului sosise. Prin telepatie, își avertiză frații să stea la locurile lor. Apoi el observă coca de lemn a unui vas alunecând pe plajă, apoi o a doua navă își făcu loc după ea, o a treia și, în sfârșit, o a patra.

Căzură apoi pe pământ scânduri grele, după care

se auziră pașii unor animale enorme. Nu erau schelete inofensive ca acela văzut în sat, ci dragoni vii, care desigur că mureau de foame după o traversare atât de lungă. Un strigăt puternic străpunse noaptea. Unul dintre animale simțise mirosul cărnii de om.

Lăsați mai mulți să cadă-n capcane, înainte de a-i aprinde, dacă nu ceilalți au să bată-n retragere și nu vom mai putea să-i omorâm, le spuse Wellan fraților lui. El simți frica lui Falcon, dar concentrarea intensă a celorlalți Cavaleri îl liniști. *Am numărat doisprezece,* adăugă Wellan, pregătindu-se de atac.

Primul dragon se-nfundă în pământ chiar în fața lui Bergeau, care abia avu timpul să-i vadă capul cel hidos și ochii-nroșiți. Fiara făcu să se cutremure pământul, atingând fundul gropii, și scoase un răget cumplit de spaimă. Un al doilea animal avu aceeași soartă în fața lui Falcon, care simți cum teama i se risipește. Capcanele funcționau. Și alte reptile dispărură în pământ. Wellan le număra, cu toate urletele lor și țâcănitul înnebunitor al mandibulelor stăpânilor lor, care se-nfundară în gropi odată cu ei.

Din momentul în care fu convins că cei doisprezece dragoni căzuseră-n capcane, Marele Cavaler le dădu ordin fraților lui să-și folosească magia. Întinseră toți mâinile, iar palmele le deveniră luminoase. Din ele țâșniră fulgere strălucitoare, care aprinseră fiecare groapă ca pe niște uriașe focuri ale bucuriei.

Strigătele de agonie ale fiarelor umplură noaptea, însă Wellan rămase de gheață. Dar, deodată, evitând

ceața, ce devenise încă și mai deasă din cauza fumului scos de flăcările gigantice, izbucniră insectele-infanteriști, cele care ocoliseră capcanele. Aveau formă omenească, dar pielea lor semăna cu carapacea scarabeilor. Obrazul lor ascuțit se termina cu mandibule, a căror mișcare nu se oprea niciodată. Ochii enormi și rotunzi păreau însuflețiți de-o lumină roșie strălucitoare, provenind din interior. Măinile cu gheare lungi puteau să arunce sulițe argintate care păreau să nu fi fost nicicând întrebuințate. Wellan își dădu seama că frații lui răspunseseră deja primelor lovituri de sabie ale invadatorilor, alături și de locuitorii din Zenor, care săriseră în ajutorul lor. Împreună atacară inamicul și, în pofida numărului foarte mare de insecte, îi învinseră cu ușurință. Înconjurați de cadavre, care erau împrăștiate peste tot pe pământ, Cavalerii se opriră abia mai respirând și scrutară cu atenție împrejurimile. Lui Wellan îi era greu să mai asculte și altceva decât propria inimă, bătându-i în urechi. Apoi simți prezența unui alt animal... în dreapta sa.

— Iason! urlă el, sărind pe deasupra corpurilor mutilate.

Cavalerul cel tânăr, fiind atât de convins că erau învingători, pur și simplu nu reacționase când dragonul apăru din ceața luminată. Călcând în picioare pe unul dintre cei de-aceeași specie cu el, care agoniza în groapă, printre flăcări, fiara reușise să treacă peste linia de apărare construită de oameni. Punându-și labelle din față pe pământul tare, dragonul scoase un urlat ascuțit și-și întinse

deodată ca un șarpe gâtul drept înaintea lui.

Retrăind teroarea simțită în timp ce avusese viziunea aceea din Regatul Elfilor, Iason văzu gura plină de dinți repezindu-se în direcția lui, dar nu putu să-și miște nici măcar un mușchi. Simți cum o forță extraordinară, o forță brutală, îl împinge în partea stângă, azvârlindu-l pe jos.

Răsărind de niciunde, Wellan îl împinsese la timp ca să nu-i fie smulsă inima din piept, astfel încât maxilarele avide ale fiarei mușcară în gol și ea urlă turbată. Își trase apoi gâtul înapoi și se repezi din nou asupra acestor oameni care-ndrăzniseră să-i reziste. Cavalerii se rostogoliră, fiecare-n altă parte, reușind astfel să-i evite colții ascuțiți.

— Folosește-ți puterea de levitație și obligă-l să se retragă! îi strigă Wellan colegului său.

Iason se așeză pe pământ și întinse brațele în fața lui, cu palmele întoarse spre animal. Un vânt violent se stârni împrejurul lor și o forță invizibilă îl împinse pe dragon înapoi în groapă. El își înfundă ghearele în sol sprijinindu-se, dar ele arară degeaba pământul Iason îl trimisese în capcană, la întâlnirea pe celălalt monstru. Și Wellan sări în picioare, iar mâinile lui aruncară limbi de foc spre groapă, dându-i foc fiarei. Îi văzu apoi și pe ceilalți Cavaleri alergând să le vină-n într-ajutor.

— Wellan! Iason! Ați reușit? strigă Bergeau.

— Da, am reușit! îl asigură Marele Cavalier.

Iason își coborî brațele și se lăsă să cadă, epuizat, pe spate. Imediat Santo se grăbi spre el și fu fericit să constate că nu era rănit.

— Aruncați toate cadavrele de insecte în gropi, în afară de unul, aruncă vorbele Wellan, îndepărtându-se.

Chloe, Bergeau, Falcon și Dempsey se ocupară de asta fără întârziere, în timp ce Santo îl ajuta pe Iason să se ridice. Acesta din urmă, profund tulburat, tremura din tot corpul.

— Du-te și stai alături de Scutieri și odihnește-te, îi sugeră Santo, punându-i prietenește mâna pe umăr.

— Wellan ne-a dat un ordin, protestă Iason, clătînându-se pe picioarele încă nesigure.

— Nu ești în stare să faci ceea ce ne cere, frate, se împotrivi Santo. Riști să cazi printre flăcări. Te rog, urmează-mi sfatul!

Iason se uită la camaradul lui cu o privire încărcată de lacrimi. Îi fusese atât de frică în momentul în care monstrul se repezise asupra lui și, spre rușinea lui, fusese în stare chiar să creadă că Wellan nu-l iubește. Nu-i salvase, oare, acesta viața? Santo îl împinse ușor, dar ferm în direcția corturilor. Așteptă ca Iason să se-ndepărteze, apoi dădu și el o mână de ajutor fraților săi.

Pitit lângă ultimul cadavru, Wellan îl examinează cu atenție, la lumina flăcărilor. Cum puteau să existe în univers ființe atât de diferite de ei? Marele Cavaler examinează cu maximă atenție fața triumphiulară a omului-insectă, ochii lui acum stinși și mandibulele care-și găsiseră, în sfârșit, odihna. Cu vârful săbiei lui lovi ușor pielea lucitoare și constată că era mult mai groasă ca epiderma omului. Observă atunci

urechile ascuțite și figura Kirei îi reveni în minte.

Un frison de groază îi trecu pe șira spinării când își aminti că un monstru asemănător o agresase pe regina lui. Dintr-un salt se ridică și, cu o lovitură de picior, expedie cadavrul în capcana infernală.

Negrăbindu-se să declare prea repede victoria, Marele Cavaler le porunci camarazilor săi să supravegheze toate gropile, până ce conținutul lor avea să fie doar cenușă. Nu mult după aceea, primele raze de soare începură să mângâie meleagurile Regatului Zenor, împrăștiind ceața. Wellan văzu atunci, trase pe plajă, bărcile gigantice de lemn. Primul lui gând fu să le controleze și să se asigure că nu mai erau supraviețuitori, dar mirosul de nesuportat care stăpânea la bord îl descurajă. Hotărî mai bine să le dea foc și să le împingă spre mare.

Marele Cavaler își aminti drumul spre castel, rememorând toate amănuntele înfruntării. Cu siguranță, împăratul Negru dispunea de-o armată mult mai numeroasă. În acest caz, de ce-a trimis el atât de puțini oameni-insectă să atace continentul?

— *Pentru că el n-avea nicidecum intenția să invadeze Enkidiev*, îl informă o voce de femeie.

Wellan se-ntoarse imediat și îi fu dat să descopere grațioasa fantomă a Reginei din Shola.

— *Voia doar să afle locul unde se ascunde fiica lui, înainte de-a debarca toate trupele, urmă ea. Luptele de-abia au început, viteazule cavaler!*

În aceeași clipă imaginea și dispăru, înainte ca Wellan s-o poată întreba care erau intențiile lui

Amecareth. „Atacul n-a fost decât o scurtă încăierare, între Cavaleri și un grup de cercetași”, își dădu el seama, întorcându-se spre frații lui de arme.

Văzând bărcile aprinse plutind spre larg, Scutierii se grăbiseră pe plajă, strigând cu bucurie. Se uitaseră plini de dezgust în gropile încă fumegânde, după care îi înconjuraseră pe Cavaleri și pe oamenii din Zenor, marii câștigători ai acestei lupte.

Dar pe fața lui Wellan de Smarald nu apăru nici măcar lumina unui zâmbet. Din contră, o neliniște adâncă îi crispa trăsăturile. Santo fu primul care-și dădu seama. Își făcu atunci loc prin mulțimea fericită și se apropie de șeful lui.

— Wellan? spuse el îngrijorat.

— Nu era armata lor, bombăni Marele Cavaler, încruntându-și sprâncenele, ci doar o mică garnizoană, având misiunea să se infiltreze pe-ascuns pe pământul nostru.

Spunând acestea, Wellan se-ntoarse brusc cu spatele, sub privirile neliniștite ale fraților lui de arme. Luptele din noaptea aceasta nu fuseseră decât un preludiu... Dar, oare, preludiul a ce?...

MULȚUMIRI

Mulțumesc tuturor autorilor de science-fiction și de romane fantastice, care mi-au hrănit imaginația și care mi-au îngăduit să creez lumi fabuloase locuite de zâne, de magicieni, de vindecători și de cavaleri. Țin de asemenea să mulțumesc prietenilor mei pentru sprijinul acordat. Mulțumesc Luciei pentru că mi-a întărit încrederea-n forțele mele. Mulțumesc mamei mele, familiei mele și lui Chantal, care m-au ajutat și ascultat cu încredințări de sprâncene, în timp ce eu încercam să cuceresc lumea eroilor mei preferați. Răbdarea și înțelegerea lor au fost izvorul curajului meu. Mulțumesc lui Jennifer, mica mea soră de arme, care a știut, printr-o misivă ieșită chiar din inima ei, să-mi susțină voința de-a merge până la capătul acestui proiect. Le mulțumesc lui Patrick Ouimet și MT Graphiques pentru că au desenat minunata hartă a continentului Enkidiev. Mulțumesc lui Catherine Mathieu pentru că a desenat minunata cruce a Ordinului. Le mulțumesc lui Carolyn și lui Max, de la Editurile Mortagne, care au crezut în mine și-au deschis Cavalerilor mei porțile realității. Și, un mulțumesc cu totul special surorii mele Claudia, care a citit, a corectat, a recitit și a corectat din nou, manuscrisele mele, fără să obosească, „pentru ca totul să iasă perfect”. Să creezi o lume magică necesită multe eforturi, nu numai din partea autorului. Ea îți aduce și satisfacția de-a fi realizat ceva minunat.

Această mare aventură mi-a fost dată mie s-o scriu. Sper că vouă vă va face multă plăcere s-o citiți...

Lectură plăcută!...